

Giới thiệu Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa

Tại khách sạn năm sao KELOO của Ninh thành.

Mạc Tinh Nhu đứng cùng với Hứa Mễ Nặc, giọng nói cô vang lên:

- Đi, đi bắt gian với chị!

Vừa nói, cô đưa tấm ảnh cho Hứa Mễ Nặc.

Cô gái nhìn người trong ảnh, hận không thể chọt mù mắt mình. Nhìn ông chú trung niên, đôi mắt tam giác, đầu Địa Trung Hải, ngắn mở rung rinh khắp mặt và người, trên cổ còn treo sợi xích chó màu vàng làm điểm nhấn...

Khuôn mặt của Hứa Mễ Nặc nhất thời trở nên vận vẹo: “Bắt... bắt gian?”

Hứa Mễ Nặc rất rất không thể thích ứng nổi, cô đột nhiên bị kéo đến cái khách sạn lớn này, lại còn phải đi bắt gian cái tên nhìn như con heo ở trong hình kia nữa, Mễ Nặc cảm thấy không thoải mái chút nào!

“Anh ta tên là Hải Đại Dân, bạn trai mới của chị, nhưng còn chưa tới một tuần anh ta đã lêu lổng ở sau lưng chị!”

Mạc Tinh Nhu mặc bộ sườn xám kiểu Trung Hoa, nhưng lại xinh đẹp quyến rũ như mấy vũ nữ múa cột vậy.

Cô ấy kéo Hứa Mễ Nặc lại: “Mễ Nặc, em là bạn thân nhất của chị, chị biết nhiệm vụ bắt gian này cực kỳ khổ cực và rất nguy hiểm, nhưng đây chính là tình bạn à nha!”

“Chị buông tay em ra!” Hứa Mễ Nặc liều mạng hất tay, thật sự không nói nổi gì nữa!

Hứa Mễ Nặc phản nản nói: “Đây là lần thứ tám trong năm nay chị bắt em đi bắt gian với chị rồi đấy, mà khủng khiếp nhất là mùa xuân mới chị qua bảy tuần!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 1: Không Đưa Phí Chia Tay Thì Sẽ Đập Nát Chú! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ninh thành, khách sạn năm sao KELOO.

“Đi bắt gian với chị!” Mạc Tinh Nhu đưa một bức ảnh tới trước mặt Hứa Mễ Nặc.

Ông chú trung niên trong ảnh, có đôi mắt tam giác Địa Trung Hải, mặt đầy ngắn mở, trên cổ đeo sợi dây chuyền vàng to như cái xích chó!

Khuôn mặt của Hứa Mễ Nặc nhất thời trở nên vận vẹo: “Bắt... bắt gian?”

Hứa Mễ Nặc rất rất không thể thích ứng nổi, cô đột nhiên bị kéo đến cái khách sạn lớn này, lại còn phải đi bắt gian cái tên nhìn như con heo ở trong hình kia nữa, Mễ Nặc cảm thấy không thoải mái chút nào!

“Anh ta tên là Hải Đại Dân, bạn trai mới của chị, nhưng còn chưa tới một tuần anh ta đã lêu lổng ở sau lưng chị!”

Mạc Tinh Nhu mặc bộ sườn xám kiểu Trung Hoa, nhưng lại xinh đẹp quyến rũ như mấy vũ nữ múa cột vậy.

Cô ấy kéo Hứa Mễ Nặc lại: “Mễ Nặc, em là bạn thân nhất của chị, chị biết nhiệm vụ bắt gian này cực kỳ khổ cực và rất nguy hiểm, nhưng đây chính là tình bạn à nha!”

“Chị buông tay em ra!” Hứa Mễ Nặc liều mạng hất tay, thật sự không nói nổi gì nữa!

Hứa Mễ Nặc phản nản nói: “Đây là lần thứ tám trong năm nay chị bắt em đi bắt gian với chị rồi đấy, mà khủng khiếp nhất là mùa xuân mới chị qua bảy tuần!”

“Chị nào có cách gì, đường tình duyên của mấy nữ đã được định trước là luôn lận đận rồi.” Mạc Tinh Nhu lại thể hiện đáng về đau khổ vì tình.

Sau đó, Mạc Tinh Nhu lại ném cái ảnh mặt quyến rũ về phía bạn, dùng đôi mắt xinh đẹp ngấm nước nói: “Chẳng lẽ em có thể tro mắt nhìn chị bị tra nam lừa gạt, rồi bị tình yêu làm tổn thương, từ nay về sau mắt đi lòng tin với nửa kia của mình?”

“Đây không phải là vấn đề lòng tin hay không có lòng tin!” Hứa Mễ Nặc phồng hai má mím mím nhưng trắng nõn lên, không thể tưởng tượng nổi tron mắt nhìn Mạc Tinh Nhu.

Hứa Mễ Nặc hít thật sâu, uyển chuyển khuyên can cô bạn học thích nói chuyện yêu đương với những người hơn mình rất nhiều tuổi.

“Tinh Nhu, suốt ngày chị chỉ thích qua lại với mấy ông chú, góp phần giúp mấy ông chú trung niên tìm được mùa xuân của mình, người biết thì sẽ nghĩ chị thay bạn trai, người không biết còn tưởng chị thay đổi cha, cậu có suy nghĩ đến cảm thụ của mẹ chị hay không?”

“Em không biết, mấy ông chú cho phí chia tay hào phóng thế nào đâu.” Mạc Tinh Nhu mỉm cười nói.

“Vậy chị cũng phải chú ý đến an toàn của mình, chị xem mấy ông chú trung niên này ai mà chẳng có nhu cầu cao về chuyện ấy, chị cũng phải cẩn thận...” Uyển chuyển không được, Hứa Mễ Nặc lại nói thẳng!

“Em yên tâm, Bão Hải này, anh ta không ngờ nổi lên đâu.” Mạc Tinh Nhu ném cho Hứa Mễ Nặc một ánh mắt quyến rũ.

“Em không nói với chị về cái này!” rốt cuộc thì chị có thể nắm được điểm chính hay không? Hứa Mễ Nặc phát điên.

“1% phí chia tay lần này sẽ thuộc về em.” Mạc Tinh Nhu mỉm cười cầm thẻ mở cửa phòng ra.

“Giết!” Hứa Mễ Nặc cả thê mở phòng rồi xông thẳng vào phòng!

Đúng lúc này, màn hình LCD trong khách sạn KELOO vốn đang diễn ra buổi tiệc rượu xa hoa của một tiểu thư, đột nhiên xuất hiện một tin tức trọng án.

Khách sạn KELOO này là khách sạn năm sao lộng lẫy và cao cấp nhất của Ninh thành, nên mấy vụ án kinh tế vụ hình sự không thể quấy rầy đến sự yên lặng và ưu thanh lịch của KELLO.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 2: Không Đưa Phí Chia Tay Thì Sẽ Đập Nát Chú! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng lúc tin tức vụ trọng án này được phát sóng, trong đại sảnh ngoài Mạc Tinh Nhu và Hứa Mễ Nặc đã đi vào thang máy, tất cả mọi người đều không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía màn hình.

“Tuần trước, gia tộc Clovis ở Las Vegas đã bị trộm, kẻ trộm đi vào biệt thự của nhà Clovis như đi vào chỗ không người, mặc dù máy an ninh theo dõi được lắp đặt rất nhiều trong biệt thự, nhưng vụ trộm chỉ diễn ra không tới hai

phút.”

“Đoạn video này đã quay lại toàn bộ quá trình ăn trộm: Trong hình xuất hiện một bóng người mặc đồ trắng, biệt thự của gia tộc Clovis được lắp đặt hệ thống theo dõi tiên tiến nhất thế giới, khi quét được sự xâm nhập bất thường sẽ mở hệ thống cảnh báo.”

“Nhưng hình ảnh trong máy an ninh theo dõi đột nhiên tối sầm lại, thiết bị đã bị vô hiệu hóa, 3 giây sau thiết bị đã được khôi phục lại, nhưng Sơ Tuyết Chi Tâm và đạo tặc trong hình đều biến mất.” màn hình LCD phát bản tin của CNN bằng tiếng anh.

“Không ai có thể giải thích được tất cả chuyện này phát sinh như thế nào, sau khi đoạn video này được công bố, tên trộm đã làm cả thế giới phải kinh hãi.”

“Càng làm cho người ta giật mình hơn là, chuyên gia điều tra tội phạm chia sẻ, từ hình ảnh duy nhất của kẻ trộm này, có thể phỏng đoán tên trộm là một phụ nữ Châu Á, giới trẻ ở Mỹ gọi cô ta là thiên thần ma thuật.”

“Theo báo cáo, sợi dây chuyền Sơ Tuyết Chi Tâm mà gia tộc Clovis vừa bị mất trộm kia là báu vật gia truyền của gia tộc Clovis, cùng có với giá trị liên thành Di Ái Chi Tâm của Viên gia ở Châu Á.”

“Điều này không khỏi làm cho người ta hoài nghi, sau khi thiên thần ma thuật thuận lợi lấy được Sơ Tuyết Chi Tâm, mục tiêu kế tiếp có phải chính là Di Ái Chi Tâm của Viên gia hay không. Điều trùng hợp là, lúc xảy ra chuyện, Thiếu chủ Viên gia Viên Diệp Đình đang làm khách ở gia tộc Clovis.”

Hình ảnh lại thay đổi, trong đại sảnh khách sạn chợt không ngừng vang lên tiếng hít ngum khí lạnh, nếu không phải phía dưới còn có logo của CNN, chắc tất cả mọi người đều cho rằng màn hình đột nhiên chuyển sang phim thần tượng!

Trong hình là một người đàn ông cao lớn mặc âu phục trắng thớm màu đen, đường nét trên khuôn mặt cực kỳ sắc nét, cho dù đám đông đang hoảng loạn cũng không ảnh hưởng tí nào đến khí thế bức người của anh.

“Kẻ trộm, nếu cô thật sự để mất tới Di Ái Chi Tâm, vậy đó sẽ là lựa chọn sai lầm nhất trong cuộc đời này của cô.”

Khoảng khắc tiếp theo, đã không còn nghe được lời gì từ người dẫn chương trình nữa, bởi vì giọng nói của người dẫn chương trình đã bị nhấn chìm trong tiếng thán phục rồi.

Một người phụ nữ mặc bộ trang phục cao cấp của Chanel kích động đến run rẩy như vừa trúng giải độc đắc, lập bập nói: “Đây... đây là Diệp thiếu Viên gia? Từ trước đến giờ, anh ấy chưa từng lộ diện ở trong nước, thì ra đáng vẻ của anh ấy đẹp trai như vậy, phong độ vương giả đúng là không bị thời gian nghịch chuyển!”

“Viên gia lừng danh các ngành bất động sản tài chính hàng hóa, là đầu tàu của giới kinh doanh trong nước không ai vượt mặt nổi. Hơn nữa, mấy năm gần đây, Viên Diệp Đình giữ vững vị trí bá chủ chuyên chở đường thủy của Châu Á. Lần này, nếu không phải là gia tộc Clovis thế giao mất trộm, chắc chắn giới truyền thông không thể có được hình Diệp thiếu!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Không Đưa Phí Chia Tay Thì Sẽ Đập Nát Chú! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Một người phụ nữ khác lập tức phụ họa theo, rồi mặt đầy thành kính: “Thượng đế phù hộ cho thiên thần ma thuật trộm sạch gia tộc Clovis đi, như vậy tôi có thể nhìn thấy Diệp thiếu thêm mấy lần nữa!”

Sau đó, toàn bộ đại sảnh lại trở lại với buổi tiệc trà của khuê mật: “Diệp thiếu còn đẹp trai hơn so với trong truyền thuyết gấp mười ngàn lần!”

“Không biết bây giờ tôi đi Las Vegas có thể nhìn thấy Diệp thiếu ngoài đời thực được hay không? Tôi muốn nhìn thấy cả người anh ấy cơ!”

Đến khi màn hình chuyển sang hình ảnh cảnh sát nổi tiếng Trung “Nếu người dân nào có manh mối về thiên thần ma thuật, xin vui lòng cung cấp với cảnh sát thành phố” tiếng hô hào đã hoàn toàn bị chìm ngấp!

Bên kia, thang máy đỉnh lên báo hiệu đã đến nơi, dừng ở tầng 18 xa hoa giàu sang đến nỗi khiến người ta phải nín thở.

Hứa Mễ Nặc hoàn toàn bị cái tin tức đó quấy nhiễu, cô đang không ngừng nỗ lực chạy tới phòng 1808, cả thề, cửa không mở?

Hứa Mễ Nặc tức giận: “Dám ngăn cản bà đây phát tài, bà sẽ chém cho mày đoạn tử tuyệt tôn, cả đời nhốt xà bóng chung một chỗ với gay!”

Sau đó, ‘cạch’, cửa mở ra!

Hứa Mễ Nặc mở thần khí cẩn thiết dùng trong bất gian ra —— máy ảnh mini HD chống sốc, khuôn mặt luôn vui vẻ nhất thời đả đả sát khí!

Chuyên gia bất gian, số trai gái cô bất gian đã nhiều đến mức có thể vòng quanh trái đất ba vòng rồi, không sai, Hứa Mễ Nặc là người làm công việc của mình yêu công việc của mình!

Hứa Mễ Nặc đập một cước mở cửa phòng, “Rắc rắc rắc rắc!”

Quen với công việc, cô ngắm góc quay sống động, quay hình ảnh không đến nỗi lóa lờ nhưng lại để không gian cho người ta tự tưởng tượng!

Hứa Mễ Nặc không cần nhìn cũng biết nam chính trong hình chắc chắn là ông chú béo như heo, kiểu tóc Địa Trung Hải tung bay làm cho trái tim của người ta vỡ nát, vẻ mặt run rẩy khiến người ta ưu thương!

Hứa Mễ Nặc cũng không đành lòng nhìn hình ảnh rất đẹp đó: “Hải Đại Đan, ông có quyền giữ yên lặng, nhưng ông nói hay không nói, cũng phải trả tiền!”

“Tiểu thư, cô nhận làm người rồi.” Một giọng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên.

Một câu nói ngắn gọn nhưng lộ ra khí chất bức người trời sinh trấn.

What? Tình huống gì vậy, âm thanh này và tiếng kêu gào cầu xin tha thứ như tiếng heo bị chọc tiết tại hiện trường bất gian dường như có khác biệt rất lớn, Hứa Mễ Nặc từ từ ngẩng đầu lên..

“A!!” Hứa Mễ Nặc còn chưa nhìn về phía phát ra âm thanh, đột nhiên một giọng nói kinh hoàng nhu nhược vang lên: “Diệp thiếu, sao đột nhiên lại có người? Người ta thật là sợ à nha!”

Thét chói tai này mới phù hợp với hiện trường của vụ bất gian chứ?!

Ai ôi, cô gái này không phải là nữ minh tinh Sở Thiên Thiên mới nổi tiếng hay sao? Cô ta là con gái của tổng tài trang sức Sở thị, chức vụ ngọc nữ cộng thêm bối cảnh danh viện, đây quả thực là hiện trường bất gian nóng nhất mà cô từng gặp, không nghĩ tới lão Hải của học tỷ còn có thực lực này!

Hứa Mễ Nặc tràn đầy háng hái cầm máy ảnh chụp lần nữa!

Nhưng Sở Thiên Thiên vừa nhìn thấy ống kính thì luôn miệng kêu dừng nhưng lại điên cuồng làm dáng, nhiệt tình đến mức Hứa Mễ Nặc cảm thấy cô mà chụp không đẹp cô ta sẽ đoạt lấy máy ảnh để tự chụp!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Không Đưa Phí Chia Tay Thì Sẽ Đập Nát Chú! (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cuối cùng, thậm chí cô ta còn chủ động ngã về phía giường lớn, bầu không khí mập mờ chợt dâng cao như ngọn sóng, bắn ra bốn phía muốn ngừng cũng không được!!

—— sau đó, ‘âm’, Sở Thiên Thiên bị đẩy ra khỏi giường!

... Hứa Mễ Nặc sững sốt, điều này hơi kỳ quái à nha!

“Đừng đóng kịch nữa, cắt!” giọng nói lạnh lẽo đó lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

“Diễn xuất?” Chuyên gia bắt gian chuyên nghiệp 17 năm trời chưa bao giờ gặp kẻ ngoại tình đã man như vậy!

Hứa Mễ Nặc thật sự không thể nhìn nhận được: “Chú này, chú nhìn lại mình xem, người thì mập như heo, mỡ ngập đầy não rồi, cái mắt thì như mò dầu hoang, quả đầu Địa Trung Hải như lặn không thể có thể chiếu sáng cả Thái bình dương, đối diện với máy ảnh mà chú dám nói mình không có. Bây giờ bà đây không người đùa với chú nữa, nếu chú không đưa 1 triệu đền bù tổn thất tinh thần bà đây, bà sẽ cho chú nát như con gián luôn đấy!”

“Này! Cô phóng viên, có... có phải cô nhầm rồi hay không?”

Sở Thiên Thiên sững sốt, sau khi nghe Hứa Mễ Nặc nói mấy lời kịch ngang ngược kia xong, cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc.

“Lầm? Sao tôi có thể nhầm được?” Nghe thấy ngay cả Sở Thiên Thiên cũng phủ nhận, thì sao mình có thể kiếm được 1% tiền hoa hồng?

Tiểu vũ trụ của Hứa Mễ Nặc bộc phát, hoàn toàn không chú ý đến câu cô phóng viên khà nghị kia: “Lão Hải không ngóc đầu lên được, không ngóc đầu lên được chính là lão Hải! Sự thật không thể nào chối cãi được!”

Sau đó Hứa Mễ Nặc giờ máy ảnh xống tới!

Lịch sử lưu lại giờ khắc này, không ai biết cô gái nhìn giống như học sinh trung học chưa trở mặt này có thể vòng qua Sở Thiên Thiên trong một giây, động tác tiếp theo cũng không ai thấy rõ, đưa tay ra kéo chiếc quần ck của đối phương, lộ ra tiểu KK, sau đó Hứa Mễ Nặc chỉ vào cái đó.

“Nó không ngóc đầu lên, đây chính là sự thật như sắt vậy! Nó không ngóc lên chứng tỏ chú chính là Hải Đại Đan không sai được!”

Thời gian như ngừng trôi, Viên Diệp Đình nhìn đầu xù nhỏ của Hứa Mễ Nặc, nhìn làn da không trang điểm nhưng trắng nõn như trong suốt của cô, nhìn đôi mắt màu hổ phách không có một tia tạp chất của cô, cô giống như con cún nằm dưới chân anh, ngón tay trắng nõn tỏ ra cực kỳ nhỏ bé so với cái kia của anh.

Vì vậy, trong lúc nhìn người đàn ông như bức tượng điêu khắc trước mắt, Hứa Mễ Nặc được chứng kiến lễ chào cờ của người nào đó!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh Chính Là Người Không Ngóc Đầu Lên Được! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Mễ Nặc cảm thấy hồ hấp của mình như ngừng lại, Hứa Mễ Nặc yên lặng nghiêng đầu qua: “Học tỷ, chị nói Hải Đại Đan không ngóc...”

Sau đó, cô thấy ở ngoài cửa phòng đối diện xuất hiện bóng người một ông chú mập ú có quả đầu Địa Trung Hải tung bay, bị học tỷ Tinh Nhu lôi lỗi tai không ngừng gào lên đi qua!

Ặc... Cái này... Hứa Mễ Nặc liếc mắt nhìn biên cửa phòng ghi số 1868 lắp kính phía đối diện, sau đó nhìn thê phòng 1808 trên tay mình, thần thể chợt đông cứng như bị tê liệt nửa người!

Hứa Mễ Nặc từ từ quay đầu trở lại, đối diện với một đôi mắt đen như đá obsidian, giống như vua sói trong bóng tối vậy!

Kính khủng hơn là khuôn mặt có góc cạnh rõ ràng trước mắt đang lộ vẻ giận tái mặt, đây không phải là Ninh thành Diệp thiếu Viên Diệp Đình mới lên bản tin của CNN sao?

Diệp, Diệp thiếu?!

Hứa Mễ Nặc đang duy trì động tác lồi quần của Viên Diệp Đình ra, chợt tiến hóa thành tê liệt toàn thân, hoàn toàn không thể nhúc nhích...

Đáng chết! Chuyện gì đang xảy ra vậy? Vừa rồi Sở Thiên Thiên vô tình hay hữu ý khiêu khích âm chi, mà mình chỉ cảm thấy phiền não, tại sao vừa bị cô gai điên khủng ngu xuẩn này nhìn mấy giây, mình đã không quản được tiểu huynh đệ của mình rồi?

Là bởi vì con bé ngu xuẩn này quá đơn giản và thô bạo sao? Còn nữa, rốt cuộc thì con bé chết bầm này còn muốn xem bao lâu?

“Chúng tôi là phóng viên của tờ giải trí hàng tuần...” Đúng lúc này, đột nhiên có mấy người đang ông mang đáng về phóng viên xông vào cửa.

Trong mắt của bọn họ, Hứa Mễ Nặc đang sáng lấp lánh giống như là mỏ vàng vậy! Có thể chụp được ảnh của Viên Diệp Đình đã là huy chương cả đời của phóng viên, có thể chụp được cảnh tượng Diệp thiếu nổi tiếng ở hải phận quốc tế đang phiến não ngồi ở trên giường, bị một bóng người mảnh khảnh mặc cả người đều màu cường ép còi quần kiểm tra, thật sự có thể được ghi vào sự kiện lớn của giới paparazzi!

“Này, này, mấy người phải chụp tôi chứ, tôi thuê mấy người đến chụp tôi mà!”

Sở Thiên Thiên ở bên cạnh lo lắng giậm chân, cô ta đã phải vận dụng tất cả các mối quan hệ của Sở gia mới có thể bày ra tình cảnh xuất hiện cùng với Diệp thiếu. Sau khi chụp được ảnh, cho dù không thể trở thành bạn gái tin đồn của Diệp thiếu, cũng có thể mượn scandal này để bạo đó.

Nhưng chẳng lẽ lại đánh đề nhà đầu xấu xí chẳng biết kia nhỏ ở đâu ra kia chiếm sạch mấy trang bìa?

“Cái này...” Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy u mê, mình phải tỉnh táo để giải thích mình muốn rút lui an toàn!

Lý trí của Hứa Mễ Nặc chợt ào ào dâng lên như thủy triều vào bờ!

Vì vậy Hứa Mễ Nặc “Tỉnh táo” giải thích với Viên Diệp Đình: “Là bởi vì tình hình của ngài rất giống như không ngóc đầu lên được, nên tôi mới nhầm, học tỷ của tôi có thể làm chứng!”

Không ngóc đầu lên được? Người được gọi là hải phận quốc tế Diệp thiếu có thể trấn giữ hai giới hắc bạch lại bị loại bệnh kín khó mở miệng này?!

Vì vậy, ánh đèn flash lại tự nhau nháy lên sáng choang cả một góc phòng, Sở Thiên Thiên căn bản đã biến thành con số không!

Nhưng ánh đèn có sáng thế nào đi nữa, cũng không chiếu sáng được khuôn mặt tuần tú đã hóa đen của Viên Diệp Đình!

Hứa Mễ Nặc mang biểu tình như sắp khóc lập tức buông lỏng tay.

Chun quần ck có lực đàn hồi siêu mạnh, vì vậy khoảng khắc khi Hứa Mễ Nặc buông tay ra kia, tiểu kk phát ra tiếng vang bắn trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6: Anh Chính Là Người Không Ngóc Đầu Lên Được! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Trong căn phòng Tổng thống cực kỳ an tĩnh, tiếng vang kia rõ ràng đến chói tai!

Nghe âm thanh đó cũng biết cảm giác chẳng dễ chịu chút nào, gương mặt tuần tú của Viên Diệp Đình chợt đen hoàn toàn!

Mà lúc này, Hứa Mễ Nặc hoàn toàn kíp phản ứng, lấy tay che mặt làm ra vẻ như đau đến không muốn sống nữa, ủy khuất mếu máo: “Tôi vô tội, sau này tôi chắc chắn sẽ nhìn thật kỹ!”

“Cô sẽ không có cơ hội nhìn thật kỹ nữa đâu.” Viên Diệp Đình nóng giận ép tới gần Hứa Mễ Nặc, xách Hứa Mễ Nặc lên!

Hứa Mễ Nặc giống như chú thỏ trắng bị xách lấy lỗ tai, thời gian đảo hồ còn không có chứ nói gì đến thời gian nhìn kỹ!

Các phóng viên giải trí chợt cảm thấy sự nghiệp của mình xuất hiện bước đột phá!

Viên Diệp Đình giống như bá chủ Á Âu che giấu ở dưới mặt biển, ngay cả một bức ảnh cuộc sống thường ngày cũng không lợc ra được, chứ nói chi là truyền ra tin tức quan hệ bất chính!

Nhưng cảnh tượng trước mắt rõ ràng là diêm vương hải phận quốc tế đang bắt nạt thiếu nữ đáng yêu vô tội!

Hình ảnh này có thể khiến người ta cảm thấy shock, quá mức gây shock, chỉ có thể nói đom giăn là ông chú và cô bé, nhìn thế nào cũng thấy đầy kích thích!

“Này, buông tay ra!” Chú muốn làm tôi tắc thở hả?

Người đàn ông này thật là cao, Hứa Mễ Nặc bị xách lên như chú thỏ nhỏ đến nỗi nghẹt thở sắp không thở nổi, cô cong người như con tôm thước tung cú đá...

Sắc mặt của Viên Diệp Đình đông lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy tên chó săn, Diệp thiếu rên lên và cái chân của tiểu bạch thỏ đá vào người anh em của Diệp thiếu!

Đáng chết, con bé chết bầm lại đá trúng điểm yếu của mình! Không có một người đàn ông nào muốn thử nghiệm mùi vị người anh em của mình bị người ta hung hăng đập cho một cước!

Hứa Mễ Nặc tìm được cơ hội liên nhảy qua một bên, suy nghĩ muốn chạy trốn, nhưng còn chưa kịp chạy, đã bị Viên Diệp Đình giữ cổ tay lại.

Ngoa tào, nghe nói lúc tiểu Đình đứng dậy bị đập cho một cước, có thể nhất thời làm cho đàn ông cảm nhận cơn đau như đau đẻ.

Vậy mà người đàn ông này lại còn có thể giữ mình lại được, Hứa Mễ Nặc thật sự cảm động đến mức muốn tặng cho anh cò thưởng “Siêu nhân Đình đình”!

Nhưng lúc này chạy thoát thân quan trọng hơn, Hứa Mễ Nặc nhìn cổ tay của mình bị giữ lại mà khóc không ra nước mắt mặt đầy thành khẩn: “Diệp thiếu, chú quên tôi đi!”

Tôi chỉ thừa dịp thời tiết tốt ra cửa bắt một gian, không cần thận chạy lệch sang phòng chú đánh cá nước tương mà thôi.

Đại ca! Cầu bỏ qua cho!

“Cô chính là người phụ nữ thứ hai sau thiên thần ma thuật khiến tôi muốn làm biến mất ngay lập tức.”

Viên Diệp Đình tái xanh mặt, không ai có thể làm nhục Viên Diệp Đình anh như vậy lần nữa còn có thể rút lui an toàn, con bé đáng chết này chắc chắn phải trả giá thật lớn!

Hứa Mễ Nặc đỏ mặt hơi lạnh, nếu cô có lỗ tai lớn giống như động vật, chắc lúc này lỗ tai sẽ cụp hẳn xuống!

Từ khó đã không còn biểu đạt nổi tâm tình của cô lúc này, ngoài cửa chợt có tiếng ồn ào, một nhóm đàn ông mặc đồng phục màu đen đi vào!

Oh my god, đây không phải là đoàn vệ sỹ giống như thần binh trên trời bên cạnh Diệp thiếu trong truyền thuyết hay sao?

Hứa Mễ Nặc lệ rơi đầy mặt, tình hình này đã không còn có thể thương lượng được nữa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Anh Chính Là Người Không Ngóc Đầu Lên Được! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên Diệp Đình thấy Uất Tri dẫn người tiến vào, khó chịu đứng dậy. Với tình hình này thì dù con bé ngu xuẩn kia có mọc cánh cũng bay không thoát.

Nhưng khoảng khắc ngay khi Viên Diệp Đình vừa thả lỏng ra, con thỏ nhỏ bỗng chớp đôi mắt ngắn lệ mòng lung nhưng đầy quý quyết: “Thật xin lỗi, Diệp thiếu, chú phải quên tôi thôi!”

Sau đó, Hứa Mễ Nặc chợt vươn hai ngón tay ra, đâm về phía mắt của Viên Diệp Đình!

Đứng là tự tìm cái chết!

Viên Diệp Đình khê nguyên rủa trong lòng, che mắt lại theo bản năng, nhưng ngay khi anh nhận định có thể bắt được chú thỏ trắng nhỏ, thì lại bắt hụt không khi.

Toàn bộ đèn trong phòng vụt tắt, cả căn phòng hoàn toàn chìm vào trong bóng tối!

Viên Diệp Đình thầm nói không tốt, quả nhiên không tới hai giây, lúc vệ sỹ bật đèn pin lên, trong phòng nào còn bóng người của thỏ trắng nhỏ?

Viên Diệp Đình lạnh lùng quét qua căn phòng, vệ sỹ của anh đều được huấn luyện nghiêm chỉnh, nếu có gì phát sinh thì sẽ phòng thủ cửa trước tiên.

Nhưng bây giờ mấy vệ sỹ đang bảo vệ cửa đang mang biểu tình mê mẩn, rõ ràng là bọn họ cũng không nhận ra được, có người đã trốn qua bọn họ.

“Diệp thiếu!” Viên Diệp Đình đang như có điều suy nghĩ cau mày, lúc này Sở Thiên Thiên kinh hoàng lễ hoa đài vũ nhào tới: “Diệp thiếu, vừa rồi người ta bị hù chết mất.”

Nhưng Viên Diệp Đình khoát tay, Sở Thiên Thiên còn chưa kịp đến gần Viên Diệp Đình, vệ sỹ Viên thị nặc ãu phục màu đen đã mặt không cảm xúc ngăn vị danh viện ngôi sao mới nổi tiếng khắp thành phố này lại.

Viên Diệp Đình nhanh chóng mặc quần áo lại, nhìn cũng không thèm nhìn cô ta: “Trở về nói cho Vincent, đừng đánh chú ý lên tôi nữa.”

“Nhưng Diệp thiếu...” Sở Thiên Thiên sao có thể cam tâm, tốt cơ hội như vậy, lại bị con nhóc xấu xí đó khuấy rối rồi!

“Nếu không, bóng dáng Sở Thiên Thiên sẽ hoàn toàn biến mất trên màn hình, lúc đó mọi người sẽ cảm thấy rất tiếc.” Viên Diệp Đình thất xong chiếc cà vạt được làm thủ công của Ý, bước ra khỏi phòng.

Con bé kia thì sao? Viên Diệp Đình cầm lấy chiếc máy ảnh mini HD mà cô đã làm rơi lên: Rất nhanh sẽ gặp mặt lại.

Hứa Mễ Nặc co rúc ở trong gian phòng nhỏ của mình, xem đi xem lại bản tin của CNN nói về Viên Diệp Đình, càng xem trái tim càng lạnh.

Sau đó, cô run rẩy tại một đề tài ở trong nhóm của mình: “Nếu vô tình đắc tội với Viên Diệp Đình thì sẽ có hậu quả gì không?”

Đề tài vừa được ném ra đã nhận được sự tương tác của vô số người.

Trả lời một: Đắc tội Viên Diệp Đình? Khuyên chân thành, tình nguyện đắc tội thập diện Diêm La cũng đừng nên đắc tội Ninh thành Diệp thiếu!

Vừa đọc câu trả lời đầu tiên, nhịp tim của Hứa Mễ Nặc đã trở nên thất thường, đầu toát đầy mồ hôi!!

Trả lời hai: Mọi người có biết trên hải phận quốc tế trước kia có người tên là anh hồ văn không?

Ý vào mình là rần nơi đó(*) không cho Viên gia mặt mũi, Viên gia mấy lần tìm người trung gian ra mặt điều đình cũng không có hiệu quả.

(*) Rần ở đây được hiểu là mấy tổ chức giống kiểu mafia đó, TQ có câu rồng mạnh cũng khó đàn áp rần mặt đất

Sau đó Diệp thiếu của chúng ta tiếp nhận đường biển, buổi tối hôm đó container của anh hồ văn gặp sự cố, mười mấy tấn container đổ về phía anh hồ văn, sau đó đến ngay cả một khúc xương hoàn chỉnh cũng không tìm được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 8: Anh Chính Là Người Không Ngóc Đầu Lên Được! (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh hồ văn đột nhiên bỏ mạng, người người đều cho rằng bến tàu thì sẽ loạn thành một nồi cháo nhưng hoàn toàn không có!

Ngày hôm sau, bến tàu còn nghiêm cẩn và trật tự hơn so với trước đó đó rất nhiều, Hữu Mộc, cô biết lý do tại sao không?

Diệp thiếu tiếp nhận lại? Sự bàn giao vào ổn định lại vừa nhanh chóng đó nói rõ cái gì, nói rõ đừng nói đắc tội Diệp thiếu, cho dù là cản đường Diệp thiếu, cũng sẽ cũng không thừa lại mảnh xương vụn!

Mọi người chắc chắn là không phải mình đang thảo luận nội dung phim kinh dị đó chứ? Hứa Mễ Nặc nhất thời trọn to hai mắt!

Trả lời ba: Nghe nói năm năm trước Diệp thiếu vẫn còn có tính người.

Anh ta có một người bạn gái thanh mai trúc mã tên là Ninh Nhục Phồn, mặc dù hai người chưa bao giờ công bố trước giới truyền thông, nhưng là tình cảm của hai người rất tốt.

Mọi người đều biết trước kia Ninh thành không gọi là Ninh thành rồi chứ, là năm đó Diệp thiếu muốn đính hôn với tiểu thư Nhục Phồn, một trong những sinh lễ đám hỏi đó là lấy họ của tiểu thư Nhục Phồn đặt tên cho thành phố này.

Nhưng không biết ngày đính hôn đó đã xảy ra chuyện gì? Diệp thiếu phát hiện tiểu thư Nhục Phồn ngoại tình với người của cô ấy, sau đó bị một viên đạn bắn trúng tim!

Ninh gia cũng là nhân vật có mặt mũi của Ninh thành, nhưng sau đó toàn bộ người của Ninh gia đều bị đưa ra nước ngoài, còn tiểu thư Nhục Phồn đó thì đến bây giờ vẫn sống không gặp người chết không thấy xác!

Vì vậy đắc tội Diệp thiếu? Cho dù là xương máu của người yêu cũng chẳng còn dư lại mảnh xương vụn!

*&#@#\$\$%^!... Hứa Mễ Nặc trượt màn hình điện thoại, trong đầu dần mường tượng ra cái bộ xương khô!

Cái đám nhò này cả ngày lẫn đêm không có chuyện gì làm chỉ biết hóng chuyện rồi tung tin đồn bậy bạ, thấy một đóa hoa cúc cũng có thể tưởng tượng ra mười tám màn so tài nhật xà bông(*)!

(*) Cái này trong truyện BL thì phải, thấy lên mạng tìm liên quan đến gay

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 9: Vật Nhỏ Giỏi Chạy Trốn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Có thể ngoài đời Viên Diệp Đình đó không đáng sợ như vậy!

Đứng đứng, chuyện bên ngoài hỏi anh gỗ chuyện bên trong hỏi baidu, Hứa Mễ Nặc vút điện thoại đi động mở máy vì tính ra trần đây hy vọng tìm kiếm gỗ vào: “Nếu vô tình đắc tội Viên Diệp Đình thì phải làm thế nào?”

Dựa vào! Hứa Mễ Nặc nhìn thấy một kết quả, sau đó nhanh chóng khép máy vì tính xách tay lại!

Độ nương(*) nói: Căn cứ vào luật pháp và chính sách có liên quan, tìm kiếm đó dấu hiệu bạo lực máu tanh tự động bị che giấu!

(*)度娘: Hình ảnh tìm kiếm của Baidu, có thể lên bác gỗ tìm nha, khá dễ thương

Không được, cô không thể bỏ cuộc được! Hứa Mễ Nặc suy nghĩ rồi lại cầm điện thoại lên lần nữa...

Ngày hôm sau, quán cà phê cranberry.

“Mễ Nặc, đã lâu không gặp!” Mạc Tĩnh Nhu đặt chiếc túi xách LV phiên bản hạn chế lên bàn.

Bóng người mặc nguyên đồ trắng ngồi đối diện trong góc đang ù rừ như chú mèo nhỏ đang bị ướt sũng!

Tiểu Nặc chẳng bao giờ nghĩ quá nhiều về bản thân mình, Mạc Tĩnh Nhu dịu dàng nắm lấy tay của Hứa Mễ Nặc: “Đi bắt gian với chị đi!”

Hứa Mễ Nặc vừa nghe thấy vậy đã là cả nước mắt ngẩng đầu lên, Mạc Tĩnh Nhu lập tức buông lỏng tay ra!

Đôi mắt cong cong như trăng lưỡi liềm của Hứa Mễ Nặc lộ ra vành mắt đen bất mắt, khuôn mặt trắng bệch chỉ cần gắn thêm hai chiếc răng nanh là có thể đóng vai quỷ hút máu, mái tóc vốn mềm mượt như thác giờ bù xù cứng như rễ cây, đây vẫn là cô em khóa dưới xinh đẹp của mình đây sao?

“Chị Tĩnh Nhu, hình như gặp chuyện xui xẻo rồi!” Hứa Mễ Nặc là cả nước mắt rơi.

Mạc Tĩnh Nhu là chị hàng xóm khi còn bé của Hứa Mễ Nặc, sau đó Mạc gia dọn nhà mất liên lạc một đoạn thời gian, nhưng lên đại học lại là đàn chị trên hai khóa của Hứa Mễ Nặc.

Trên đại học, Mạc Tĩnh Nhu thích qua lại với mấy ông chủ thành công trong sự nghiệp, Hứa Mễ Nặc vừa mới lên năm thứ hai đại học đã bị Tĩnh Nhu mang đi bắt gian.

Ở trong mắt Hứa Mễ Nặc, Mạc Tĩnh Nhu tuyệt đối là người sống thành công nhất trên cái thế giới này, vì vậy Hứa Mễ Nặc kể lại chuyện qua đen bắt gian nhằm Viên Diệp Đình vào ngày hôm đó với Mạc Tĩnh Nhu.

“Cái gì, em trêu chọc Ninh thành Diệp thiếu?!” Không ngờ rằng học tỷ kiến thức rộng nhất của Hứa Mễ Nặc cũng lộ ra kinh ngạc biểu tình?

“Chẳng lẽ bây giờ em phải đi mua một mảnh đất chôn sao?” Hứa Mễ Nặc rừ đầu nhỏ.

“Không, bây giờ em hẳn nên mua chiếc vé máy bay.” Mạc Tĩnh Nhu lấy điện thoại đi động từ trong túi xách ra.

Điện thoại vừa được kết nối: “A lô? Mua cho em gái tôi một chiếc vé máy bay đi Mỹ nhanh nhất có thể, thuận tiện đặt phòng cho cô ấy ở khách sạn Hilton, đặt trước hai tuần lễ đi.”

Hứa Mễ Nặc hơi sững sờ: “A? Học tỷ, chi phí vé máy bay với khách sạn đắt lắm!”

“Chỉ phí chị bao hết.” Mạc Tĩnh Nhu thoải mái.

“Em cho rằng chị lừa bịp chi chia tay nhiều như vậy là vì cái gì? Chính là lúc bạn gặp nạn thì lấy ra tương trợ!”

Nếu mấy ông chủ thành công trong sự nghiệp mà thấy Tĩnh Nhu vừa ngang ngược lại vừa trung nghĩa như vậy, có lẽ sẽ không cảm thấy học tỷ Tĩnh Nhu xinh đẹp dịu dàng chọc cho người thương tức, giống như mối tình đầu trong ký ức của bọn họ nữa.

Nhưng Hứa Mễ Nặc cảm thấy rất cảm động: “Nhưng chị nói bất gian...”

“Bây giờ còn bất gian cái gì nữa, chị sẽ để lão Tề hưởng thụ một lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Vật Nhỏ Giỏi Chạy Trốn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mạc Tĩnh Nhu buống điện thoại đi động xuống: “Còn đi bên kia, chị cũng sẽ đón đi ấy đến biệt thự gần núi của chị trước, nếu thấy im hơi lặng tiếng chị sẽ báo em trở về, còn nếu giông bão nổi lên thì chị cũng nghĩ biện pháp đưa đến Mỹ. Chủ đi sớm, em yên tâm chị sẽ không để loại bất ngờ đó phát sinh nữa.”

“Cha của em chết không phải là bất ngờ.” Nói đến cha Lâm, giọng nói run run của Hứa Mễ Nặc đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Lời mới vừa ra khỏi miệng, Hứa Mễ Nặc đã hồi hối hận, học tỷ Tĩnh Nhu giúp mình, sao mình có thể nổi nóng với chị ấy được?

Nhưng Hứa Mễ Nặc chỉ cần nhớ tới cảnh tượng cha bà chết thảm thiết không nhắm mắt là trái tim lại cảm thấy rét lạnh...

Hứa Mễ Nặc lắc lắc đầu, có ném con ác mộng vẫn luôn kéo dài kia ra khỏi đầu.

Hứa Mễ Nặc nhìn Mạc Tĩnh Nhu chân thành nói: “Học tỷ, lần này thật cảm ơn chị, chị là chúa cứu thế của em.”

“Chúa cứu thế... cũng sợ bà bác thích khiêu vũ ngoài quảng trường à!” Mạc Tĩnh Nhu đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Một giây kế tiếp, cô ấy hất tay của Hứa Mễ Nặc ra: “Vợ cả của lão Hải mang chị em gái của bà ta tới đuổi giết kia, em mau giúp chị đi.”

“Cái, cái gì?” Hứa Mễ Nặc còn chưa kịp thu hồi biểu tình nước mắt rơi đầy mặt, có phải cái chuyện biến này quá nghịch ý trời hay không?

Vợ cả? Thì ra bạn trai già của học tỷ là người có gia đình rồi!

Mạc Tĩnh Nhu đã đeo kính râm lên ôm túi xách của mình, lặng lẽ lên trốn!

Hứa Mễ Nặc ngồi yên tại chỗ, nhìn một bà bác đang hung hăng đến gần, nhất thời cảm thấy còn đáng sợ hơn so với bị Diệp thiếu đuổi giết!

“Tôi rõ ràng nhìn thấy con hồ ly tinh kia vừa mới ở chỗ này, người đâu!”

Cầm đầu là một bác trung niên to con mang dáng vẻ hoành đao lập mã(*), trong giây lát, Hứa Mễ Nặc đột nhiên hiểu tại sao lão Hải không ngóc đầu lên được, ngay cả nhân viên phục vụ của quán cà phê muốn ngăn mấy bà bác này lại vừa nhìn thấy mấy bác cũng đã héo rồi.

(*)Hoành đao lập mã (thành ngữ TQ): tay cầm vũ khí phi ngựa chạy theo, ý nói đến khí thế chiến đấu trên chiến trường.

“Hình như cô gái này đi cùng với cái con hồ ly tinh đó.”

Có người trong mấy bà bác kia chỉ về hướng Hứa Mễ Nặc, cả người Hứa Mễ Nặc run như cây sậy.

Ngoài cửa sổ, Mạc Tĩnh Nhu đang vừa lặng lẽ đi về phía bãi đậu xe vừa ra dấu tay với Hứa Mễ Nặc: “Giữ chân bọn họ, xin em xin em!”

Bọn họ hùng hổ mang theo báo kiếm thái cực đến, sao em có thể giữ chân nổi!

Nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi học tỷ vừa rút dao tương trợ mình, còn đáp ứng giúp mình chăm sóc mẹ, cái này đã không đơn thuần chỉ là vấn đề đưa tiền ra trợ giúp nữa, mình nhất định phải tranh thủ thời gian cho học tỷ!

Hứa Mễ Nặc nhìn về phía mấy bà bác đang từng bước ép tới gần, nếu có thể giữ lấy mạng để đi Mỹ, mình chỉ có thể dùng trí!

Hứa Mễ Nặc liếc ngang liếc dọc xung quanh, đột nhiên liếc thấy bàn bên cạnh có bóng lưng ngồi thẳng của một người đàn ông đang đưa lưng về phía cô, nếu mình theo bạn trai đến đây, nếu “Bạn trai” có thể chứng minh mấy ngày nay mình luôn ở chung một chỗ với anh ta, thì mấy bà bác này sẽ không thể nhận định mình chính là đồng lõa của học tỷ được!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Vật Nhỏ Giỏi Chạy Trốn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quan trọng nhất chính là, trong khoảng thời gian mình đang giữ chân mấy bà bác này lại, học tỷ Mạc Tĩnh Nhu đã an toàn rút lui!

Hứa Mễ Nặc thật sự muốn vỗ tay khen ngợi sự cơ trí của mình!

Hứa Mễ Nặc vỗ vỗ lên khuôn mặt của mình, da thịt trắng nõn xuất hiện màu hồng nhuận.

Cô thả lỏng mái tóc ra để lộ đường cong quyến rũ của chiếc cằm

Cuối cùng mặt đầy đại nghĩa cời hai cái nút áo sơ mi ra...

Hứa Mễ Nặc vẫn luôn ăn mặc nghiêm túc, vì chạy thoát thân mà bây giờ chỉ có thể hy sinh nhan sắc!

Hứa Mễ Nặc hít thở sâu, cô gái vốn chỉ thanh tú xinh xắn, khoáng khác này khiến người ta không dời tầm mắt ra được.

Giống như cây sen vừa mới nở nữ hoa tình khiết tươi đẹp, hoàn toàn để lộ ra khuôn mặt trắng nõn trắng như tuyết, xương quai xanh như ngọc như khiêu khích người nhìn, càng muốn chết người hơn là dưới lớp áo sơ mi như ẩn như hiện chiếc áo màu vàng đang bao quanh bộ ngực đầy đặn với đường rãnh quyến rũ...

Chắc chắn phải làm người đàn ông này mê đảo trước đã, để anh ta cứu cánh phối hợp làm bạn trai tạm thời của mình!

“Cục cụng, vừa rồi em không phát hiện ra anh ở đây.” Mắt thấy mấy bà bác kia đã đuổi giết tới trước mặt, Hứa Mễ nhào qua ôm lấy cánh tay của người đàn ông kia, giọng nói vô cùng ngọt ngào khôn khéo: “Có chờ lâu hay không?”

Đàn ông bị cái thùng rỗng kêu to Hứa Mễ Nặc ôm chặt lấy!

Vừa rồi ngồi nền không nhìn ra, bây giờ nhào tới Hứa Mễ Nặc mới phát hiện người đàn ông này đúng là rất cao, mình cao 1m65 nhưng cả người giống như bị lọt thõm ở trong ngực của người đàn ông này, đầu chỉ cao đến ngực của người đàn ông này!

Giờ phút nguy hiểm này, dưới sự đưa đẩy mà hai chiếc cúc áo sơ mi vốn được coi ra càng như cánh cửa mở toan ra!

Có lẽ người đàn ông cao lớn này có thể nhìn thấy hết tron!!

Nội tâm Hứa Mễ Nặc bỗng muốn nôn ra ngum máu, sớm biết thế này cô chỉ coi một chiếc ra, bây giờ đậu hũ cũng bị ăn sạch rồi!

Nhưng trước mắt quan trọng nhất vẫn là ổn định tình thế, Hứa Mễ Nặc vội vàng nhờ giọng giải thích rõ với người đàn ông.

“Anh giúp tôi đóng giả làm bạn trai của tôi đi, tôi bị mấy bà bác buộc coi mắt, nếu tôi không đi thì sẽ bị gả cho đứa con trai ngốc của trường thôn! Thật là tàn ngược bạo lực khiến người ta không khỏi thổn thức, anh nhất định phải giúp tôi!”

“Vật nhỏ, em để anh chờ thật lâu!” Phía trên có một giọng nói trầm thấp truyền tới.

Lời nói tiếp ân ái ngọt ngào mà hoàn mỹ kia đã hoàn toàn xóa tan áp lực của Mặc Hữu, trời cao cũng đang giúp mình, tiện tay nhặt được một người cũng gặp được người có kỹ năng diễn xuất? Hứa Mễ Nặc cảm động đến nỗi không nói được ra lời.

Quay đầu nhìn lại, quả nhiên khí thế của mấy bà bác kia như vừa bị một chiếc bình phong vô hình che chắn lại, chiêu bạn trai tạm thời này vô cùng đơn giản mà lại bất khả chiến bại, ngay cả bà bác Trung quốc cũng không làm được gì!

Tuy nhiên, hình như hào quang chiến đấu của mấy bà bác hôm nay không mở ra hết công suất?

Nếu là bình thường, cho dù có bạn trai tin đồn trấn giữ, mấy bà bác cũng nhất định sẽ hỏi cho rõ, tại sao không ai trong mấy bà bác này lại không dám đi chuyển?

“Em đã tới trễ như vậy, nên làm thế nào để trừng phạt em đây?” há? Người đàn ông phía trên đỉnh đầu đưa bàn tay ra, tùy tiện nâng chiếc cầm mảnh khánh của Hứa Mễ Nặc lên, rồi đập vào mặt Hứa Mễ Nặc là một gương mặt tuần tú.

“A!!” Viên Diệp Đình!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Càng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Vật Nhỏ Giỏi Chạy Trốn (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đường nét khuôn mặt như điêu như khắc, đôi mắt hẹp dài thâm thúy mang theo sắc tím, dáng người còn đẹp hơn so với siêu mẫu quốc tế, Hứa Mễ Nặc cả người cũng kinh sợ!

Cứu mạng!! Nhưng trước khi Hứa Mễ Nặc tháo chạy, Viên Diệp Đình đã ấn đầu nhỏ của cô vào trong ngực mình!

Bắp thịt rắn chắc, cực kỳ mạnh mẽ, hơi thở mang theo mùi thuốc lá đặc trưng của đàn ông...

“Vật nhỏ này vừa thấy tôi đã rất hạnh phúc, thứ lỗi!”

Viên Diệp Đình nhìn như tùy ý ngẩng đầu lên nói, thật ra thì tay đang giữ chặt lấy Hứa Mễ Nặc, không cho Hứa Mễ Nặc có bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

“VẬY... ẬY... VIÊN... VIÊN TIỀN SINH, CÔ TA THẬT SỰ LÀ BẠN GÁI CỦA ANH?”

“Ba ngày trước, hai người có ở một chỗ không?”

Sức mạnh tình yêu cũng không thể đùa giỡn với mấy bà bác được, mặc dù người trước mặt là Diệp thiếu cô thế làm cho toàn bộ Ninh thành sợ hãi, nhưng phu nhân lão Hải hay là lấy hết dũng khí xác nhận.

Đứng là trước có sói đôi phía sau có trụ binh!

Phu nhân lão Hải vừa mở miệng, Hứa Mễ Nặc đã giống như một chú mèo nhỏ sợ đòn, động tác gắng sức gãy gục chợt ngừng lại, đôi mắt ướt át mờ to chớp chớp mắt nhìn Viên Diệp Đình.

Cô đang cân nhắc: Trực tiếp chạy ra ngoài để bị mấy bà bác này ép cung lắng trị, hay là bị tra nam Diệp thiếu trong tin đồn này treu chọc đến chết thì tốt hơn.

“Cô ấy há, một phút cũng không thể rời bỏ tôi!” Viên Diệp Đình tự nhiên lộn Hứa Mễ Nặc trong ngực lại.

Ôm chặt Hứa Mễ Nặc đang cứng đờ giống như tượng gỗ vào trong ngực, rồi nói: “Mấy ngày nay chúng tôi đều chung một chỗ.”

Này này, tay của anh đang làm gì vậy?

Tại sao nó lại vòng qua eo của tôi hả, mẹ nó!

Biểu tình của Hứa Mễ Nặc như cha chết mẹ chết!

Phu nhân lão Hải nghi hoặc nhìn đến, chỉ trong một giây, Hứa Mễ Nặc đã chuyển sang chế độ nụ cười “Ngọt ngào”!

Hứa Mễ Nặc suy nghĩ kỹ rồi, bất kỳ trường hợp nào cũng đều tốt hơn, so với bị bà bác lắng trị rồi lại bị Diệp thiếu tra tấn!

Mặc kệ tất cả, trước đuổi mấy bà bác này đi đã!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Càng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Kéo Biểu Ngữ Nói Diệp Thiếu Ép Bán (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Làm sao, đang nghĩ ngợi gì?” Viên Diệp Đình nhìn cô gái đang phát run ở trong ngực mình.

Mặc dù hận đến nỗi ngay cả tóc cũng muốn dựng ngược lên, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ già bộ ngọt ngào đáng yêu của cô, anh lại không nhịn được suy nghĩ muốn treu chọc.

Ninh thành Diệp thiếu chưa từng thân thiện như bây giờ: “Xem ra cần phải chứng minh cho mọi người thấy, tới đây, tiểu Nặc, em hôn cho mọi người xem.”

Hứa Mễ Nặc thâm roi đầy lệ trong lòng, thần thiếp không làm được à!

Hứa Mễ Nặc chớp đôi mắt ướt át màu hổ phách: “Không cần chứ?”

Ánh mắt sắc như dao của phu nhân lão Hải quét tới, Hứa Mễ Nặc lập tức run lấy bầy.

“Mặc dù rất thẹn thùng, nhưng Diệp thiếu muốn hôn thì hôn thôi.”

Hứa Mễ Nặc chuyển hướng về phía Viên Diệp Đình, vốn đang suy nghĩ nhắm hai mắt lại rồi chạm vào là được, nhưng đối diện với khuôn mặt hoàn mỹ của Viên Diệp Đình và đôi mắt sâu không thấy đáy, như có thể nhìn thấu tâm gan như có thể hút cả linh hồn mình vào, như đang nhắc nhở nếu đụng vào người đàn ông này thì không thể rút lui an toàn.

Hứa Mễ Nặc hoàn toàn không có kinh nghiệm trong chuyện này, cô khẩn trương đến nỗi đôi mắt cũng chớp nhiều hơn.

Viên Diệp Đình như nghe được tiếng mình thờ dài, sau đó tốt bụng nhắm mắt lại.

Quả nhiên cảm thấy cô gái kia đang run rẩy đến gần, lại có mong đợi..

Nhưng Viên Diệp Đình đột nhiên cảm thấy tay nhỏ của Hứa Mễ Nặc bỗng dùng lực, Viên Diệp Đình cúi đầu bắt lấy cái tay của Hứa Mễ Nặc đang đặt ở bên hông mình theo bản năng, trên tay cô là một cái nĩa của quán cà phê!

“Hắc, vật nhỏ. Nếu eo của đàn ông bị thương, thì sao có thể yêu em được?”

Viên Diệp Đình hơi dùng lực, nguy hiểm đến gần sát Hứa Mễ Nặc nói, cô ra tay với anh, khiến anh rất tức giận.

“Ai ôi, mấy bác nhìn xem, mấy bác mau đi đi, Diệp thiếu đang xấu hổ đấy.”

Không ngờ rằng lúc này Hứa Mễ Nặc lại làm ra vẻ ung dung ngọt ngào nói.

Viên Diệp Đình sững sốt một giây, sáng tỏ, Hứa Mễ Nặc đang đợi lúc mình nhắm mắt lại đột nhiên tập kích, khoảng khắc khi mình cúi đầu xuống, mấy bác bác nhìn thấy mình như đang xấu hổ tránh né.

Một hôn đá hạ hại con chim! Con bé này còn thông minh hơn so với tưởng tượng của mình rất nhiều.

Bên kia, Hứa Mễ Nặc đã vụng về tránh thoát khỏi ngực của Viên Diệp Đình.

Đặc biệt là, hình như có cái gì quý dị trở nên cứng rắn hơn là đang xảy ra chuyện gì!

Xui xẻo của Hứa Mễ Nặc giống như nước sông Hoàng Hà chảy dài không dứt! Mình phải nhanh chóng rời khỏi cái nơi quý quái đáng sợ này thôi a a.

Hứa Mễ Nặc đang thâm roi lệ trong lòng nhưng bề ngoài vẫn cố làm ra vẻ tinh táo: “Không thể cứ dè vào bộ phận quan trọng của Diệp thiếu được, cái đó quan hệ đến hưng thịnh phồn vinh của Viên thị đấy, hắc hắc!”

Bộ phận quan trọng?

Hứa Mễ Nặc còn chưa nói dứt lời, Viên Diệp Đình đã lại nhớ tới lời kêu gào đến thũng cả màng nhĩ của Hứa Mễ Nặc ở trong khách sạn kia: Lão Hải không ngóc đầu lên được, không ngóc đầu lên được chính là lão Hải! Đây là sự thật không thể nào chối cãi được!

Viên Diệp Đình nhất thời cảm thấy không thể dễ dàng bỏ qua cho Hứa Mễ Nặc được, anh chợt thu cánh tay dài lại, bàn tay nhìn như tùy ý quanh quẩn bên cô áo đang rộng mở của Hứa Mễ Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Kéo Biểu Ngữ Nói Diệp Thiếu Ép Bán (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nguy hiểm trầm thấp nói: “Tiểu Nặc thật biết quan tâm, nhưng giữa chúng ta còn có cái gì... chưa từng thấy qua của đối phương chứ?”

Nói xong, anh cũng không thêm giải thích mà mò tay vào áo của Hứa Mễ Nặc, phủ lên thứ mềm mại và quyến rũ như ẩn như hiện kia.

A a a!! Người đàn ông xấu xa này muốn làm gì? Tại sao anh ta có thể...

Cho dù là bị Thái cực kiếm đâm thành cái rỗ, Hứa Mễ Nặc cũng không thể chịu bị si nhục như vậy!

Cả người Hứa Mễ Nặc cứng đờ lại, đôi mắt màu hổ phách thoáng chốc xuất hiện một vòng đỏ ửng.

Thợ săn từng có kinh nghiệm đi săn đều sẽ biết, đây là đáng vẽ của con thú nhỏ bị đẩy vào đường cùng.

Chỉ tôm, cùng lắm thì lười rách cá chết, cô không thể chịu đựng được cái loại đàn ông tự cho là đúng, làm cái chuyện chỉ có người yêu mới có thể làm với mình như thế này. Hứa Mễ Nặc: “Hải phu nhân, thật ra thì...”

Nhưng Hứa Mễ Nặc còn chưa nói hết, đã bị Viên Diệp Đình ôm vào trong ngực của mình, đến phút cuối người đàn ông xấu xa này lại không chiếm tiện nghi của mình nữa sao?

Là... là bỏ qua cho mình sao?

Hứa Mễ Nặc thở hắt ra.

Bên này, giọng nói của Viên Diệp Đình chợt trở nên lạnh lùng, hướng về phía đoàn người của Hải phu nhân: “Còn chưa nhìn đủ? Còn hoài nghi người phụ nữ của tôi?”

Vừa rồi Viên Diệp Đình vẫn luôn giữ thái độ trêu chọc, vì vậy vừa này nấy bà bác mới dám đối thoại với Diệp thiếu danh tiếng hiển hách.

Nhưng Viên Diệp Đình đột nhiên thay đổi thái độ, thể hiện rõ tư thái tiền khách, mấy bà bác chưa từng đi qua chiến trường chợt mềm nhũn hai chân, nhân viên phục vụ vừa đúng lúc tiền khách lần nữa, mấy bà bác người đẩy ta ta đẩy người đều rời khỏi.

Hứa Mễ Nặc vội vàng giãy giụa ra khỏi ngực của Viên Diệp Đình, giống như con thỏ lần trốn ở góc tường lần nữa.

Viên Diệp Đình sang lại ống tay áo của mình vừa bị Hứa Mễ Nặc kéo nhăn, động tác ưu nhã tư thái hoàn mỹ, mặc dù vừa mới làm chuyện bẩn thỉu với mình, nhưng vẫn không giảm chút tôn quý nào của người đàn ông này, Viên Diệp Đình nhướn mày nhìn về phía Hứa Mễ Nặc: “Muốn đi Mỹ?”

“Anh theo dõi tôi?” Nghĩ đến cái kết quả này, Hứa Mễ Nặc cực kỳ lo lắng.

Toàn bộ kế hoạch chạy thoát thân của mình đã bị người đàn ông này nắm giữ?

“Trên thực tế, mười bốn phút sau khi cô rời khỏi khách sạn, toàn bộ hành trình của cô đều đang bị theo dõi.”

Viên Diệp Đình nghiêng đầu nhìn cô, ném cho Hứa Mễ Nặc một phần báo cáo.

Phía trên ghi chép Hứa Mễ Nặc ra cửa mua quà vật 2 lần, đi vứt rác 5 lần, ăn mì gói 7 lần, đi vào phòng vệ sinh 16 lần, thậm chí cả chuyện cô ngồi trên giường sửa móng chân 4 lần cũng đều bị ghi chép lại!

Đứng là nắm tắt cả trong tay không giọt nước nào có thể lọt!

Hứa Mễ Nặc nhất thời cảm thấy mình sắp bị lo lắng bóp nghẹt trái tim, cô không thể tưởng tượng nổi nhìn Viên Diệp Đình: “Anh...”

“Ài bảo con mồi của tôi rất giỏi chạy trốn chứ?” Viên Diệp Đình cong môi cười nói.

“Anh... rất cuộc thi anh muốn làm gì?” tay chân của Hứa Mễ Nặc dần lạnh như băng

Đồng chí Mễ Nặc nhìn vào bức ảnh mình đang ngủ say hờ cả bụng mà khóc không ra nước mắt: “Nếu anh muốn tức giận với tôi về chuyện lúc trước, vậy... vậy anh cứ trực tiếp tới là được rồi!”

“Không, tôi sẽ không thô lỗ với vị hôn thê của mình.”

Đôi mắt tím của Viên Diệp Đình nhìn Hứa Mễ Nặc cực kỳ dụ dăng cực kỳ triu mến.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 15: Kéo Biểu Ngữ Nói Diệp Thiếu Ép Bán (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cái gì? Vị hôn thê! Hứa Mễ Nặc nhất thời nghe đến nỗi tim chợt ngừng buông tha cho hai chữ cấp cứu, trước mắt tối sầm lại!

Viên Diệp Đình tự mình đưa ly nước tới trước mặt Hứa Mễ Nặc vẫn chưa hoàn hồn hai mắt lại vô thần, vẻ mặt khổ sở “Anh đang chơi tôi đấy hả”.

Anh hỏi: “Muốn nghe một câu chuyện hay không?”

Hứa Mễ Nặc rất trịnh trọng lắc đầu!

Viên Diệp Đình tiếp tục nói: “Thân thể của Viên Cận Vinh, cũng là cha tôi luôn yếu ớt, năm tôi mười tuổi ông ấy bệnh qua đời, từ đó về sau thân thể của ông nội bắt đầu không tốt, mặc dù mấy năm gần đây ông nội không cần quan tâm đến công việc của tập đoàn, nhưng thân thể vẫn càng ngày càng yếu, ông ấy vẫn luôn hy vọng tôi có thể sớm ngày kết hôn, thật sự tiếp quản Viên thị.”

Hứa Mễ Nặc vẫn giữ biểu tình dờ dẩn “Tôi quản chuyện đó làm cái lông gì!”

Viên Diệp Đình nói tiếp: “Nhưng tôi không có bao nhiêu hứng thú với mấy thiên kim tiểu thư rạp theo khuôn mẫu, chuyện quan trọng nhất của tôi vẫn là muốn chờ Nhược Phồn tỉnh lại, nhưng hai ngày trước ông nội tôi lại nhận được một tập ảnh.”

Viên Diệp Đình tiếp tục ném một túi văn kiện ra, Hứa Mễ Nặc mở cái túi văn kiện kia ra một cách thô bạo. Mấy bức ảnh vừa rơi ra bên trong khiến Hứa Mễ Nặc nhất thời thống khổ che ngực.

Cô gái trong ảnh đang phóng túng lối quần lót của Viên Diệp Đình!

Về mặt ham học hỏi nghiên cứu nhìn vào bên trong quần lót của đàn ông!

Cô gái đang xấu hổ nhìn thẳng vào chiếc quần màu đen của Viên Diệp Đình trên chiếc giường kingsize lớn!

Còn có vẻ mặt của người đàn ông “Muốn tìm xui xẻo?” lời kéo cô gái đang kinh hoàng thất thố trong ảnh!

Góc độ khác nhau, mức độ mập mờ giống nhau!

Tại sao lại có những bức ảnh này?!

Hứa Mễ Nặc thật sự không biết nên nói cái gì cho phải.

Nhìn mấy bức ảnh này, rõ ràng là tâm tính của Viên Diệp Đình cũng có xu hướng đen hóa: “Là do cái cô mình tình nhỏ kia, cô ta hối lộ bạn tôi Vincent Clovis, muốn thông qua tôi xào được cái scandal, nhưng lại bị mấy paparazzi tới trẻ kia chụp được những bức ảnh này.”

“Uất Trì đã ngăn chặn tin tức này trước, nhưng nó vẫn truyền đến tay của lão gia tử, vì vậy kết cục tốt nhất chính là chúng ta kết hôn, chờ bệnh tình của lão gia tử ổn định hoặc là Nhược Phồn tỉnh lại, chúng ta sẽ giải trừ quan hệ hôn nhân.”

“Thông qua mấy ngày quan sát, cô rất phù hợp với vị trí cháu dâu này. Gia thế đơn giản phản ứng nhanh trí, Viên gia không thể so với nhà của người bình thường. Cho dù làm dâu Viên gia, cũng có thể gặp phải một số tình huống cực đoan, tốt nhất là người phụ nữ của Diệp Đình tôi biết đừng gây phiền toái cho tôi, vào lúc mau chốt thì có thể tự bảo vệ mình.”

Viên Diệp Đình chăm cho mình điều xi gà, khỏi thuốc xi gà cao cấp Cu Ba bay lượn trong không khí, Viên Diệp Đình hơi neho mắt lại: “Mặc dù nhân cách không tốt lắm, nhưng quan trọng nhất chính là, cô rất sạch sẽ.”

Viên Diệp Đình không nhích đến gần, nhưng lại khiến Hứa Mễ Nặc có cảm giác như đang bị xâm lược mãnh liệt, cô co mình lại càng nhỏ hơn theo bản năng.

Mẹ nó, tự nhiên nói mấy lời kỳ quái, nói gì mà sạch sẽ với không sạch sẽ, Anh đang chọn cái trắng sao? Còn phải chê người ta mang hay không mang theo bùn?!

“Mặc kệ kết quả như thế nào, sau khi giải trừ quan hệ hôn nhân, Viên thị cũng sẽ trả cho cô một khoản chi phí coi như là phí bồi thường.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 16: Kéo Biểu Ngữ Nói Diệp Thiếu Ép Bán (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên Diệp Đình lật văn kiện tới cuối cùng: “Cô có thể tự mình điền số vào, bây giờ cô ký vào đây.”

Cô sai rồi, thái độ của người đàn ông xấu xa này, còn cẩn thận hơn so với chọn cái trắng!

Nếu anh ta chọn kết hôn với mấy thiên kim tiểu thư, khó bảo đảm thế lực gia tộc sau lưng những cô gái kia sẽ không cam lòng buông bỏ, anh ta sẽ tự tìm lấy phiền toái.

Nhưng nếu tìm mình, cái người chỉ có hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, ngay cả tư cách sửa móng chân cho Viên thị cũng không có. Vì vậy Viên Diệp Đình có thể không cần đắn đo biết thời biết thế tác thành cho sự hiểu lầm của lão gia tử!

“Anh cho rằng chỉ cần dùng tiền là có thể mua được hôn nhân của người nghèo sao? Anh cho rằng mình chỉ cần dùng số tiền lớn mà những cô gái giống như tôi dù có phần đầu cả đời cũng không phần đầu được, tôi chắc chắn sẽ cảm kích mà rơi nước mắt tiếp nhận sao?”

Hứa Mễ Nặc đứng lên từ góc nhỏ của mình: “Cám ơn Diệp Đại thiếu gia đã coi trọng, cho dù mệnh của tôi có phần đầu mười đời cũng không đứng được vào vị trí của con dâu Viên thị, nhưng dựa vào sự cố gắng kinh doanh và tình yêu bình thường của tôi, tôi cũng sẽ cảm thấy ấm áp ghon áp nười ngàn lần so với cái đồng tiền đổi chác lạnh như băng kia!”

Có lẽ hoàng tử của cô, không thể có quyền thế che trời không có được tài sản nhiều như Viên Diệp Đình, nhưng anh ấy chắc chắn có nụ cười sáng ngời hơn so với ánh mặt trời, nắm tay mình như có thể nắm được cả thế giới, thấy mình thì ánh mắt sẽ dịu dàng như biển cả!

Cô cũng không muốn đón nhận chiếc nhẫn của hoàng tử, sau đó nói cho anh ấy biết mình là kết hôn lần hai!

Cái này tên đầu heo này, lại muốn mua tình yêu của mình!

Hứa Mễ Nặc ngang ngược đập vào kệ ở trên bàn, vượt qua Viên Diệp Đình sẽ phải rời khỏi: “Diệp thiếu, tôi không có hứng thú với anh, nếu anh dám quấy rầy tôi và mẹ tôi, tôi sẽ đến tập đoàn Viên thị kéo biểu ngữ —— nói Ninh thành Diệp thiếu ép bán dinh dinh!”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Tùỵ Tiệney Cho Mấy Chữ Chúng Ta Đi Lĩnh Chứng Ngay (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng Hứa Mễ Nặc còn chưa kịp tức giận lên án chuyện bị tiền tài làm nhục một cách hoàn mỹ, Viên Diệp Đình đã ung dung lấy một chiếc máy ảnh từ chỗ ngồi ra.

Móa, đây không phải là thần khí máy ảnh mini HD chống sốc dùng để bắt gian của mình hay sao?

Viên Diệp Đình không thích chụp ảnh, nên không có bao nhiêu hứng thú với máy ảnh SLR, nhưng anh tiện tay đặt ra, chiếc máy ảnh SRL hàng fake của Hứa Mễ Nặc lại như biến thành chiếc máy ảnh đắt tiền.

Viên Diệp Đình gõ gõ lên mấy bức ảnh: “Ngoài mấy bức ảnh chụp lần trước ở khách sạn, còn có không ít những tác phẩm khác của Lâm tiểu thư, nếu hải phu nhân nhận được những bức ảnh này.”

Về mặt của Hứa Mễ Nặc như muốn chửi thề!

Trong chiếc SRL lưu giữ biết bao nhiêu chứng cứ bắt gian Hứa Mễ Nặc đã làm trong mấy năm qua. Nếu mấy bức ảnh này bị phơi ra ngoài ánh sáng, vậy Mạc Tinh Nhu sẽ không tránh khỏi cảnh bị đoàn phu nhân chặn đường đuổi đánh, hơn nữa rất có thể phải đối mặt với chuyện bị pháp luật truy tố tội lừa gạt!

“Nếu Lâm tiểu thư và người nhà gặp khó khăn, có phải có quan hệ đến Viên thị hay không?” Viên Diệp Đình cười mà như không cười nhìn cô.

“Tình cảm của tôi dành cho Diệp thiếu chán chứa như nước biển ngoài khơi, còn thâm tình hơn so với Kim Liên, không phải là quân thể không lấy chồng đến chết mới ngừng, Diệp thiếu tùỵ tiệney cho mấy chữ chúng ta đi lĩnh chứng ngay!” trong nháy mắt, Hứa Mễ Nặc ôm lấy cánh tay của Viên Diệp Đình.

Không biết tại sao lúc vật nhỏ kê cận mình giống như cún con chạy quanh, không những không khiến mình chán ghét, lại còn khiến cho tâm tình của Viên Diệp Đình trở nên tốt hơn.

Viên Diệp Đình gần như muốn đưa tay ra sờ loạn đầu nhỏ xù xù lông của cô.

Nhưng còn không chờ Viên Diệp Đình vươn tay ra, đột nhiên truyền tới một giọng nói mềm mại tràn đầy kinh ngạc và vui mừng: “Đây không phải là Diệp thiếu sao?”

Vừa nghe thấy có người tới, phản ứng đầu tiên của Hứa Mễ Nặc là lập tức nhanh như chớp bỏ nhào ra ngoài, cả người dán vào trên tường lần nữa.

Cô gái tràn đầy ngạc nhiên kia đã nhanh nhẹn đi đến trước mặt bọn họ, ngượng ngùng mà mong đợi nói: “Tôi có thể ngồi xuống không?”

Viên Diệp Đình hơi cau mày, Hứa Mễ Nặc bên cạnh si ngốc gật đầu với người đẹp!

Lục Anna cũng được coi là một trong những tiểu thư được người ta tranh nhau truy đuổi ở Ninh thành, là chị em gái với Sở Thiên Thiên.

Vì vậy, lần đầu tiên nhìn thấy Hứa Mễ Nặc, ánh mắt của cô ta hơi kỳ quái, nhưng nhìn Hứa Mễ Nặc mặc áo sơ mi trắng giá rẻ tóc tai buộc loạn lung tung, hơn nữa Hứa Mễ Nặc còn liều mạng cúi đầu hận không thể khiến mình biến mất, Anna liền không coi Hứa Mễ Nặc ra gì, toàn bộ trong mắt cô ta đều là Diệp thiếu anh tuấn tôn quý bất phàm.

Sau khi Lục Anna ngồi xuống, cô ta là lướt gọi ly cà phê cho Viên Diệp Đình.

Rồi nhanh chóng phát triển đến mức đây ly cà phê đến trước mặt Viên Diệp Đình, lúc đây còn lơ đãng lướt qua ngón tay của anh, phối hợp với động tác làm lộ xương quai xanh của mình ra...

Cô ta như hận không thể đưa ra một bản ghi chép đến làm nổi bật khí chất thanh thuần trái tim nhân ái vốc đáng quyến rũ của mình, hơn nữa còn có thể hiện khí chất u buồn, rồi thao thao bất tuyệt mình ái mộ kính ngưỡng Diệp thiếu như thế nào!

Viên Diệp Đình thiếu kiên nhẫn nhìn về phía Lục Anna, vật nhỏ vừa mới ký xong đã có con ruồi nào đó nhào vào, tựa như trời cao đã sắp xếp trước vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tùỵ Tiệney Cho Mấy Chữ Chúng Ta Đi Lĩnh Chứng Ngay (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên Diệp Đình quay đầu lại, kết quả Hứa Mễ Nặc đang vỗ cùng ân cần bưng ly nước tiếp theo đưa khăn giấy cho Lục Anna!

Hứa Mễ Nặc đang thầm gầm thét trong lòng: Nhanh chóng mê hoặc anh ta đi, trộm trái tim của anh ta đi! Nửa phút sau đi lĩnh chứng, ba năm ôm hai đứa!

Viên Diệp Đình giữ tay Hứa Mễ Nặc lại, thoáng dùng sức thấp giọng: “Bà xã, em không muốn nói gì sao?”

Hứa Mễ Nặc nhất thời bị câu Bà xã này làm cho như bị sét đánh trúng đầu, thiếu chút nữa là chết chết!

Đổi mặt với sự thân mật thâm tình của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc dùng biểu tình giống như phản nản lắc đầu! Tôi bị lời nói của anh hu chết rồi, anh nói lĩnh tình cái gì đấy, tôi còn muốn sống thọ thêm hai năm nữa!

Viên Diệp Đình hơi dùng lực ở tay, bàn tay nhỏ của Hứa Mễ Nặc bị lôi thẳng xuống dưới gầm bàn, người đàn ông này muốn làm gì?

Đừng nói là anh ta định làm như mấy quyền tiểu thuyết thô tục kéo tay mình đến chỗ tiểu dinh dinh của anh ta đấy nhé?!

Nghĩ đến loại khả năng này, Hứa Mễ Nặc cảm thấy dường như có một ngọn núi lửa đang phun trào ở trong đầu mình!

Diệp thiếu, anh là nhân vật có máu mặt có bối cảnh trong giới kinh doanh đấy, anh dám làm mấy hành động khẩu vị nặng vừa nóng cạn mà vừa thô bỉ này ở giữa nơi công cộng này sao!

Hứa Mễ Nặc cũng sắp trào nước mắt ra rồi, anh buông tay ra tôi tay tôi ra!

Nếu cô còn có cơ hội đòi sinh lễ đám hỏi, cô nhất định phải yêu cầu một chiếc xe chứa 84 chất tẩy uế!

Ừa, tại sao lại có cảm giác bóng loáng nhẵn nhụi hơi có vẻ dính dính thế này nhì, hình như là khác hoàn toàn với miếng lợn xông khói Kim Hoa(*) à nha!.

(*)Thịt xông khói Kim Hoa rất khác so với thịt xông khói của phương Tây. Khi chín khói, miếng thịt cắt ra vẫn còn nguyên màu đỏ tươi và lớp chất béo rất rõ ràng, có thể dùng ăn luôn hoặc làm thịt hầm. Ý của chị là ví dính dính của anh là miếng thịt Kim Hoa này.

Cuối cùng Hứa Mễ Nặc cũng hoàn hồn lại từ trong thế giới nội tâm điên cuồng, cô nhìn xuống dưới, nào có cái dính dính hùng vĩ đang tức giận, thì ra là một đoạn bắp chân mảnh khảnh của phụ nữ!

Nhìn từ phía đối diện, cô ta như đang nhẹ nhàng mà neo quuyến rũ ở trên đùi Viên Diệp Đình, hơn nữa sau khi Hứa Mễ Nặc bị Viên Diệp Đình lấy tay ấn vào chỗ đó, đoạn bắp chân này càng vui sướng hơn, giống như con chó cái đang vui vẻ vẫy đuôi vì được chủ nhân vuốt ve.

Ấm chỉ rõ ràng như vậy, là người mù cũng hiểu, được chưa?

Viên Diệp Đình trầm trầm nhìn về phía Hứa Mễ Nặc: “Còn không có gì muốn nói sao?”

Hứa Mễ Nặc ngốc manh nhìn chăm chăm vào Viên Diệp Đình, trầm tư rồi nói: “Tôi muốn đi đặt phòng?”

Viên Diệp Đình trầm mặt xuống nhìn chăm chăm vào Hứa Mễ Nặc, đã rất lâu rồi anh không có tâm tình muốn vận đầu của một người ra.

Viên Diệp Đình không nói hai lời cảm mấy bức ảnh lên: “Lục tiểu thư, tôi có mấy bức ảnh khá thú vị muốn chia sẻ với cô.”

“Chờ đã!” Trong phút chốc, Hứa Mễ Nặc vỗ bàn.

Rồi cô ngang ngược một tờ tiền giấy về phía Lục Anna: “Cô, cho cô mười đồng đi mua Đạt Khắc Ninh(*), ngựa chân là bệnh, phải trị! Cô lấy chân cọ vào chân của chồng tôi chẳng có lợi ích gì cả!”

(*)达克宁：Đạt khắc ninh: tên một hãng thuốc trị nấm của TQ

Hứa Mễ Nặc vừa nói dứt lời, toàn bộ quán cà phê chợt an tĩnh lại, sau đó là tiếng giễu cợt không thể át chế vang lên không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Tù Tận Cho Mấy Chữ Chúng Ta Đi Lĩnh Chứng Ngay (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lục Anna nhất thời nhọt mặt, mặc dù cô ta không phải là đang viện cao cấp nhất Ninh thành, cũng không phải là không có đàn ông theo đuổi, nhưng cô ta chưa từng bị người ta nói ở trước mặt mọi người... nói chân mình bị nắm!

Khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của cô ta hết đủ rồi lại trắng đối qua đối lại, họng của cô ta như bị nghẹn lại không nói ra được lời gì, cuối cùng là chạy mất dạng ở trong tiếng cười rộ của mọi người.

“Không để tôi thất vọng.” Viên Diệp Đình ôm lấy chiếc eo mềm mại của Hứa Mễ Nặc: “Đây mới là có ý thức làm người phụ nữ của Viên Diệp Đình tôi.”

Hứa Mễ Nặc thông khổ che mặt. Trời ạ, tình yêu của mình vẫn còn đang an nghỉ bất tỉnh, mình đã bắt đầu phải đấu với tiểu tam rồi!

Viên Diệp Đình lấy điện thoại di động của Hứa Mễ Nặc ra nhập vào một dãy số: “Cho em ba ngày thông báo với người nhà, sau tôi sẽ đưa em đi gặp ông nội.”

Cuối cùng, Viên Diệp Đình đưa ngón tay về phía cô áo đang rộng mở của Hứa Mễ Nặc, chậm chạp tru nhả cái cúc áo cho Hứa Mễ Nặc.

“Còn nữa, em phải nhớ, tôi không thích người khác nhìn thấy đồ của mình, ở trước mặt người đàn ông khác, em phải vĩnh viễn cài chặc cúc áo sơ mi của mình vào.”

“Cái gì, em trở thành Bà xã của Viên Diệp Đình?” thiếu chút nữa là Mạc Tĩnh Nhu ngồi ở đối diện Hứa Mễ Nặc phun đồ uống ra ngoài!

“Nghe nói sau khi gặp ông nội của anh ta là có thể lĩnh chứng.” Hứa Mễ Nặc nằm nhoài cả người ở trên bàn, lấy bản hợp đồng kia che đầu.

Mọi người đều nói hôn nhân là mộ phần tình yêu, tâm tình của Hứa Mễ Nặc khó chịu như bị một khối quan tài đè lên trên đầu vậy!

“Em... em có biết làm vợ của Diệp thiếu, có ý nghĩa như thế nào không?” Mạc Tĩnh Nhu run rẩy chỉ tay, lấp ba lấp bắp nói.

“Những người phụ nữ như là Lục Anna Sớ Thiên Thiên sẽ giống như thiêu thân lao vào lửa người trước gục ngã người sau tiến lên tìm mọi cách chen chân vào cuộc hôn nhân của em, không ngừng bảo mồn lòng tin của em về tình yêu. Hôn nữa, còn dùng những lời lẽ chanh chua cay nghiệt tra tấn lòng tự ái của em!”

Hứa Mễ Nặc nắm lấy tay của Mạc Tĩnh Nhu, Mạc Tĩnh Nhu không cho rằng cô có thể gả cho Viên Diệp Đình là muốn từ bỏ đen bay lên cánh cao làm phương hoàng như người khác, mà đứng ở góc độ của cô để nói ra sự thật, khiến cô cảm thấy rất cảm động.

“Hôn nữa, em có biết là một cô gái nhà nghèo đột nhiên bước vào cổng lớn nhà giàu, có nghĩa là sẽ bị tất cả mọi người chĩa mũi dùi về phía mình, những người bên cạnh em sẽ chỉ chỉ chó chó khinh thường, chế giễu khiến em cảm thấy thông khổ. Rồi mấy người ở giới thượng lưu sẽ tìm mọi cách làm em cảm thấy lúng túng xấu hổ, rồi còn phải chiến đấu với ánh mắt của bao nhiêu người, đây mới là điều khiến em hao tổn tinh thần nhiều nhất!” Mạc Tĩnh Nhu tiếp tục tràn đầy nhiệt huyết nói.

Này... em nói chuyện với chị, chị cũng không cần phải phân tích kỹ lắm đâu.

Vừa tưởng tượng đến “Tuông la” mà Mạc Tĩnh Nhu nói, Hứa Mễ Nặc chợt cảm thấy mấy mù giăng kín trước mắt.

“Hôn nữa, em có biết điều kinh khủng nhất là gì không? Viên thị là gia tộc sừng sững suốt mấy trăm năm liền!”

“Em có biết tại sao tiểu thư Nhục Phồn lại thay đổi tình cảm không? Nghe nói năm đó kẻ thù của Viên thị không làm gì được Viên Diệp Đình nên đã trối Nhục Phồn lại. Không biết quá trình bắt cóc xảy ra chuyện gì, là tiểu thư Nhục Phồn bị người ta làm hại trong quá trình bị bắt cóc, hay là trong quá trình bị bắt cóc đã nảy sinh tình cảm với kẻ đứng đầu bọn bắt cóc, nói tóm lại kết quả cuối cùng là ngày cái đêm đính hôn đó...”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tù Tận Cho Mấy Chữ Chúng Ta Đi Lĩnh Chứng Ngay (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt của Hứa Mễ Nặc chợt thay đổi, chân tướng sự thật vừa cầu huyết lại vừa hung hiểm, bí hiểm như dòng sông khúc khuỷu vậy sao?

Cô nắm hai tay thành quyền giơ lên không trung, ngửa mặt lên trời hét dài: “I NEED AV!”

“Cái gì?” Mạc Tĩnh Nhu giật mình, tại sao trong thời khắc nguy hiểm như vậy, Hứa Mễ Nặc lại đột nhiên bùng nổ ý tưởng có tính sáng tạo như xem AV!

Mạc Tĩnh Nhu an ủi: “Em tỉnh táo lại đi, bây giờ xem phim cũng vô ích.”

“Xem phim gì, I NEED AV(*), em cần sự an ủi nà!” Hứa Mễ Nặc không hiểu gì nói lại.

(*)Vâng AV này không phải là adult video đâu ạ, là phần mềm diệt virus antivirus ấy

Fuck! Mạc Tĩnh Nhu nổi đầy vạch đen trên mặt, còn bày trò khoe tiếng Anh, em chắc chắn mình cần đến thứ đó?

Hứa Mễ Nặc tiếp tục nói: “Em không thể gả cho kẻ họ Viên kia được, em còn trẻ, em còn có mơ ước, em còn muốn sinh con, em còn nhiều quyền tiểu thuyết chưa đọc xong!”

Hứa Mễ Nặc khóc lóc nói: “Em không muốn lập gia đình, không muốn đi lính chứng, không muốn đi gặp ông già nào đó!

“Chờ đã!” Mạc Tĩnh Nhu đột nhiên nắm được trọng điểm, như có điều suy nghĩ: “Đi gặp ông nội Diệp thiếu?”

Ba ngày sau, một chiếc Lincoln dài chậm rãi dừng lại, khi Hứa Mễ Nặc đứng ở trước cửa nhà chính Viên thị, cảm thấy hoảng hốt như cô gái ngớ ngẩn bước vào một thế giới khác.

Nhìn từ bên ngoài, căn biệt thự nhìn như tòa lâu đài, với vườn hoa bao xung quanh, căn biệt thự màu trắng mang lối kiến trúc châu Âu nguy nga tráng lệ, Hứa Mễ Nặc đứng trước cánh cửa nguy nga giống như cô bé lọ lem đi nhầm vào bữa tiệc của hoàng tử.

Dừng lại! Hứa Mễ Nặc vội vàng thẳng gấp suy nghĩ trong đầu lại, hôm nay mình đến nhà chính Viên thị không phải là để cảm thán sự chênh lệch giàu nghèo!

Phải nhớ kỹ một điểm trung tâm và ba điểm cơ bản cần làm hôm nay!

Điểm trung tâm chính là mình chắc chắn phải để Viên lão đầu ghét mình! Bàn về thủ đoạn thì mình chắc chắn không đấu thắng Viên Diệp Đình được, mặc kệ là đối kháng trực tiếp hay là đánh lén, kết quả đều sẽ thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 21: Thích Căn Phòng Được Thiết Kế Chỉ Có Giường (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nhưng nếu ông đó không thích mình, vừa nhìn thấy mình đã như làm độc hại trái tim của ông ấy, vừa nghĩ tới chuyện mình về làm cháu dâu đã cảm thấy khung cảnh thê lương trước mắt. Vậy mình sẽ mất đi giá trị lợi dụng với Viên Diệp Đình!

Chuyện tiếp theo, anh ta muốn tìm ai thì mặc kệ, perfect!

Đây chính là kế hoạch mà mình và Mạc Tĩnh Nhu đã phải vắt óc ra suy nghĩ trong ba ngày vừa rồi! Còn để làm được ba điểm cơ bản kia; lúc cãi nhau phải bùng nổ, bảo đảm thư giãn gần cốt và lưu thông tuần hoàn máu, giữ tinh thần thoải mái thì mới chiến đấu được!

Hứa Mễ Nặc đang rúc cổ tính toán nên cãi nhau như thế nào, đột nhiên xung quanh vang lên tiếng bình luận, đầu nhỏ của Hứa Mễ Nặc chợt bị một cái bóng mờ bao phủ.

Khoảng khắc lúc Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu nhìn lên, cô như cảm thấy hô hấp của mình hơi chậm lại, người đàn ông cao lớn đang đứng ở trước mặt cô anh tuấn giống như thiên thần hạ phàm vậy.

Kiểu tóc được cắt tỉa gọn gàng mà không làm mất đi sự thanh lịch của anh như làm nổi bật lên ngũ quan góc cạnh rõ ràng, bộ âu phục đen được cắt may thủ công bao quanh vóc người cao lớn hoàn mỹ của anh, dưới ánh mặt trời chiếc cúc ông tay áo được làm bằng đáobsidian cũng lấp lánh ánh sáng, tàn ra vẻ tôn quý mà không ai có thể lờ là được, sừng sững giống như vị quân vương trẻ tuổi đang dõi theo thiên hạ, chói mắt khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng.

Bây giờ, vị quân vương trẻ tuổi đang hơi cau mày, nhìn chằm chằm vào Hứa Mễ Nặc quan sát cô từ trên xuống dưới.

Áo sơ mi nhăn nhúm và váy phỏng đang phổ biến khắp đường phố?

Cảm giác tẹt đến nỗi Viên Diệp Đình chế bai thủ hồi lại bàn tay vừa mới đưa về phía Hứa Mễ Nặc, Viên Diệp Đình nhủ mảy lại: “Không phải stylist đã đưa quần áo qua rồi sao?”

Hứa Mễ Nặc thầm khen ngợi mình ở trong lòng, trang phục và đạo cụ cô đang mặc chính là trang phục chiến đấu của cô, ở thời khắc mấu chốt sẽ phát huy tác dụng cực kỳ quan trọng!

Bước đầu tiên trong ba điểm cơ bản, chính là muốn Viên lão gia nhận định mình là một người dân nghèo xác nghèo xơ đứng ở tầng áp chót của xã hội nếu bước vào Viên thị sẽ làm ô nhiễm Viên thị!

Ha ha ha! Nhưng dưới ánh mắt của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc đặc biệt thành khẩn nói: “Diệp thiếu, quả thực rất xin lỗi, tôi bị dị ứng với lụa.”

Còn có người bị dị ứng với lụa? Viên Diệp Đình khẽ hừ lạnh, Hứa Mễ Nặc lập tức giải thích nói: “Nhưng đây chính là chiếc váy đẹp nhất của tôi!”

Xa xa nghe thấy có tiếng quản gia thông báo, lão gia đến.

Hứa Mễ Nặc vui mừng hớn hờ chạy tới: “Hãy xem tôi làm lão gia vui vẻ đây này!”

Hứa Mễ Nặc nhảy nhót nhót chạy đến, từ xa nhìn lại áo trắng như màu cháo lòng(*), váy phỏng màu củ sen, chắc có stylist sửa lại kiểu tóc cho cô, nhìn giống như một đứa con nít đang nhún nhảy... Quả thật cũng không tệ lắm.

(*) Câu gốc ở đây là tiêm trần bất nhiễm, người ta có câu “nhất trần bất nhiễm”làkhông dính một hạt bụi nào thì tiêm trần bất nhiễm là ngược lại.

Viên lão gia mặc trang phục tôn trung son được cắt may thủ công xuất hiện ở tầm mắt mọi người.

Gien của người Viên gia đều khiến người ta không thể coi nhẹ được, cho dù lão gia đã qua sáu mươi tuổi, nhưng đôi mắt không đục ngầu như đã già, nụ cười coi mờ và ánh mắt sắc bén có thể nhìn rõ tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 22: Thích Căn Phòng Được Thiết Kế Chỉ Có Giường (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ở nhà chính Viên gia, không ai là không nhận ra lão gia, ông mang theo khí chất của gia chủ Viên gia mà không cần nói mọi người cũng có thể cảm nhận được.

Mặc dù Hứa Mễ Nặc đang chạy thẳng về phía Viên lão gia, nhưng lão gia vừa xuất hiện, Viên Diệp Đình đã thấy vật nhỏ này chạy lệch về phía khác.

Hứa Mễ Nặc rúc đầu chạy về phía Sở Thiên Thiên và Lục Anna: “Hắc, hai vị tiểu thư, lại gặp mặt!”

Hứa Mễ Nặc nở nụ cười thật lớn, muốn ôm lấy bọn họ giống như là bạn cũ lâu ngày không gặp, nhưng là Sở Thiên Thiên và Lục Anna sao có thể chịu?

Đừng nói trước khi đã kết thù không đội trời chung, chỉ nói mỗi chuyện bộ trang phụ Hứa Mễ Nặc đang mặc trên người như ghi rõ ba chữ “Tôi rất cheep ”, hai vị Đại tiểu thư đã tránh ra như sợ bị lây bệnh!

Lục Anna khinh bỉ quan sát Hứa Mễ Nặc từ trên xuống dưới: “Cô dừng từ đây! Cái áo sơ mi cô đang mặc, có cho nhà tôi làm ghế lau mấy người giúp việc cũng chê là làm bẩn tay, còn cái váy của cô nữa, cô định mặc nó để đến

đây nhất gạo hả? Đúng là gái nhà quê chính gốc!”

Hứa Mễ Nặc càng nghe thấy những lời này thì hai mắt càng sáng lên.

Mạc Tinh Nhu nói quả nhiên không sai, chỉ ấy nói phụ nữ vĩnh viễn luôn nhìn vào trang phục của đối phương đầu tiên, mình mặc như thế này thì không sợ không có thiên kim danh viện nào tới công kích mình!

“Vì vậy bình dân chính là bình dân, cho dù có nắm tay hoàng tử, cũng không học được phong cách tôn quý của xã hội thượng lưu, cô nhìn trang phục của tôi đi, không phải là của Chanel thì cũng là của Armani, đều là trang phục khien bản giới hạn theo mùa. Hơn nữa, trang phục được đưa tới phải phù hợp với khí chất của tôi thì tôi mới mặc.”

Sở Thiên Thiên càng cao ngạo hất cằm lên, cô ta cũng không hy vọng Viên ông nội thích cô gái này, hận không thể khiến Viên lão gia vừa nhìn thấy Hứa Mễ Nặc đã lập tức cho cô out!

Tôi si nhục tôi đi, si nhục tôi đi!

Đây chính là tiếng lòng từ nội tâm của Hứa Mễ Nặc, đáng về say mê khiến người ta hận không thể dứt cho cô melamine!

Xung quanh đã có người nhìn lại, có lẽ Viên lão gia sẽ nhanh chóng bảo người mang mình đi ra, tránh kéo tụt cấp bậc của bữa tiệc này xuống.

Quả nhiên có người kéo mình?

Hứa Mễ Nặc cảm thấy người đó giống như là thiên sứ đang nghênh đón mình, ủa? Không đúng, thiên sứ rất tuân thủ không sai, nhưng tại sao lại có khuôn mặt giống Viên Diệp Đình!

Viên Diệp Đình kéo Hứa Mễ Nặc vào trong ngực, nhìn về phía Sở Thiên Thiên và Lục Anna còn chưa kịp thu hồi ánh mắt khinh bỉ lại, “Tôi không hiểu biết lắm về trang phục và trang sức của phụ nữ, chỉ biết là chỉ có những người lớn lên không dễ nhìn, mới chăm chút việc lựa chọn quần áo.”

Sau đó Viên Diệp Đình lôi Hứa Mễ Nặc rời đi, bỏ lại những tiếng kinh hô ồn ào sau lưng.

“Diệp thiếu vừa ở bảo vệ người phụ nữ kia! Mấy năm qua, nào thấy Diệp thiếu ra mặt vì phụ nữ bao giờ?”

“Anh ấy nói là những người lớn lên không dễ nhìn, mới chăm chút việc lựa chọn quần áo. Ý của anh ấy là Hứa Mễ Nặc đó đã xinh đẹp sẵn rồi vì vậy cho dù mặc đồ rất cheep thì vẫn perfect hay sao, tròi ời lời giải thích quá hay!”

“Vậy trong yến hội hôm nay, sẽ không ai dám nói Hứa Mễ Nặc chọn trang phục xấu nữa đi, bởi vì chỉ cần nói ra là mình sẽ trở thành người xấu xí trong truyền thuyết, Diệp thiếu thật là khí phách thật là đẹp trai!”

“Diệp thiếu nói như vậy, Viên lão gia chắc chắn sẽ không quan tâm đến chuyện Hứa Mễ Nặc mặc trang phục cheep nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thích Căn Phòng Được Thiết Kế Chỉ Có Giường (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Quần chúng vây xem sau lưng cảm động như là cuối cùng thì Romeo cũng tìm được Juliet, nhưng Hứa Mễ Nặc bên này lại đang cảm thấy đau khổ như sắp phải hóa bướm.

Ôi trời! Cậu nói đầu tiên của Viên Diệp Đình đã phá hủy kế hoạch sử dụng trang phục chiến đấu được mình thiết kế từ trước đó, Hứa Mễ Nặc đau khổ bị dẫn tới trước mặt Viên lão gia, ông lão trong truyền thuyết đã khai sáng Viên thị người đàn ông tôn quý nhất thành phố.

Nhưng khi Viên lão thấy Hứa Mễ Nặc ông lại rất thân thiện, hỏi mấy vấn đề về chuyện nhà của Hứa Mễ Nặc, chưa quen với chuyện đến Viên thị, tính cách của Viên Diệp Đình không tốt, nó có bắt nạt cháu hay không...

Hứa Mễ Nặc còn cho rằng ông lão mạnh mẽ viết lên trang sử của nhiều ngành công nghiệp này sẽ hỏi mấy câu giống như là cao thủ so chiêu khiến người ta nơm nớp lo sợ, kết quả hoàn toàn không có!

Viên lão gia mang đến cho người ta cảm giác mình đang đứng trước một con voi to lớn ôn hòa nhưng hoàn toàn làm cho người ta không dám khinh thường.

Đến khi Viên lão gia thuận miệng hỏi nhà cô ở đâu, Hứa Mễ Nặc suy nghĩ, cô cảm thấy đây là lúc để Viên lão gia lĩnh hội được cảm giác chênh lệch giàu nghèo không thể vượt qua.

Hứa Mễ Nặc làm ra vẻ khó xử nói: “Ông nội Viên, biệt thự Viên thị được xây giống như là lâu đài vậy, nhưng nhà của cháu ở trong thôn nhỏ nằm trong thành phố, đến ngay căn phòng của cháu cũng chỉ đủ diện tích để kê một chiếc giường, đặt thêm được chiếc tủ quần áo đơn sơ, mỗi lần cháu vào phòng thì đều phải đi sát vào mép tường!”

Lão gia nhất định là tiêu điểm của đám người, Hứa Mễ Nặc làm bộ giống như vật nhỏ thích khoe khoang chưa từng thấy qua cảnh đời bất chúc động tác đi men theo vách tường.

Hứa Mễ Nặc hớn hờ nói: “Trong phòng cũng không đứng được người thứ hai, nếu có khách đến chơi thì chỉ có thể ngồi ở trên giường, không gian đó nhỏ giống như là lồng chim bỏ câu vậy.”

Lông chim bỏ câu? Mấy vị khách thượng lưu đang vây xem đều lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Nhất là phái nữ, trong phòng lại không có bàn trang điểm lớn và và phòng thay đồ thì đúng là kinh khủng!

Hứa Mễ Nặc nâng đầu nhỏ lên dùng biểu tình thành khẩn nhìn ông: Ông nội Viên, cháu đã nói đến không thể cụ thể hơn được nữa, ông có thể cảm nhận được nhà cháu nghèo đến mức độ nào chưa?

Bởi vì diện tích nhà của cháu rất nhỏ, nên nếu ông để cháu già vào Viên gia, cháu có thể đón cả người thân của mình theo đấy! Vấn đề này rất nghiêm trọng, ông nhất định phải thận trọng cân nhắc!

“Cháu đã nhìn thấy phòng của tiểu Nặc rồi.” Aiz, thời khắc mấu chốt, Viên Diệp Đình lại đặc biệt kéo lấy tay của Hứa Mễ Nặc.

Đôi mắt thâm thúy dụ dỗ dâng lộ ra ý vị sâu xa: “Quả thật rất nhỏ.”

Hứa Mễ Nặc thờ phào nhẹ nhõm, xem ra Viên Diệp Đình chưa nhìn thấu quý kẻ của mình, quý xui thân khiến thế nào còn muốn giúp mình.

Kết quả, câu tiếp theo cô lại nghe thấy Viên Diệp Đình nói: “Tuy nhiên cháu rất thích phong cách thiết kế trong phòng chỉ có mỗi giường.”

Phong cách thiết kế chỉ có giường? Đây là ý gì?

Sau đó, Hứa Mễ Nặc cảm thấy lồng ngực to lớn của Viên Diệp Đình đang dán lên lưng cô, Hứa Mễ Nặc chợt cảm thấy toàn bộ lồng to sau lưng như muốn dựng thẳng lên!

Viên Diệp Đình còn đặc biệt cung chiều hôn lên mái tóc của Hứa Mễ Nặc: “Cháu rất mong đợi cảm giác được ngây ngốc cả ngày với tiểu Nặc ở trong căn phòng như vậy, đứng rồi, nhấc tôi đây cháu cũng nên đi thăm bác gái, ngày mai sẽ anh sẽ đi thư ký sắp xếp! Em thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thích Căn Phòng Được Thiết Kế Chỉ Có Giường (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sắp xếp cái em gái anh ấy, anh đừng có mà tự nói rồi tự trả lời được không?

Hứa Mễ Nặc phát run lên, diễm Đại thiếu gia, ngàn vạn lần anh đừng đi gặp mẹ tôi, mẹ tôi chỉ là nhân vật nhỏ dễ bị anh dọa sợ đến nổi tăng huyết áp mất!

Còn nói muốn ngây ngốc cả ngày với tôi ở trong phòng, vừa tưởng tượng đến khả năng này... Hứa Mễ Nặc lại thống khổ che trái tim mình!

“Rất tốt, cháu mau đến thăm đi, cháu mau đến thăm đi.” Đây, một giấy trước về mặt của Viên lão từ chừng chắc ôn hòa biến thành mặt mày hớn hở là đang xảy ra chuyện gì vậy.

Cô như không theo kịp dòng suy nghĩ của ông, không sai, một giây kế tiếp cô lại nghe thấy lão gia từ nói: “Như vậy hương khói của Viên gia có hy vọng rồi, còn nữa, nếu nhà của cha mẹ vợ không thoải mái, thì cứ chọn mấy căn nhà đưa cho bọn họ, như vậy sẽ không có ai quấy rầy hai cái miệng nhỏ ngây ngô ở trong phòng nữa.”

Mấy, mấy căn nhà? Hứa Mễ Nặc chợt bị bị thế giới quan của thổ hào à, đứng hình!

Vì vậy mang người thân đến cửa cũng chẳng có vấn đề gì?!

Ờ này, ánh mắt hạnh phúc của ông nội khi nhìn vào cái bụng của cháu là thế nào vậy, có chết cháu cũng sẽ không ở trong cùng một căn phòng với Viên Diệp Đình đâu!

Hứa Mễ Nặc gần như là muốn lăn một vòng chạy mất dạng: “Ông nội, cháu cảm thấy cháu muốn ăn gì đó trước...”

Phía sau là âm thanh thỏ thẻ tràn đầy hăm nộ: “Sống chung với Diệp thiếu ở trong cái lồng chim bỏ cầu vừa xoay người là có thể hôn được đối phương, trời ơi quá lãng mạn!”

“Hơn nữa còn là cả ngày nữa, vừa suy nghĩ đến đó là tôi cảm thấy thân thể của mình đều muốn tan chảy rồi!”

“Diệp thiếu còn chủ động nói muốn đi gặp bác gái đó, nghe nói đến ông trùm của tổ chức Yamaguchi Nhật Bản Diệp thiếu còn không thêm gấp, vậy mà anh ấy lại chủ động đi gặp một bà bác bình dân?”

Bla bla bla...

Hai người Sở Thiên Thiên và Lục Anna nghe được, lại hận không thể hủy diệt Hứa Mễ Nặc!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhảy Cắm Cái Em Gái Anh Ấy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Mễ Nặc cúi đầu, nội tâm bị thương lệ chảy thành sông, dưới tình huống này, điểm cơ bản đầu tiên đã không đủ để ứng phó với tình thế nghiêm trọng trước mắt.

Giả bộ low khiến ông nội Viên thấy điều kiện sinh hoạt kém để nhấn mạnh khoảng cách giàu nghèo giữa hai gia đình, lại thiếu chút nữa để sát thân Viên Diệp Đình có cố để dọn về nhà mình, thật là quá đáng sợ, mình phải lập tức nhảy sang điểm cơ bản thứ hai thôi!

Mấy ông lão có cấp bậc như ông nội Viên đều thích con cháu ngoan ngoãn thanh lịch, mình nhất định phải biểu hiện mấy tính xấu không có tư chất không có tiết tháo cậy mạnh hiếu chiến, để ông ấy nhìn thấy tư chất cả ở trong lẫn ngoài của mình chênh lệch với Viên thị danh gia tôn quý như thế nào!

Khuôn mặt vốn đang chán nản của Hứa Mễ Nặc từ từ hóa đen, Hứa Mễ Nặc âm trầm dò tìm mắt về phía Sở Thiên Thiên và Lục Anna đang bưng đĩa thức ăn đi về phía quầy đặt đĩa trứng cá muối, sau đó cô lại liếc về phía Viên Diệp Đình đang nói gì đó với ông nội Viên.

“Nghe nói trứng cá muối của Viên gia đều được làm đông lạnh trực tiếp rồi chở tới đây, hương vị giống y như đang ăn ở bờ biển Barcelona.”

Sở Thiên Thiên quay đầu nói với Lục Anna nói: “Cho dù là khách sạn cao cấp nhất Ninh thành cũng không thể cung cấp được món trứng cá muối tươi ngon thế này đâu, đáng để thưởng thức đấy!”

Mất thấy Sở Thiên Thiên muốn đi đến, đột nhiên một bóng người trắng đi thoáng qua, sau khi Sở Thiên Thiên thấy rõ là Hứa Mễ Nặc, cô ta lại phát hiện ra đĩa trứng cá muối đã trống không!

Sở Thiên Thiên rất tức giận, cô ta vốn đã rất khó chịu vì kẻ ngu xuẩn lại low như Hứa Mễ Nặc có thể chiếm hết ánh hào quang, bây giờ cô ta muốn ăn trứng cá muối cô còn tới cướp?

“Đây, cô đang làm gì vậy, không biết tới trước tới sau sao? Tại sao cô lại lấy hết toàn bộ!”

Nĩa của Hứa Mễ Nặc dừng lại ở giữa không trung, thoải mái dùng âm lượng không thấp nói: “Bởi vì tôi không tư chất.”

Hứa Mễ Nặc dùng tâm tình như muốn học máu của mình để nói ra lời kịch này, đây cũng không phải là vấn đề có tư chất hay không, mà còn ảnh hưởng đến chỉ số thông minh nữa.

Tôi đặc biệt dùng hết tất cả sức lực để liều mạng bôi đen chính mình, cầu tất cả mọi người tới khinh bỉ tôi đi!

“Cò... cò...” Sở Thiên Thiên đối mặt với biểu tình khát vọng cầu gạch đá của Hứa Mễ Nặc, lại á khẩu không biết nói gì!

Hứa Mễ Nặc đang thầm kêu gào ở trong lòng, nắng tôi đi, đến ném gạch đá đi!

Nhưng Sở Thiên Thiên lại đang ghen hờn không nói được gì, rồi hiểu ra không biết xấu hổ cũng là một loại khí thế.

“Tiểu Nặc sắp là người của Viên gia, với cô ấy, tất cả những thứ của Viên gia tự nhiên không cần tới trước tới sau.” Nhưng giọng nói tiếp theo lọt vào tai Hứa Mễ Nặc lại là giọng nói của cái tên ma quỷ kia.

Bờ mồi của Viên Diệp Đình ghé vào bên tai Hứa Mễ Nặc, thân mật giống như đang trêu chọc một đứa trẻ: “Bình thường đều chiều em như vậy, nhưng ở trước mặt mọi người em không thể bướng bỉnh được.”

Mộc Hữu tôi mà bướng bỉnh á, Hứa Mễ Nặc gần như tuyệt vọng!

Diệp thiếu, anh đang làm gì vậy, anh không thể tận tình để tôi làm một người dân nhỏ dốt nát không có tiết tháo sống ở tầng áp chót của xã hội hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Nhảy Cắm Cái Em Gái Anh Ấy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Mễ Nặc giống như là một con bọ bị bệnh bò điên đang thứ gây giữa, mặc dù nhìn qua không có biện pháp gì hay ho, nhưng cái đầu nhỏ lộ ra về gào hoạt khiến người ta cảm thấy nhức đầu, Viên Diệp Đình trấn áp mấy lần đã cảm thấy mắt kiến nhằn rồi.

Anh cúi đầu ngấm lấy rai tai mượt mà trắng nõn của Hứa Mễ Nặc, giọng điệu tràn đầy phiền não: “Em nghe lời đi, nếu không tôi sẽ không bảo đảm phát sinh cái gì đâu!”

Lời uy hiếp lộ ra về nguy hiểm khiến người trên thế giới này đều khiếp đảm... nhưng... một chữ Hứa Mễ Nặc cũng không nghe lọt!

Cô chỉ biết là người đàn ông không biết xấu hổ này lại đang cắn mình, cắn vào cái nơi xa lạ của mình!

A a a, loại cảm giác đó thật là kỳ quái, giống như là nơi yếu ớt nhất bị người ta đối xử khinh nhờn, Hứa Mễ Nặc cứng người lại!

Viên Diệp Đình cười nhẹ: “À, thì ra em nhạy cảm như vậy.”

Nhạy cảm cái em gái anh ấy!

“Mẹ nó, lao tử từ một với anh!” Hứa Mễ Nặc bộc phát ra tiềm lực trước đó chưa từng có, kịch liệt giãy dụa giống như là con cá bị kéo lên bờ, sau đó người vẫn không thể tránh thoát, nhưng cái đĩa lại bay ra ngoài!

Chi nghe thấy tiếng keng vang dội, rồi thành công hấp dẫn tầm mắt của mọi người lần nữa!

Sao vậy? Chẳng lẽ muốn tất cả mọi người đều biết mình bị cái tên ác ma này lộ liễu, đến cái đĩa cũng không nhìn nổi mà bị vỡ, không được, cô còn muốn mặt mũi, cô còn muốn hoàng tử, cô còn muốn giữ lại tiết tháo của mình!

Mình phải giải thích thế nào, đúng, những lời nói trong giai đoạn mấu chốt này có thể bộc lộ tính cách đánh đấm hiếu chiến của mình!

“Mọi người nhìn xem!” Hứa Mễ Nặc chỉ về phía cái đĩa vừa bị ném đi.

“Nhớ năm đó ở ngõ hẻm của chúng tôi có một người tên là Tiểu Mã tử, mỗi lần nhìn thấy tôi cậu ta đều phải chào tôi một tiếng chị Bạch, mọi người thấy cái đĩa đã vỡ nát đó, cái đĩa tùy tiện ném ra ngoài như vậy, tôi có thể... bắn trúng ba phát súng, trước khi cái đĩa rơi xuống đất!”

Quần chúng vây xem chột im lặng, sau đó lui về sau một bước, Viên Diệp Đình như không thể nhìn được nữa buông lỏng cô ta, ngay cả Sở Thiên Thiên và Lục Anna cũng thấp giọng hét lên nhảy qua một bên.

Cái tiết mục ngắn này thể hiện một Mộc Hữu rất đẹp trai rất bá đạo rất chấn nhiếp lòng người? Thể hiện hình tượng của một tên lưu manh Mộc Hữu tàn nhẫn coi trời bằng vung, vừa hét lên đã có đàn em tập hợp?

Hứa Mễ Nặc thật sự muốn bật một bài tập thể dục theo đài để củng cố khí thế của mình.

Hứa Mễ Nặc còn chưa kịp hưởng thụ cảm giác sung sướng khi thành công, đột nhiên thấy một cái lon bị ném ra ngoài.

“Ầm phanh, bịch bịch...” Ngay sau đó tiếng động vang lên không ngừng, rồi cô thấy cái cái lon đó bay lên không trung như đang khiêu vũ, đến khi nó rơi xuống đất, tổng cộng vang lên 9 tiếng!

Hứa Mễ Nặc cảm thấy mình như nghe thấy tiếng xương cốt của mình vỡ vụn, cô cứng ngắt xoay người lại, chỉ thấy Viên Diệp Đình đang ung dung thông thả vô cùng ưu nhã quay khẩu súng có gắn thiết bị giảm thanh ở trong tay.

Răng của Hứa Mễ Nặc va lập cập, lệ rơi đầy mặt giá bộ ổn định: “Mới chín phát súng, cũng cùng cùng chi vậy mà thôi, chi là một chữ số...”

“Khẩu súng mini chi có thể bắn chín phát liên tục.” Viên Diệp Đình lưu loát thay băng đạn, Hứa Mễ Nặc nhất thời đứng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Nhạy Cảm Cái Em Gái Anh Ấy (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Diệp thiếu.” Uất Trì đeo găng tay nhặt chiếc lon đã bị bắn đến nóng lên tới.

Ừa chi có một lỗ?

Hứa Mễ Nặc neho mắt lại, bắn 9 phát súng mà chi có thể trúng một phát?

Cũng chẳng đáng để khoe khoang, Hứa Mễ Nặc nổi lên đắc ý chuẩn bị từ ngữ hung hãn chăm chọc!

Lúc này, Uất Trì mặt không cảm xúc không chút gợn sóng nói: “Máy quay phim tốc độ cao cho thấy, tất cả các phát súng của Diệp thiếu đều xuyên qua một lỗ.”

Na ni(*)?! Hứa Mễ Nặc thật sự muốn trực tiếp bắt tình!

(*) Na ni tiếng nhật: cái gì

Quá đáng sợ, nói Viên Diệp Đình là hóa thân của ma quỷ, vậy cũng là xấu xí hóa ma quỷ!

Viên Diệp Đình nâng Hứa Mễ Nặc đang mềm nhũn hai chân lên: “Vừa rồi có người nói, nhất định sẽ trở mặt với tôi.”

Hứa Mễ Nặc hít ngậm khí lạnh, dùng 120 % thành khẩn nhìn về phía Viên Diệp Đình: “Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Phía trước truyền tới tiếng lão gia đi qua đám người, Hứa Mễ Nặc cảm thấy mình thật sự bị ngược đến mức cả người đều mỏi mệt.

Đang trông cậy vào sự kiện nổ súng trước chón đông người vừa này, có thể khiến cho lão gia chán ghét mình, Hứa Mễ Nặc ngán lệ mông lung mong mỏi bị người ta phỉ nhổ.

Nhưng mà —— sau khi lão gia nghe cấp dưới báo cáo xong, ánh mắt vui vẻ vạn phần thương thức!

“Thân thù của Diệp Đình vẫn chẳng bị thật lui đi, Lâm tiểu thư cũng rất tốt, lão gia chỉ sợ Viên gia tìm về một người con dâu như Bạch Liên Hoa, nếu tiểu Nặc đã có cơ sở, sau này qua cửa ông sẽ đặc biệt sắp xếp chương trình học bắn, mỗi một tháng bắn 1000 phát đạn.”

Tiểu, tiểu Nặc?! Gọi thân mật như vậy rất không ổn à nha, còn hứng thú dạt dào sắp xếp giờ học bắn?

Hứa Mễ Nặc cảm thấy thân kinh của mình đã không thể lại chịu nhiều tàn phá hơn nữa!

Biệt thự Viên gia thật quá đáng sợ, mẹ ơi con muốn về nhà!

Lòng Hứa Mễ Nặc như tro tàn bị Viên Diệp Đình bắt đi lần nữa, cô cảm thấy mỗi đi một bước của mình đều như đang bước lên vực sâu vạn trượng, Viên Diệp Đình không cảm xúc nói: “Đường như cứ chi của Lâm tiểu thư hôm nay không giống với bình thường?”

Ặc! Hứa Mễ Nặc cứng người lại, đã bị nhìn ra rồi sao?

Chẳng lẽ một điều trung tâm ba điểm cơ bản của mình đã bị anh ta phát hiện?

Hứa Mễ Nặc vội vàng giả bộ ngu: “Không có, có lẽ là do Diệp thiếu chưa hiểu gì về tôi đấy thôi. Thật ra tôi bình thường thì luôn như vậy, ví dụ như nếu đến một hoàn cảnh mới thì tay chân luôn không nghe theo não bộ điều khiển, đặc biệt thích làm cho người ta chán ghét...”

Troi ơi, mình đang nói gì vậy, Hứa Mễ Nặc thật sự muốn cắt đầu lưỡi của mình!

Viên Diệp Đình không nói gì, tìm của Hứa Mễ Nặc đập ầm ầm như đang bão táp, yên lặng như vậy thật quá đáng sợ.

Cái loại không cần nói cũng biết đó khiến Hứa Mễ Nặc không thể nào thoát khỏi vô số tưởng tượng điên cuồng tràn đầy kinh sợ, cô nhất thời âm thầm ôm lấy vị trí nơi trái tim mình.

“Nếu con người của em chính là như vậy, thì phải khiêm tốn lại đi.” Rốt cuộc Viên Diệp Đình cũng mở miệng, trên người Hứa Mễ Nặc đã phủ một lớp mồ hôi lạnh.

Với Hứa Mễ Nặc, câu nói này của Viên Diệp Đình thật sự giống như quân vương đại xá thiên hạ, Hứa Mễ Nặc chớp chớp đôi mắt ướt át nhìn Viên Diệp Đình!

“Tôi chắc chắn sẽ để ý, sau này tôi chắc chắn sẽ trầm ổn đoan trang giữ nghiêm kỷ luật nắm tay sánh bước bên Diệp thiếu, vì vậy, Diệp thiếu anh mau cất trái tim mình ở trong túi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Nhảy Cắm Cái Em Gái Anh Ấy (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên Diệp Đình lặng lẽ nhìn Hứa Mễ Nặc, mặc dù anh không nghi ngờ, nhưng khuôn mặt đẹp trai không có dấu hiệu bị Hứa Mễ Nặc lừa bịp.

Anh thấp giọng xuy: “Nếu còn xảy ra chuyện gì nữa, tôi sẽ thật sự cân nhắc cất trái tim em vào trong túi tôi.”

Hứa Mễ Nặc chợt cảm thấy lạnh từ đầu đến chân, cô điên cuồng tưởng tượng cảnh tượng toàn bộ chín phát đạn bắn cùng vào một vị trí trong trái tim mình, thì dù có lấy đó làm sù cáo người ta cũng chê thật nát.

Điểm cơ bản thứ hai đã thất bại, thể hiện tính cách đánh đá hiểu chiến cũng thất bại!

Hứa Mễ Nặc chỉ có thể ngoan ngoãn trở lại trước mặt Viên lão gia, trước lời cảnh cáo vừa nãy của Diệp thiếu, bây giờ Hứa Mễ Nặc an tĩnh khôn khéo cười không lộ răng.

Chỉ có đôi mắt giống như hai viên hổ phách đảo quanh, mình có nên cầm điểm cơ bản thứ ba- vũ khí tối thượng trong truyền thuyết chỉ cần móc ra cũng sẽ bị cha chồng tương lai loạn còn đánh ra khỏi nhà hay không?

Nhưng Diệp thiếu đã tự mình uy hiếp nói nếu mình dám làm vậy sẽ cất trái tim của mình vào trong túi anh ta!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Viên Diệp Đình chẳng giống như là đùa giỡn, Hứa Mễ Nặc vừa nghĩ kế sách chiến đấu vừa thuận tiện vênh tai nghe ngóng xem lão gia đang nói gì với người khác, dường như ông ấy đang trò chuyện rất vui vẻ với người ta.

“Trung tâm chăm sóc sức khỏe hàng tháng của Mỹ rất tốt, thiết bị tiên tiến chăm sóc có khoa học, rất thích hợp với những cô gái chưa có kinh nghiệm sinh nở như Lâm tiểu thư.”

“Đúng rồi, sau khi Lâm tiểu thư mang thai ba tháng, Viên lão ông liền có thể biết là cháu trai hay là cháu gái rồi!”

“Nếu cái thai đầu tiên được chăm sóc tốt, có thể mang thai đứa con thứ hai ngay, ba năm ôm hai đứa, lão gia cũng sẽ không cảm thấy Viên gia vắng lạnh nữa!”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cháu Chính Là Người Của Viên Gia (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Vì vậy... bọn họ đã bắt đầu thảo luận vấn đề mình sinh con cho Viên Diệp Đình sao? Ba năm ôm hai? Hứa Mễ Nặc suyt nữa là hôn mê!

Không được! Cô không thể ngu ngốc đem mình bán đi như vậy được!

Cô phải tự cứu lấy, cô phải sử dụng đòn sát thủ của mình, cô phải hoàn toàn nói goodbye với cuộc hôn nhân vô hình này!

Hứa Mễ Nặc chợt nhìn về phía Viên Diệp Đình bên cạnh, hít thở sâu hai lần rồi cười tươi như hoa, cố giữ vẻ mặt khôn khéo ngốc manh.

“Diệp thiếu, nếu anh có chuyện thì anh cứ đi làm đi? Không cần ở chỗ này giám sát tôi đâu, anh nhìn tôi xem, biểu hiện bây giờ của tôi rất biết điều à.”

“Cục cung, tại sao em cho rằng tôi đang giám sát em?”

Đôi mắt hẹp dài của Viên Diệp Đình luôn làm cho Hứa Mễ Nặc cảm thấy đôi mắt đó có thể nhìn thấu tất cả suy nghĩ của cô: “Có lẽ, tôi đang bảo vệ người phụ nữ của tôi!”

Hứa Mễ Nặc bị câu nói này làm cho kinh tởm đến nỗi nói da gà, mẹ nó, bảo vệ và giám sát thì có gì khác nhau, Hứa Mễ Nặc thật sự muốn dựng lông!

Nhưng Viên Diệp Đình, anh phải đi đi!

Hứa Mễ Nặc giống như con kiến đang bò trên chảo nóng, trời cao oi, động đất sóng thần bom nguyên tử nổ... tóm lại cái gì cũng tốt hết, ông mau tạo một cái lý do đuổi Viên Diệp Đình đi đi!

“Diệp thiếu, pháo hoa được đặt trong đình viện bị người ta động chân động tay, trong pháo hoa bị trộn thuốc nổ TNT(*) tinh khiết...” Hứa Mễ Nặc vẫn chưa thấm nói hết, đã nghe thấy Uất Trì mặt liệt nói nhỏ bên tai Viên Diệp Đình.

(*)Thuốc nổ TNT(còn gọi là TNT,tôlitt, haytrinitrotoluen) là mộthợp chấthóa họccó công thức C6H2(NO2)3CH3,danh pháp IUPAC: 2-methyl- 1,3,5-trinitrobenzen.Chất rắnmàu vàng này là một loạichất thừtrong hóa học nhưng nó là loạichất nổnổi tiếng được dùng trong lĩnh vựcquân sự.Sức công phácủa TNT được xem là thuốc đo tiêu chuẩn về sức công phá của các quấbomvà của các loạithuốc nổkhác (được tínhtrong đương với TNT).

Hứa Mễ Nặc không nghe rõ rốt cuộc đã phát sinh chuyện lớn gì, nhưng Viên Diệp Đình nhanh chóng cau mày rồi đi.

Oh yeah, đúng là trời cao cũng đang giúp mình!

Hứa Mễ Nặc lặng lẽ đi đến trước mặt Viên lão, bắt lấy khoảng trống của cuộc nói chuyện, luơt làm bộ bị dính nước trái cây, rồi từ móc khăn giấy trong túi ra.

Sau đó “Rất vô tình “ làm rơi một cái vật nhỏ có màu đỏ tươi từ trong túi ra.

“A, đây là cái gì?” Qua nhiên Hứa Mễ Nặc vừa mới để vật từ trong túi rơi ra, Sở Thiên Thiên nhanh mắt đã ngạc nhiên nhặt nó từ dưới đất lên.

Cô ta giữ ra ngay trước mặt mọi người, bất ngờ là một chiếc quần chữ T được làm thủ công!

Không sai, nó là chiếc quần chữ T, màu vàng chói mắt, trên miếng vải rất nhỏ thêu một con phượng hoàng trông rất sống động!

Nghe nói sau khi mặc vào chắc chắn sẽ xinh đẹp cao quý lại vừa phong tình vạn chủng, nên đồ vật này đã được Mạc Tĩnh Nhu coi làm vũ khí tối thượng bất khả chiến bại, lần này Mạc Tĩnh Nhu đã trịnh trọng giao cho Hứa Mễ Nặc để giúp cô một tay!

“Trời ơi. Đây là chiếc quần rơi ra từ trong túi của Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc, tại sao cô có thể có loại vật này?” Sở Thiên Thiên cố ý cao giọng thét chói tai.

Lời dận dò đi dận dò lại của học tỷ Tĩnh Nhu nhất thời vang vọng ở bên tai Hứa Mễ Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 30: Cháu Chính Là Người Của Viên Gia (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khoảng khắc khi quần lót bị gió lên, em nhất định phải làm biểu hiện kinh ngạc xấu hổ, tốt nhất là phải lộ ra một tia phong tình không kịp che giấu nữa, sau đó làm như vô thức không kịp phòng bị nói ra lời kịch kia.

Vì vậy bây giờ Hứa Mễ Nặc ‘a’ lên che miệng, ngừng ba giây rồi lại lấy hai tay che mặt...

Ngừng ba giây nữa, á, không có phong tình thì sao có thể ném ra? Minh hoàn toàn không có kinh nghiệm với chuyện này! Sau 5 giây suy tính thấu đáo, Hứa Mễ Nặc kéo áo sơ mi lộ vai ra, thoảng cái đã kéo áo sơ mi lại.

Cuối cùng mặt không cảm xúc nói từng câu từng chữ: “À! Đây là thứ Jason đã đưa cho mình.”

Lúc này, cả đám người đã an tĩnh lại, cảm giác giống như là nhìn một điệu khiêu vũ... đẹp? Đi hay là một loại nghi lễ cúng tế đặc biệt nào đó?

Ừa, tại sao không có ánh mắt khinh bỉ rồi người người dồn dập chất vấn?

Tại sao mọi người đều dùng biểu tình im lặng để nhìn mình?

Ở thời khắc mấu chốt này, vẫn là lời của Sở Thiên Thiên làm mọi người tỉnh lại từ trong mộng, cô ta tức giận giậm chân chỉ về phía Hứa Mễ Nặc: “Cô sắp là vị hôn thê của Viên Diệp Đình, lại dám mang vật đáng kinh tởm của người đàn ông khác đưa cho theo người!”

Trong nháy mắt, cả thế giới cũng yên lặng, nhưng sự im lặng này hoàn toàn khác với sự im lặng của mọi người vừa nãy, Viên lão gia cũng nhìn lại, thâm trầm nhìn Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc cảm thấy đó là ánh mắt thâm trầm thất vọng còn có chút ghét đi.

Học tỷ Tinh Nhu đã nói, không có một phụ huynh nào có thể cho phép con dâu cháu dâu của mình bắt trung.

Hứa Mễ Nặc thầm nói trong lòng, ông nội Viên, thật xin lỗi, cháu cũng không muốn để cho ông thất vọng đâu. Hứa Mễ Nặc cúi đầu xuống, Sở Thiên Thiên chán ghét ném vật trong tay cho Hứa Mễ Nặc.

Viên lão gia không nói một lời, bước từng bước về phía Hứa Mễ Nặc...

Mọi người rớt rít tắc đầu, đã rất lâu rồi Viên lão gia không bị chọc giận, thế nhưng những người khiến Viên lão gia tức giận đều có kết quả rất thảm, có thể giữ lại thân xác nguyên vẹn đã là do một ngày làm một việc thiện rồi.

Hứa Mễ Nặc cũng cảm thấy không đúng, có phải đã nghịch lửa quá mức rồi hay không? Hứa Mễ Nặc luôn cảm thấy xung quanh mình đều vang vọng tiếng báo động.

Nhưng Viên lão gia giữ tay của Hứa Mễ Nặc lại: “Con phượng hoàng này, thủ pháp thù này, đặc biệt tốt!”

Nani*? Đừng nói lúc này là lúc nhìn cách thù đấy nhé?

*Nani: Ngôn ngữ mạng của Nhật Bản, có nghĩa là ‘cái gì’

Viên lão gia ứa lệ quanh tròn mắt: “Thủ pháp thù này, giống y như thủ pháp thù trước kia của bà nội cháu, cháu mau nói cho ông biết, Kiệt Sâm là à? Cậu ta ở đâu, cháu mang ông đi gặp cậu ta.”

“Kiệt kiệt, kiệt...” Hứa Mễ Nặc lắp bắp, cô không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, cái quần lót này là do cô đào từ trong đồng kho báu trở về, Kiệt Sâm là do cô tự bịa, sao cô biết Kiệt Sâm ở đâu được?!

Không phải học tỷ đã nói, sau khi làm xong hành động đáng xấu hổ này cô sẽ bị đuổi ra khỏi Viên gia, sau đó tất cả đều vui mừng sao?

Tại sao chuyện này lại phát triển đến mức quý dị như vậy? Hứa Mễ Nặc thật sự không biết nên nói gì!

Ngay tại lúc này, đột nhiên truyền tới một tiếng “Ầm” to lớn, Hứa Mễ Nặc chỉ cảm thấy toàn bộ không gian đều bị chấn động, sau đó thấy bên trái của xuất hiện ánh lửa giống như có thể đốt cháy cả bầu trời!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cháu Chính Là Người Của Viên Gia (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên lão gia trước mặt cũng nhanh chóng được thuộc hạ đưa đi, bởi vì Hứa Mễ Nặc rời khỏi đám người quá xa, bên chân của cô đang có tiếng giấy dẫn cháy kêu xèo xèo!

Cả đầu óc của Hứa Mễ Nặc chợt cứng đờ không thể suy tính được gì, phim điện ảnh 3dmax giống như thật nhất, cũng không thể nào giống 100% với hiện trường vụ nổ được, trong đầu cô chỉ còn lại sự sợ hãi bao trùm!

Hứa Mễ Nặc ngừng thờ quỳ đầu, sau lưng cô chính là quả pháo hoa to lớn, Hứa Mễ Nặc đột nhiên nghĩ tới trước khi Viên Diệp Đình rời đi có nhắc tới pháo bông đã bị trộn lẫn thứ gì đó vào, sau đó ngưng trọng rồi đi, hơn nữa phương hướng vừa mới nổ chính vị trí hàng pháo hoa đầu tiên... pháo hoa?!

Mạc Kinh Nhu nói rất đúng, Viên gia là gia tộc đứng trên đỉnh quyền thế, lúc nào cũng bị những âm mưu và giết chóc vây quanh, nhưng tại sao đột nhiên mình lại biến thành con tốt thì!

Hứa Mễ Nặc nhất thời cảm thấy ngồi lửa dưới chân như đang thiếu chút sinh mạng của mình, Hứa Mễ Nặc rất muốn chạy trốn, nhưng hai chân mềm nhũn hoàn toàn không nhúc nhích được!

Đứng lúc ấy thì, Hứa Mễ Nặc nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt khiến người ta liên tưởng tới Medusa trong thần thoại đứng ở bóng cây đối diện, về mặt không cảm xúc của mỹ nhân kia hoàn toàn khác hẳn với những khuôn mặt đang hét hoảng xung quanh, chẳng qua là đối phương đang nhìn chăm chăm vào Hứa Mễ Nặc.

Đây là ai? Chẳng lẽ là ảo giác?

Không đợi Hứa Mễ Nặc suy tính, đột nhiên một nổ lớn hơn vang lên, Hứa Mễ Nặc chỉ cảm thấy mạng nhỏ của mình sắp đi rồi!

Đột nhiên sau lưng cảm thấy ấm áp, đang lúc ngẩn ngơ treo sợi tóc, Hứa Mễ Nặc bị một lực lượng không cho phép kháng cự làm ngã nhào!

Hứa Mễ Nặc chỉ thấy pho tượng đá khổng lồ nổ tung rồi bay qua đỉnh đầu của mình, sau đó là ánh lửa ngập trời!

Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu lên theo bản năng, bị Viên Diệp Đình ấn đầu xuống, trầm giọng nói: “Nằm im đừng cử động!”

Khoảng khắc khi phát sinh vụ nổ, người kéo mình ngã rồi dùng cả người che chở mình lại là Viên Diệp Đình?

Bộ âu phục phẳng phiu của Viên Diệp Đình hẳn là đã những mảnh vụn trong vụ nổ văng vào gây ra mấy vết xước bầm, ngay cả mái tóc cũng hơi xốc xếch.

Nhưng dưới ánh lửa đang không ngừng phập phồng, khuôn mặt anh tuấn góc cạnh rõ ràng càng tỏ ra anh tuấn kiên nghị, giống như chỉ cần ở trong ngực của anh, thế gian không có sự nguy hiểm nào có thể phá vỡ vòng bảo vệ của anh.

“Tại... tại sao anh...” Hứa Mễ Nặc lắp bắp nói, môi cũng đang phát run.

“Tôi đã nói rồi...” Viên Diệp Đình cúi đầu xuống, cong môi cười, giọng nói trầm thấp không cho phép ai nghi ngờ: “Bảo đảm sẽ bảo vệ em.”

Hứa Mễ Nặc sững sờ, không thể nói về mặt của Viên Diệp Đình rất nghiêm túc, càng không thể nói là lời thề rất trang trọng, nhưng Hứa Mễ Nặc đột nhiên cảm thấy trong lòng như vừa xảy ra một vụ nổ bất ngờ nào đó, tạo ra một lỗ hổng trong lòng cô.

Sau vụ nổ đột ngột đó, tất cả tân khách đều nhanh chóng được đưa đi đi tản, toàn bộ Viên trạch hạ lệnh giới nghiêm, ba bước một trạm gác súng thật đạn thật.

Hứa Mễ Nặc nhìn dáng điệu này của Viên thị, mới hiểu ý đồ lấy lý do biết dùng súng để biểu hiện mình đang đã hiểu chiến vừa này của mình có bao nhiêu nông cạn, thì ra sự chấn nhiếp thực sự không phải là người người đều chăm chú nhìn mà là người người ở trong đó ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cháu Chính Là Người Của Viên Gia (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Vây, vậy tôi đi về trước.” Hứa Mễ Nặc vừa chạy vừa nói.

Thật ra thì cô còn có vũ khí cuối cùng có sức công phá ngang với cái quần chữ T thiếu hình phượng hoàng kia, cô vốn nghĩ nếu chiếc quần chữ T kia không thể phát huy được hiệu quả phá vỡ phòng tuyến cuối cùng trong lòng ông nội Viên, cô sẽ lấy vũ khí sắc bén có lực sát thương kia để hỗ trợ thẳng cấp!

Nhưng nhìn vào Viên Diệp Đình vừa mới cứu cái mạng nhỏ của mình, hơn nữa Viên gia nào loạn âm ỉ, nên cô cũng không lấy ra kích thích Viên lão gia nữa.

Hứa Mễ Nặc trầm nghĩ, mình đã hạ thủ lưu tình không có thừa dịp cháy nhà mà hôi của.

Viên Diệp Đình nghiêm nghị căn dặn cấp dưới điều tra kỹ chuyện này nên cũng không có thời gian quản cô. Mặc dù không đạt được mục đích khiến Viên lão gia ghét mình, nhưng Viên gia phát sinh chuyện lớn đến vậy, hẳn tạm thời không có tinh lực quan tâm đến chuyện làm chứng đĩnh hồn gì gì đó, có thể kéo ngày nào hay ngày đấy vậy!

Viên Diệp Đình cau mày lại, rõ ràng là sự kiện bị thảm đột ngột xuất hiện này đã khiến anh rất khó chịu.

Hứa Mễ Nặc vốn có người hộ tống cô rời đi, sau khi suy nghĩ cô trở lại nói với Viên Diệp Đình: “Thật ra thì, trước khi vụ nổ diễn ra, tôi nhìn thấy một bé trai rất đẹp.”

“Bé trai?” Viên Diệp Đình nhìn về phía Hứa Mễ Nặc.

“Đúng, thằng bé rất gầy, đáng đáp vô cùng đẹp, da trắng đến nỗi như có thể bị ánh lửa xuyên thấu, lúc ấy dây dẫn còn đang cháy, nó đứng ở nơi đó nhìn chăm chăm vào tôi.” Hứa Mễ Nặc nói.

Quả thật Hứa Mễ Nặc đã nhìn thấy một bé trai đẹp hoàn toàn không giống như là thiếu niên bình thường, thế nhưng một phần là lúc ấy cô đã bị dọa sợ, một phần là cảm thấy có thể trẻ con của nhà người có tiền đều lớn lên như vậy, Hứa Mễ Nặc vốn không muốn nói. Nhưng thấy đáng về như không nghĩ ra của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc cảm thấy mặc kệ có phải là đầu mối hữu hiệu hay không cô cũng đều nói ra hết.

Hơn nữa, bây giờ nhớ lại ánh mắt của người thiếu niên kia nhìn mình, cũng đã khiến cho mình rợn cả tóc gáy.

“Người mà Lâm tiểu thư nói, có phải là Tiếp thiếu hay không?” Uất Trì nhanh chóng nói: “Khó trách có thể tránh thoát khỏi sự giám sát, đánh tráo pháp hoa.”

Viên Diệp Đình vừa nghe đến Tiếp thiếu, dường như anh cau mày càng chặt hơn, nhìn về phía Hứa Mễ Nặc: “Em chắc chắn không nhìn lầm?”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 33: Nếu Muốn Nhìn Thì Em Có Mặc Hay Không Cũng Đều Giống Nhau (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Chẳng lẽ thật sự có thể giúp được Viên Diệp Đình?

Hứa Mễ Nặc lập tức đi tới chỗ đứa bé trai kia đứng trước đó, kích động đưa tay ra: “Lúc ấy cậu ta đứng ở chỗ này, đại khái là cao bằng này...”

Sau đó cô chợt nghe được tiếng đầm quý dị, Hứa Mễ Nặc nhất thời cứng đờ cả người!

Haiz, mình có chuẩn bị dùng vũ khí sắc bén cuối cùng đâu, sao nó lại quý dị ra sân vào thời khắc này!

Sau lưng áo sơ mi của Hứa Mễ Nặc đột nhiên rách tung tạc thành khoảng trống lớn, da thịt bên trong giống như là chính cô vừa mới nói, trắng nõn có thể bị ánh lửa xuyên thấu!

Cũng khiến cho người ta không dời tầm mắt ra được là, đường nét mềm mại sau lưng Hứa Mễ Nặc còn có một chiếc đuôi phượng trông rất sống động, đuôi phượng được làm thành viền áo ngực, rực rỡ chói mắt trên lưng Hứa Mễ Nặc.

Có thể tưởng tượng được con phượng hoàng ưu nhã đang giang cánh trước ngực Hứa Mễ Nặc, khiến người ta muốn men theo dấu vết của phượng hoàng, tìm được “Tiên cảnh” trên người cô, ngay cả vệ sỹ mặc âu phục đen được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng nhất thời quên dời mắt đi.

Hứa Mễ Nặc giữ nguyên động tác cứng đờ thật sự muốn rơi nước mắt như mưa, không sai, chiếc áo lót đầy màu sắc tuyệt đẹp hình phượng hoàng này và chiếc quần lót chữ T vừa rơi ra kia chính là một bộ!

Áo sơ mi đã được đặc biệt chỉnh sửa lại, nếu hai tay mình dùng sức hướng lên thì sẽ lập tức bị rách.

Kế hoạch nguyên bản của cô là, nếu quần lót không đủ để kích thích Viên lão gia, thì sẽ dùng áo lót gợi cảm để open hình tượng hoang dã phóng đảng của mình ra.

Nhưng mình đã từ bỏ kế hoạch này rồi mà, tại sao lại rách đúng lúc này, mình thật sự muốn đào một cái động chui xuống quá!

Nhưng một giây kế tiếp, có một chiếc áo khoác hơi rách tươm bao lấy người mình.

Viên Diệp Đình bao lấy người cô rồi kéo cô vào trong ngực, cả quá trình anh không nói gì nhưng sắc mặt dường như càng thêm khó coi, cánh tay dài dùng sức làm cho Hứa Mễ Nặc cảm thấy hơi đau.

“Trang phục của tiểu Nặc cũng bị rách?” Đang lúc ấy, Viên lão gia và quán gia cùng đi tới.

Hứa Mễ Nặc áo khẩu không nói được gì, không phải bị lừa và mình vụn của vụ nổ làm hỏng, mà là do cháu đã tấy máy chân tay, nhưng sao cô có thể nói lời này ra được.

Cũng may là Viên lão gia cũng không cần Hứa Mễ Nặc trả lời: “Tiểu Nặc bị dọa sợ rồi, hôm nay đừng trở về nữa, cháu hãy ở lại Viên gia nghỉ ngơi đi!”

Này này này? Hứa Mễ Nặc trợn hai mắt.

Tại sao tất cả mọi chuyện ở biệt thự Viên thị, đều phát triển theo chiều hướng hoàn toàn không thể dự tính được?

Hứa Mễ Nặc nghẹn ngào lắc đầu, nhưng áo khoác của Viên Diệp Đình rất lớn, động tác vốn không có hàm lượng kỹ thuật gì, nên không ai có thể thấy rõ được động tác lắc đầu của Hứa Mễ Nặc.

Lúc Hứa Mễ Nặc đang muốn liều mạng lắc đầu, cô lại nghe thấy Viên Diệp Đình trầm thấp ừ đáp lại.

Ừ cái em gái anh ấy, lâu từ mới không cần cô nam quâ nữ sống chung một phòng bẩn nhau với anh!

Lâm thất bại run rẩy kêu gào: “Cái đó, ông nội cháu vẫn nên trở về thì hơn, nếu cháu về muộn mẹ cháu sẽ lo lắng.”

“Ồ nhà chồng tương lai một đêm thì có gì phải lo lắng, chẳng lẽ Viên gia chúng ta ăn thịt người sao? Bấy giờ cháu mặc trang phục xóc xếch về nhà mới là thật sự nguy hiểm đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Nếu Muốn Nhìn Thì Em Có Mặc Hay Không Cũng Đều Giống Nhau (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên lão gia kéo lấy tay của Hứa Mễ Nặc tận tình khuyên bảo, sau đó không biết tại sao lại móc một chiếc vòng ngọc từ trong túi ra: “Ông nội rất thích tiểu Nặc, đây là vòng ngọc mà bà nội cháu nói muốn truyền cho con dâu, bây giờ ông nội đại diện bà ấy giao cho cháu.”

Nước mắt của Hứa Mễ Nặc đã thật sự sắp hóa thành băng rồi, vừa định giẫy giụa, Viên Diệp Đình đã lấy tay ôm lấy người cô qua lớp áo khoác, khiến Hứa Mễ Nặc lại không thể động đậy được!

Ông nội cảm khái đeo vòng ngọc vào tay Hứa Mễ Nặc: “Từ giờ trở đi, cháu chính là người của Viên gia.”

Hứa Mễ Nặc tràn đầy tuyệt vọng, người dạ cầu đã không thể nào ngăn cản ông cháu các ông cười dân nữ!

Trắng sáng sao thưa, ánh sáng xanh nhạt rực rỡ chiếu vào trên trần nhà kết hợp hoàn mỹ với cửa sổ sát đất hiện đại, loáng thoáng có thể thấy được vườn hoa lối đi của tòa lâu đài có lối kiến trúc giống như thời trung cổ ở trong bóng tối.

Không gian lớn yên tĩnh lộ ra vẻ tôn quý không chỗ nào không có, nếu Hứa Mễ Nặc ở trong gian phòng nhỏ của mình, cô tuyệt đối sẽ không thể thấy được cảnh sắc như vậy, sự khác biệt hoàn toàn này khiến cho người ta cảm thấy hoảng hốt như không ở cùng một thế giới với nơi này.

Nhưng mà... bây giờ Hứa Mễ Nặc hoàn toàn không có tâm tình thương thức!

Hứa Mễ Nặc buồn bã nhìn mình trong gương, mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của đàn ông, cho dù có cài đến cái cúc áo trên cùng, Hứa Mễ Nặc vẫn cảm thấy xương quai xanh của mình đang lộ ra!

Vừa rồi quần gia tới nói xin lỗi, bởi vì đã rất lâu rồi Viên thị không có nữ chủ nhân, vì vậy không có trang phục của nữ, rồi bảo mình mặc tạm áo sơ mi cũ của Diệp thiếu làm áo ngủ.

Mẹ nó, vừa nhìn đã biết mình vừa bị dính bẫy!

Nhưng mình không thể nói gì cả, cho dù không có vụ nổ đột ngột kia thì chiếc áo sơ mi của mình cũng đã bị rách toi bởi, mình không có lựa chọn khác à!

Hứa Mễ Nặc cẩn thận kéo qua kéo lại áo sơ mi, sau đó lại than thở, mái tóc vừa gội đang để xổ ra trực tiếp rơi vào ngực.

Sau đó làm ướt luôn phần áo sơ mi trước ngực, chủ thò trắng bên trong chột như ẩn như hiện.

Hứa Mễ Nặc vội vàng lấy khăn lông lau mạnh, muốn lau khô nước trước ngực!

Nhất định! Không thể! Để cho Viên Diệp Đình này sinh hiểu lầm với không gian này! Mình không thể để phát sinh cái gì vào ban đêm được!

Hứa Mễ Nặc sử dụng sức lực từ thời bú sữa mẹ, hét lên khẩu hiệu vang dội.

“Dùng sức, dùng sức lau, cổ lên, dùng nhiều lực hơn.”

Viên Diệp Đình đang nghe báo cáo ở phòng khách, đột nhiên nghe thấy động tĩnh “Sục sôi ngất trời!” truyền tới từ trong phòng vệ sinh, anh không tự chủ được nâng hàng lông mi dài, cô nàng này, thì ra đóng cửa là bốc lửa như vậy sao?

Lại nhìn sắc mặt của mấy vệ sỹ, bọn họ cố gắng nguy trang trấn định, nhưng là lông mi đang run rẩy dữ dội!

Người phụ nữ có thể lọt vào mắt xanh của Diệp thiếu, chắc chắn là có nguyên nhân, chúng ta đều không nghe được gì cả!

Sau đó bọn họ lại nghe thấy tiếng hét “A!”

Mấy vệ sỹ vốn đang cố gắng làm mặt lạnh nhất thời thay đổi sắc mặt.

Huyệt Thái dương của Viên Diệp Đình giật giật, anh khoát tay đề bọn họ đi xuống trước.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nếu Muốn Nhìn Thì Em Có Mặc Hay Không Cũng Đều Giống Nhau (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lúc Viên Diệp Đình đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Hứa Mễ Nặc đang ngã chống vó chân tay đều hướng lên trời, bởi vì ngã rất thảm nên cúc áo sơ mi bị tuột ra, lộ ra mông lớn xương quai xanh, khăn lông rơi xuống trên mặt, tay nhỏ còn đang quào loạn ở trên không trung!

Thật ra thì sự kiện trước mắt cũng không quá mức mãnh liệt đáng trào cảm xúc bản ra bốn phía như trong tưởng tượng đâu.

Gương trước bồn rửa tay trong phòng vệ sinh được thiết kế dựa theo tỷ lệ vóc người của Viên Diệp Đình, nó quá cao so với vóc người của Hứa Mễ Nặc, mà Hứa Mễ Nặc cố gắng nhón chân lên đối phó với vệt nước trước ngực, vì vậy đã phát sinh bị kịch!

Viên Diệp Đình tối sầm mắt lại cúi người đi.

“A a, anh muốn làm gì?” Viên Diệp Đình trực tiếp ôm ngang Hứa Mễ Nặc vừa bị ngã đến choáng váng lên.

Hành động này cực kỳ xa lạ với Hứa Mễ Nặc, lại còn ở trong nơi tà dâm tràn đầy mập mờ như ở phòng vệ sinh này, lông tơ toàn thân của Hứa Mễ Nặc đều muốn dựng đứng lên!

“Tôi cảnh cáo anh đứng có mà làm loạn, tôi đã từng học Thái cực quyền rồi đấy, tôi sẽ lấy nhu thắng cương quật ngã anh đấy! A!”

Trong nháy mắt, Hứa Mễ Nặc dùng dáng vẻ ngã lộn nhào tiêu chuẩn té ở trên ghế sa lon!

“An tình cho tôi.” Viên Diệp Đình nhưc đầu nói.

Anh nhớ lúc anh và Nhược Phồn ở chung với nhau, sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Hứa Mễ Nặc co rúc ở một góc ghế sa lon, dáng dấp của cô vốn là gầy nhỏ, mặc chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh ôm lấy đầu gối, cả người co lại thành một quả bóng.

Đôi mắt màu hổ phách ướt át nhìn chăm chăm vào mình, nhìn linh động lại tràn đầy cảnh giác.

Yếu đuối và kháng cự? Thật đúng là cái nhìn tốt.

Hứa Mễ Nặc chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi, da thịt vừa mới tắm xong dù không nhuộm nhưng trắng nõn trong suốt, dưới cổ áo vừa tuột cúc áo, như ẩn như hiện xương quai xanh như ngọc...

Sau đó dưới ánh mắt càng ngày càng thâm thúy của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc từ từ đưa chân ra ——

Đôi chân vô cùng sát phong cảnh mặc chiếc quần âu màu đen của Viên Diệp Đình!

Chiếc quần rộng thùng thình bọc lấy hai chân của Hứa Mễ Nặc, hình tượng không chút thẩm mỹ này hoàn toàn phá hư ý cảnh phụ nữ mặc áo sơ mi của đàn ông.

Hứa Mễ Nặc hất cằm lên: “Nhìn cái gì vậy? Bỏn tiểu thư mặc đồ như thế này, là do sợ bị nhìn trộm.”

Viên Diệp Đình kẹp điều thuốc lá giữa hai ngón tay, vết thương nhỏ do vụ nổ gây ra đã được xử lý đơn giản, không chỉ không làm giảm đi vẻ anh tuấn của anh. Mà vết thương nhỏ này lại càng làm nổi bật lên khí chất của Viên Diệp Đình.

“Nếu tôi muốn nhìn, em có mặc hay không cũng đều giống nhau.”

Câu nói băng quơ, đã lập tức khiến Hứa Mễ Nặc co mình thành một quả banh!

Á á, cô thật sự cảm thấy lo lắng cho số phận tôi nay của mình.

“Bảo cáo Diệp thiếu, đã tìm được Tiếp thiếu gia.” Uất Trì đi vào cúi đầu báo cáo.

Hứa Mễ Nặc ngồi ở trên ghế sa lon ngẩng đầu lên, a, đã tìm được mỹ nhân kia chưa?

Kể đầu tiêu âm mưu phá hủy toàn bộ biệt thự Viên gia, hoàn toàn không kiêng kỵ sẽ làm liên lụy đến vô số tân khách, thật sự là thiếu niên kinh vi thiên nhân (*) đó?

(*)Kinh vi thiên nhân: ý chỉ là phi thường kinh ngạc khi nhìn thấy hoặc nghe thấy người nào đó, nghĩ đến chỉ có thần tiên mới có thể như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Nếu Muốn Nhìn Thì Em Có Mặc Hay Không Cũng Đều Giống Nhau (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Dáng dấp diên đảo mọi người như vậy nhưng lại có trái tim muốn kéo tất cả mọi người xuống địa ngục, mỹ nhân này đang suy nghĩ gì vậy?

Tuy nhiên, chắc chắn là Tiếp thiếu này sẽ lành ít dữ nhiều, dám đối với phó Viên thị! Sẽ bị tra tấn sống không bằng chết để giết gà dọa chim hay sẽ bị chôn sống ở những nơi khi ho có gáy chó ăn đá gà ăn sỏi?

Hậu quả thật quá thảm thiết, Hứa Mễ Nặc thật sự không dám nghe muốn che lỗ tai lại.

“Đưa cậu ta vào đây cho người ta nhìn.” Viên Diệp Đình dập tắt điều thuốc trong tay, ngoài dự liệu nói ra những lời bình thường đến không thể bình thường hơn.

Hứa Mễ Nặc mê mang chống hai tay lên ghế sa lon, cũng thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm.

Thì ra Thiếu chủ Viên thị tàn nhẫn vô tình khiến cho người ngoài vừa nghe thấy là sợ mất mặt, lại nhân từ dịu dàng như vậy sao?

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Hứa Mễ Nặc nhìn thấy thiếu niên xinh đẹp đó bị đờ đi về phía trước, mặc dù về mặt của thiếu niên đó rất không tình nguyện, nhưng vệ sỹ của Viên thị đều không có ý muốn làm thương tổn cậu ta.

Vì vậy Hứa Mễ Nặc bắt đầu rục rịch hoạt động tay chân, thì ra Viên thị cũng không đáng sợ giống vậy luyện ngục Tú La, cô cũng muốn chạy trốn!!

“Em có biết tại sao hôm nay Viên thị có pháo hoa không?” Viên Diệp Đình cầm một chai rượu vang Lafite năm 82 đi về phía cửa sổ, anh đã cởi chiếc áo khoác đã bị hỏng, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen.

Thân thể thon dài rắn chắc mà tràn đầy sức mạnh, ống tay áo sấn cao lên cổ chò, lộ ra đường cong bắp thịt màu đồng hoàn mỹ, một tay nâng ly rượu một tay cầm chai rượu vang, thỉnh thoảng lại quay đầu lại.

Ánh mắt của Hứa Mễ Nặc nhanh chóng quét qua màn hình camera theo dõi và lời đi của Viên thị, quý mới muốn biết tại sao Viên thị lại chọn hôm nay để bắn pháo hoa, cô không muốn hiểu thế giới của thổ hào!

“Em nên biết bên ngoài gian phòng này đã được kích hoạt hệ thống tia hồng ngoại, không có chủ nhân cho phép, một con ruồi bay ra ngoài cũng có thể bị cắt thành mấy phần.” Viên Diệp Đình cũng không quay đầu lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Làm Người Phụ Nữ Của Viên Diễm Minh Tôi Một Ngày (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Hứa Mễ Nặc mang ghế đến ngồi bên cạnh Viên Diệp Đình: “Diệp thiếu, tôi đặc biệt muốn biết tại sao hôm nay Viên thị phải bắn pháo hoa!”

“Bởi vì, ngày tôi và Nhược Phồn đính hôn chính là hôm nay.” Viên Diệp Đình mở nút chai rượu vang, tự rót cho mình một ly.

A?! Chính là ngày diễn ra sự kiện kinh hoàng có dấu thay đổi tình cảm bị thiếu gia nhà giàu bắn chết trong truyền thuyết năm năm trước đó hả?

Tóc gáy của Hứa Mễ Nặc chợt dựng đứng lên, không biết nên nói tiếp thế nào.

“Lúc cô ấy nói đính hôn, cô ấy muốn nhìn thấy pháo hoa đẹp nhất trên thế giới này, tôi còn đặc biệt cùng đi Châu Âu với cô ấy để ngắm thứ cô ấy thích nhất.”

Viên Diệp Đình đưa tay chỉ về phía bầu trời tĩnh lặng, giờ phút này trăng sáng sao thưa, bầu trời đêm tĩnh lặng trong trẻo như không nhuộm bất cứ khói bụi nào, Hứa Mễ Nặc đột nhiên cảm thấy đáng về Viên Diệp Đình chỉ về phía bầu trời làm cho lòng người chua xót.

Pháo hoa nở rộ giai nhân trong ngực, cảnh tượng như vậy, vừa tượng tượng đã cảm thấy rất hoàn hảo rồi.

So với người đàn ông đang mang vết thương trên mặt cô đơn chỉ về phía bầu trời trống trải, thì không chỉ chênh lệch một điểm hai điểm đâu.

“Từ sau ngày hôm đó trở đi, cô ấy đã không tỉnh lại nữa, nhưng hàng năm cứ đến ngày này, tôi đều sẽ bắn pháo hoa cô ấy thích nhất.” Viên Diệp Đình tiếp tục nhấp một ngụm rượu.

Thì ra đây chính là nguyên nhân hôm nay Viên thị nắm pháo hoa sao?

Không thể không nói, cho dù cảm giác của Hứa Mễ Nặc dành cho Viên Diệp Đình rất mâu thuẫn, nhưng nghe thấy lý do này cô cũng không thể không cảm động.

“Hôm nay pháo hoa đã bị đánh tráo, thiếu chút nữa là Viên thị đã bị phá hủy, là Ninh Tiếp, em trai của Nhượng Phồn.”

Cô lẽ Viên Diệp Đình nghĩ tới điều gì đó, anh dứt khoát bỏ ly vang xuống, cầm chai rượu vang lên uống ừng ực, cúi đầu xuống giống như một con dâ thú đã bị đánh bại: “Tôi có lỗi với chị cậu ta, vì vậy tôi không trách cậu ta.”

Ninh Tiếp, Ninh Nhượng Phồn, bọn họ là chị em?

Khó trách, một bề trai còn có khuôn mặt đẹp đến vậy, thì nói chỉ là tiểu thư Nhượng Phồn! Khuôn mặt dù có lộ ra vẻ cừu hận cũng đẹp đến không thể nào tả hết.

Hứa Mễ Nặc chợt bình tĩnh lại. Nếu so với tiểu thư Nhượng Phồn, chắc ở trong mắt của Viên Diệp Đình mình chỉ là người qua đường gặp, Hứa Mễ Nặc hoạt động cánh tay vì co đầu rút cổ thời gian dài mà ê ẩm, ngồi xỏm theo thể trung bình tần.

Đứng trung bình tần còn chưa vững, cô vừa hơi đổi trọng tâm xuống đã thiếu chút nữa làm mình trật chân té.

Viên Diệp Đình dựa người vào tường, nhìn động tác vụng về của Hứa Mễ Nặc mà hơi dờ khóc dờ cười.

Nếu những người phụ nữ khác có cơ hội đứng ở trước mặt Ninh thành Diệp thiếu, hẳn sẽ lập tức dùng giọng điệu dịu dàng ảm áp không kịp chờ đợi đòi cái ôm an ủi.

Nhưng cô lại như tự hưởng thụ một mình, hơn nữa lại còn dùng động tác buồn cười nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Làm Người Phụ Nữ Của Viên DiệM Minh Tôi Một Ngày (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Toàn bộ Ninh thành đều đang thảo luận, rốt cuộc thì ngày này năm năm trước đã xảy ra chuyện gì, vì sao Ninh Tiếp lại là ngày ngày đều muốn hủy diệt Viên thị, em cũng không muốn hỏi, rốt cuộc thì ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Viên Diệp Đình hơi mong lung nhìn bóng người nhỏ bé đang “Thư giãn gần cốt lưu thông tuần hoàn máu”.

“Tại sao phải hỏi?” Hứa Mễ Nặc cũng không ngừng đầu lên.

“Tôi chỉ biết là, một người cứu tôi lúc chuẩn bị nổ tung, nhất định sẽ không phải là người cực kỳ ác, mặc dù tôi đúng là đã bị anh làm liên lụy.”

Ánh mắt của Viên Diệp Đình đích thoắt lóe sáng, có lẽ là do đã uống hơn nửa chai Lafite, Viên Diệp Đình kinh ngạc nhìn Hứa Mễ Nặc.

Hứa Mễ Nặc như chú mèo nhỏ xù lông cảnh giác thứ dò xét đến gần: “Diệp thiếu, tôi có thể đi ra ngoài không?”

“Em muốn đi ra ngoài?” Viên Diệp Đình thu hồi lại biểu tình.

Lúc này còn muốn nói đến chạy trốn sao? Người phụ nữ này đúng là chẳng biết tự lượng sức mình.

“Ừ, nếu hàng năm Viên gia đều không bắn pháo hoa nữa, vậy ngày này sẽ rất tịch mịch và trống vắng.” Hứa Mễ Nặc chỉ về phía bóng đêm tĩnh lặng bên ngoài.

Sau đó Hứa Mễ Nặc cực kỳ khẩn khời lời Viên Diệp Đình ra cửa, đứng trước thân hình cao lớn mà lười biếng của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc giống như một vật nhỏ màu trắng tràn đầy vui vẻ.

Hứa Mễ Nặc tốn sức dúi tới mấy thùng pháo hoa còn dư lại, nhảy cả tung đáng yêu lại cực kỳ sợ hãi đi dốt dầy dần.

“Vụ nổ vừa rồi còn chưa làm em sợ?”

Một tay Viên Diệp Đình cầm chai rượu, một tay dứt túi nhìn nhìn Hứa Mễ Nặc đang lo lắng đến nỗi sắp rụng lông.

Hứa Mễ Nặc quay đầu nhe răng: “Diệp Đại thiếu gia đang ở đây, vụ nổ vừa rồi đều không sao, vậy bây giờ phải sợ cái gì?”

Sau đó cô châm lửa rồi ôm đầu trốn trở lại như con chuột, từng quả pháo hoa tỏa sáng rực rỡ nở rộ trên bầu trời cao vợi vợi, ánh mắt của Ninh Nhượng Phồn rất tốt, những bóng pháo hoa nở rộ trên bầu trời đêm như biến thể gian thành vương quốc cổ tích.

Những bóng hoa lửa rực rỡ tung bay nhảy múa giữa bầu trời, Hứa Mễ Nặc hưng phấn ngửa đầu nhỏ lên ra sức hoan hô, Viên Diệp Đình cảm thấy cô hơi ngây thơ, nhưng thật kỳ quái là anh cũng không cảm thấy ghét.

Anh cho rằng anh chỉ biết nguyện ý cùng xem pháo hoa với Ninh Nhượng Phồn, nghĩ như vậy Viên Diệp Đình lại nâng chai rượu lên, nhưng lần này Viên Diệp Đình phát hiện ra chai Lafite đã bị vật nhỏ màu trắng ôm lấy.

Toàn bộ khuôn mặt của Hứa Mễ Nặc đều được ánh hoa lửa chiếu sáng: “Diệp Đại thiếu gia, anh biết không, con gái thích pháo hoa, không phải chỉ vì bọn họ có thể nhìn thấy màu sắc tươi đẹp trên bầu trời đêm, mà khoảng khắc khi khi ánh sáng hoa lửa kia tỏa sáng bọn họ có thể nhìn thấy nét mặt hạnh phúc của người bên cạnh mình.”

Viên Diệp Đình hơi sững sốt, chai rượu đã bị Hứa Mễ Nặc đoạt mất trong nháy mắt.

Hứa Mễ Nặc cẩn thận ném thứ rượu, sau đó lập tức bị vệt rượu làm cho nhẩy cõn lên giống như là một chú chó nhỏ bị đạp vào đuôi vậy. Hứa Mễ Nặc hí mắt nói tiếp.

“Vì vậy, Diệp thiếu, sở dĩ tiểu thư Nhượng Phồn thích pháo hoa, nhất định là vì hy vọng thấy anh ở bên cạnh, có được nụ cười hạnh phúc.”

Nhượng Phồn... hy vọng mình có được nụ cười hạnh phúc?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 39: Làm Người Phụ Nữ Của Viên DiệM Minh Tôi Một Ngày (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Viên Diệp Đình sững sốt lần nữa, ngừng đầu lên nhìn về phía những bóng hoa lửa đang nở rộ rực rỡ trên bầu trời rồi dần dần tắt, bên kia Hứa Mễ Nặc đã ôm chai rượu chạy xa.

Cả buổi tối, Hứa Mễ Nặc đã đốt hết tất cả pháo hoa có trong Viên gia.

Sau đó, cô đã có thể vừa đứng đốt pháo hoa vừa đếm xem đến giây thứ mấy thì pháo hoa sẽ bay lên bầu trời, đã cô có thể như là một chú mèo con say xin tranh cướp rượu với Viên Diệp Đình, đã có thể nhào lên người Viên Diệp Đình rồi càn rỡ cười to.

Nửa đêm, Hứa Mễ Nặc thật sự mệt đến mức ngay cả ngón tay cũng không muốn động đậy, bên cạnh là mấy chai rượu cao cấp trống rỗng, cô mờ mịt đưa tay ra kéo ống tay áo của Viên Diệp Đình.

Hứa Mễ Nặc mỉm nhũn nói: “Này, trẻ lắm rồi, trở về tắm rồi đi ngủ.”

Đã lâu rồi Viên Diệp Đình không thoải mái như thế này, nhưng về mặt của anh vẫn rất tỉnh táo bình tĩnh, không choáng váng rồi mệt mỏi buồn ngủ như Hứa Mễ Nặc.

Anh cho rằng mình chỉ muốn cùng xem pháo hoa với Ninh Nhục Phồn, anh cho rằng sau khi Ninh Nhục Phồn ngủ say thì bầu trời dù có sáng thế nào đi nữa cũng vẫn rất cô đơn, hân cho là...

“Này, mau trở về đi.” Hứa Mễ Nặc say rượu bắt đầu thúc giục Viên Diệp Đình.

Viên Diệp Đình xốc con mèo đang say xin Hứa Mễ Nặc lên, vừa mới đi tới cửa đã thấy Viên lão gia đang “Tần bộ” ở cửa, Viên Diệp Đình nhủu mày lại: “Ông nội, sao bây giờ ông còn chưa ngủ?”

“Các cháu chưa ngủ, sao ông nội có tâm tình ngủ.”

Lão gia từ đã thay bộ quần áo ngủ, thiếu đi một phần đẳng hoàng trang trọng như khi mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn, nhìn Viên Diệp Đình đang đỡ lấy Hứa Mễ Nặc: “Nhà chính Viên gia đã lâu đời, nhưng nhà cũ đều sẽ che chở cho con cháu, trước kia cha mẹ cháu ở Mỹ hơn một năm trời cũng chẳng có động tĩnh gì, nhưng vừa trở về nhà chính một tháng thì đã có cháu, đúng rồi năm đó bọn họ cũng ở phòng của cháu đang ở bây giờ.”

Viên Diệp Đình cúi đầu nhìn về phía vật nhỏ đang treo ở khuỷu tay của mình, khuôn mặt của Hứa Mễ Nặc lộ ra màu đỏ ửng mê người.

Hứa Mễ Nặc không biết đã nghe được gì, cô chợt đứng thẳng người lên: “Động tĩnh? Lão gia muốn động tĩnh gì, cho dù ông muốn cái gì, tôi nay cháu chắc chắn sẽ để ông hài lòng, a a, a a...”

Tửu lượng kém quá, mới uống chưa được bao nhiêu đã có cái đáng về này, Viên Diệp Đình nhét mèo nhỏ say xin vào trong phòng.

Viên lão gia vui vẻ muốn đi vào trong nhìn quanh, Viên Diệp Đình nổi đầy vạch đen chặn ở ngoài cửa, lão gia trịnh trọng nói: “Diệp Đình, cháu nhất định phải để cho con bé hài lòng!”

Viên Diệp Đình nhức đầu, anh báo quân gia mời lão gia trở về phòng, thấy Hứa Mễ Nặc đang loạng choạng leo lên chiếc giường lớn màu đen của mình.

Cô mơ hồ vỗ vỗ vào cái gối, khoảng khắc lúc sắp ngã xuống, Viên Diệp Đình nắm lấy phía sau cổ áo sơ mi của Hứa Mễ Nặc: “Đi ra ghế sa lon ngủ.”

“Ồ ô, tại sao có thể bắt con gái đi ra ghế sa lon ngủ? Rốt cuộc anh có phong độ lịch sự hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Làm Người Phụ Nữ Của Viên Diệm Minh Tôi Một Ngày (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đừng tưởng rằng tôi say là có thể bắt nạt được tôi! Hứa Mễ Nặc nhanh nhẹn chui vào chăn giống như anh mèo nhỏ rồi chồm chăn kín mít.

“Đây là chiếc giường mà Nhục Phồn tự mình chọn.” Cô ấy còn nói đùa, nếu có người người phụ nữ khác ngủ trên giường của cô ấy, cô ấy sẽ đi ngay vĩnh viễn không để ý tới anh.

Viên Diệp Đình kéo Hứa Mễ Nặc nhưng không thể kéo được, Hứa Mễ Nặc giống như chú mèo nhỏ bướng bỉnh ôm chặt lấy chăn, Viên Diệp Đình nói lòng cá vạt, rồi bẻ cả Hứa Mễ Nặc lẫn chăn lên!

“A!” Hứa Mễ Nặc bị bực ở trong chăn mà chỉ muốn rơi lệ, đầu óc càng thêm choáng váng.

Người đàn ông đáng giận này, động tác nguy hiểm nhờ mình rơi ra khỏi chăn thì sao!

Rồi tiếng ‘bịch’ vang lên, cả người Hứa Mễ Nặc bị rơi ở trên giường lớn!

Càng đáng buồn hơn là, chiếc quần âu vốn rộng thùng thình còn mắc ở trong chăn, nửa người dưới như ngọc của Hứa Mễ Nặc chợt trở nên trống không!

Ánh mắt của Viên Diệp Đình càng sâu hơn, anh nhanh chóng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Nhưng Hứa Mễ Nặc đang choáng váng đầu óc vừa té ở trên giường lớn hoàn toàn không biết đôi chân của mình đã bị lộ ra ngoài ánh sáng, mặc dù giường lớn có lớp đệm rất mềm rất dày, nhưng ngã xuống như vậy cũng khiến trái tim mong manh của cô như ngừng đập!

Cái người không có phong độ này đúng là biết cách làm cho người chán ghét! Hứa Mễ Nặc vừa vùi ở trên giường lớn vừa lấy chân đập đập Viên Diệp Đình!

Làn da mịn màng như ngọc, đôi chân dài thẳng tắp, bởi vì động tác vụng về của cô, vạt áo sơ mi vén lên, da thịt bên trong như ẩn như hiện, động tác vô thức đá chân của Hứa Mễ Nặc càng tự nhiên kích thích trí tưởng tượng của người đàn ông trước mặt.

Viên Diệp Đình cảm thấy không thể át chế được men say đang dâng trào, nhớ tới dáng vẻ cô chạy vòng quanh mình lúc bầu trời rực rỡ ánh sáng, rất giống với Nhục Phồn...

Nhớ tới cảnh tượng cô nghiêng người tựa vào trên bả vai của mình, đôi môi anh đảo chơi mắt giống như ánh hoa lửa trên bầu trời vậy.

Trong đầu vang lên câu nói kia của lão gia: Nhất định phải làm con bé hài lòng!

Bên này, Hứa Mễ Nặc đang choáng váng đầu óc thay mình giải bày: “Là tiểu thư Nhục Phồn chọn thì thế nào, ngủ cũng có thể chết à, anh cứ coi tôi làm có ấy là được!”

Lúc này, cho dù mang ngôi vị vua Á Rập ra để đổi, cô cũng lựa chọn chiếc giường a, mặc kệ như thế nào đều phải chiến đấu đến cùng!

Sau đó, Hứa Mễ Nặc không tự chủ mờ mắt lại nũng nịu nói: “Anh Diệp Đình, anh để em ngủ ở đây đi mà.”

Nhục Phồn, cũng là dùng thái độ như vậy gọi mình là anh Diệp Đình, Viên Diệp Đình chỉ cảm thấy như vừa có cái gì nổ ở trong tâm trí của mình.

Hứa Mễ Nặc thấy Viên Diệp Đình không có động tác gì thì rất vui vẻ đi lấy gối, rồi cô đột nhiên cảm thấy bóng đen trước mắt thoáng lướt qua, người đàn ông vốn kéo chăn bắt lực nhìn mình đã đến đỉnh đầu của mình, gát gao đè mình ở giữa gối.

Hứa Mễ Nặc hơi không phản ứng kịp, anh để tôi làm gì? Một giây kế tiếp, cảm của cô chợt bị nâng lên, rồi bị người ta hung hăng hôn xuống.

Chiếc lưỡi dài tiến quân thần tốc xông thẳng vào, quét qua mỗi một nơi chưa bao giờ bị khai thác của Hứa Mễ Nặc, điên cuồng dầy dụa lấy cái lưỡi của Hứa Mễ Nặc đang hoàn toàn ngây người.

Này, làm gì vậy? Con bà nó, hôn lưỡi?! Hứa Mễ Nặc khó chịu khước từ, nhưng hồ hắc của cô cũng đã sắp bị cướp đoạt mất rồi, Hứa Mễ Nặc choáng váng cắn lên môi của Viên Diệp Đình!

“A!” trong miệng Viên Diệp Đình bỗng ngập tràn vị máu, vị tanh nồng tràn ngập khoang miệng khiến anh phiền não nhủu mày lại.

Anh lấy tay tháo cả vạt ra, đôi mắt hẹp dài lộ ra vẻ hung ác: “Theo như lời em, hôm nay tôi sẽ biến em trở thành người phụ nữ của Viên Diệp Đình tôi!”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 41: Có Thể Có Ngày Mai Hay Không? (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ý tôi nói không phải là cái ý khốn kiếp đó! Hứa Mễ Nặc khóc không ra nước mắt!

Hứa Mễ Nặc gắng sức đẩy lồng ngực kiên cố của Viên Diệp Đình ra, nhưng hiệu quả phản kháng chỉ bằng không!

Viên Diệp Đình tàn nhẫn, nhanh chóng tàn bạo, mạnh mẽ cướp đoạt vào cấm khu của Hứa Mễ Nặc, đâm vào, chiếc áo trắng của Hứa Mễ Nặc cũng trực tiếp bị rách!

Sắc mặt tuyệt đối không thể kháng cự xâm phạm vào khiến da đầu của cô đều tê dại, lại do vừa mới uống rượu, men rượu dâng trào, cả người choáng váng giống như là bị từng cơn sóng biển vỗ vào, cực kỳ nguy hiểm nhưng không thể nào tự bảo vệ lấy mình.

“A!” Hứa Mễ Nặc đau đến rồi rên lên, Viên Diệp Đình cố định hai cô tay mình khảnh của cô ở trên đỉnh đầu.

Cái này... cả linh hồn của Hứa Mễ Nặc đều đang run rẩy, cô bị buộc phải đối diện với đôi mắt tràn đầy tơ máu của Viên Diệp Đình, như ánh mắt của người cực kỳ nguy hiểm.

“Em có biết trên cái thế giới này có bao nhiêu người phụ nữ muốn leo lên cái giường này không? Em, chắc là gặp vận cứt chó gì rồi!”

“Bây... bây... bây giờ tôi chỉ có một loại cảm giác bị vui vào cứt chó sắp mất mạng...” Hứa Mễ Nặc bật khóc.

Đôi mắt tràn đầy tơ máu của Viên Diệp càng sâu hơn, rõ ràng là cực kỳ không thích câu nói của Hứa Mễ Nặc.

Vì vậy, anh nâng cằm của Hứa Mễ Nặc lên, trực tiếp hôn xuống, khiến Hứa Mễ Nặc không còn cơ hội phát ra âm thanh nữa.

Nụ hôn cuồng bạo đi dọc theo cổ trắng như tuyết của cô, không ngừng dao động đi xuống, trong mũi tràn đầy mùi thuốc lá nhân nhát trên người Viên Diệp Đình kia.

Cho dù chưa từng trải qua, nhưng Hứa Mễ Nặc cũng biết thứ đang đâm vào bấp dùi của mình là thứ gì.

Hứa Mễ Nặc khóc lóc phản kháng nhưng hoàn toàn không có hiệu quả!

Hứa Mễ Nặc im lặng giữ lại hai hàng nước mắt ở trong lòng: Học tỷ, tất cả hy sinh lần này của em đều là vì chị, chị phải nhớ kỹ! Nhất định không thể quên đưa em và mẹ em đến Mỹ!

Mạc Tinh Nhu đang ngồi trong một hội sở cao cấp nâng ly tâm sự với một ông chú vừa mới quen, bắt thành linh hất hơi.

“Hất xì!”

Mỹ nhân chính là mỹ nhân, một cái hất hơi cũng động lòng người, ông chú Địa Trung Hải phía đối diện nhìn thấy mà cả trái tim đều run lấy bấy.

“Nơi này quá lạnh rồi! Tôi nay người ta lại không mặc áo khoác lông thú, chờ lát nữa chắc chắn sẽ bị cảm, thật đáng thương...” sau khi Mạc Tinh Nhu nói xong, lại làm ra vẻ cực kỳ lo lắng.

Cổ của chiếc váy cô ấy đang mặc trên người lơ đãng lay động, hơi trượt xuống bên cạnh, lộ ra xương quai xanh quyến rũ và cẳng cổ trắng nõn động lòng người.

Đôi mắt bé tí hân như viên đậu xanh của ông chú trước mặt như lúc sáng lên, ông ta đứng lên làm ra vẻ thương hương tiếc ngọc em chính là trái táo nhỏ của anh, kéo tay của Mạc Tinh Nhu, rồi lập tức bá đạo nói như vừa hóa thân thành tổng tài ngang ngược!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Có Thể Có Ngày Mai Hay Không? (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Bây giờ trung tâm thương mại vẫn chưa đóng cửa, tôi sẽ đưa em đi mua áo khoác lông thú! Trời lạnh như thế này, nếu em bị cảm lạnh trái tim của anh cũng sẽ bị cảm theo!”

“Nhưng áo khoác lông thú đắt lắm, nhất là áo khoác lông thú chuyên bán trong những cửa hàng cao cấp, một chiếc cũng phải ít nhất hai triệu, nhưng lại vừa mềm vừa ấm áp vừa phong cách lại vừa đẹp...”

Mạc Tinh Nhu làm ra dáng vẻ chói từ, khẽ chớp chớp mắt tiếc nuối, liền làm ông chú Địa Trung Hải tổng tài bá đạo choáng váng đầu óc: “Mua mua mua! Anh sẽ mua mười chiếc!”

“Không không không, em chỉ cần một chiếc là đủ rồi... Tiền đều do anh cực khổ kiếm được, em không thể phung phí tiền của anh được. Anh chính là người đàn ông có năng lực nhất cũng là người quyết đoán nhất mà em từng gặp, em không thể lấy tiền của anh được.”

Ông chú nào đã nghe qua những lời thâm tình mùi mẫn như vậy bao giờ, trái tim phủ đầy mờ kia đã bị Mạc Tinh Nhu nắm chặt lấy, lập tức mang theo Mạc Tinh Nhu rời khỏi hội sở cao cấp chạy thẳng tới cửa hàng cao cấp chuyên bán áo lông thú.

Ngay lúc Mạc Tinh Nhu chọn từng cái từng áo gần như là lấy tất cả áo khoác lông thú của cửa hàng đó xuống, thì bên này, chiếc áo cuối cùng trên người Hứa Mễ Nặc cũng đã bị Viên Diệp Đình xé tan nát.

Dưới lớp áo của Hứa Mễ Nặc, là làn da trắng nõn mịn màng, còn bởi vì thẹn thùng hoảng sợ mà phủ lên màu hồng chói mắt, ở trước thân thể cao lớn trắng kiện của Viên Diệp Đình, đáng vẻ cô càng đặc biệt nhu nhược yếu ớt.

Ánh mắt nóng bỏng của người trước mắt như muốn đốt thủng đầu óc của Hứa Mễ Nặc, không thể chống cự lại sức mạnh của Viên Diệp Đình, cô chỉ có chịu đựng.

Hứa Mễ Nặc muốn khóc, nhưng con người nào được lựa chọn cuộc đời của mình, thậm chí cô chỉ còn lại một khăn cầu: Nhẹ thôi, đừng xé nát cô như đã thú xé nát con mèo...

Bên tai truyền tới tiếng chuông 12 giờ, là từ tháp chuông của Viên thị, tiếng chuông truyền khắp toàn bộ Viên trạch, đại biểu một ngày mới vừa mới bắt đầu, nhưng ngày mai Hứa Mễ Nặc sẽ như thế nào?

Hứa Mễ Nặc chấp nhận nhắm mắt lại...

“Xin chào.” Bên tai đột nhiên vang lên tiếng trầm thấp khàn khàn, lộ ra bầu không khí nóng bỏng lúc này.

Xin chào? Chào cái gì gì? Chào cái xử nữ sao?!

“Hôm nay, đã kết thúc.” Viên Diệp Đình dừng lại tất cả động tác, đôi mắt hẹp dài nhìn chăm chăm vào Hứa Mễ Nặc: “Cám ơn.”

Cái gì? Tinh huống gì vậy! Hứa Mễ Nặc kinh hoàng không hiểu gì, cô không biết Viên Diệp Đình có ý gì.

Nhưng mà, Viên Diệp Đình đã dừng tay lại! Mặc kệ bây giờ anh ta đang suy nghĩ cái gì hoặc là đầu óc đột nhiên bị cái gì ngăn chặn, anh ta dừng tay thì mình phải nhanh chân rút lui, Hứa Mễ Nặc liều mạng đứng dậy!

Rồi, thân thể của Viên Diệp Đình đột nhiên đập thẳng về phía Hứa Mễ Nặc! Hứa Mễ Nặc gần như là bị tức đến hộc máu!

“Này, Diệp thiếu, anh lui ra đi...” Hứa Mễ Nặc có cảm giác đau thương khi phải tự cứu lấy mình đang bị chôn ở trong phế tích.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Có Thể Có Ngày Mai Hay Không? (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Năm phút trôi qua, rốt cuộc Hứa Mễ Nặc cũng đã thành công cứu lấy mình khỏi... ặc, đầu ngón tay!

Đầu óc choáng váng, men say vừa bị tình cảnh đáng sợ vừa rồi làm tan đi đã dần trở lại, nhiệt độ trên người Viên Diệp Đình cũng dần trở nên ấm áp.

Cái tên khốn kiếp này chính là con đại quái thú đại biến thái! Hứa Mễ Nặc thậm gầno thét ở trong đầu mình, nhất định phải cách xa anh ta 100 mét!

Nhưng làm thế nào cô cũng không thể chống cự nổi cơn buồn ngủ và mệt mỏi đang mãnh liệt kéo đến, lồng ngực kiên cố của người này cũng biến thành... an tâm thư thái.

Ngày hôm sau.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu vào, phủ lên ga trải giường màu đen tầng ánh sáng vàng lấp lánh, hoàn toàn giống với khung cảnh trong nhà của mấy vai chính nhà giàu trong mấy bộ phim thần tượng mà Mộc Hữu hay xem!

Hứa Mễ Nặc vừa mở mắt ra đã nhìn thấy sàn nhà và cửa sổ sát đất lớn được thiết kế sang trọng thường xuyên xuất hiện ở trong mấy bộ phim có nhân vật nư giàu có, cô không nhận được cũng muốn zhuangbility(*), giang hai cánh tay ra muốn ngồi dậy tiếp xúc thân mật với ánh nắng mặt trời.

(*)Zhuangbi là pinyin của “trưng bức”, nghĩa là cố tỏ vẻ ta đây lợi hại, ghép vào suffix “-ility” để chỉ năng lực tỏ vẻ ta đây

“Chào buổi sáng... A a a!! Ngọa tào!”

Không ngờ rằng vừa mới vận co, toàn bộ cơ thể đã đau nhức đến nỗi cô mất thăng bằng nặng nề ngã xuống bên cạnh, cả khuôn mặt đập xuống giường tạo thành dáng vẻ chó ăn cứt.

Hứa Mễ Nặc còn chưa kịp thu hồi lại hai tay đang giang thẳng ra hai bên, chỉ là nửa người trên lấy dáng vẻ vô cùng quái dị nằm sấp ở trên giường, mặt cắm xuống, dáng vẻ kia nhìn càng giống như một con chim đang bay lượn trên bầu trời đột nhiên mất thăng bằng rơi xuống đất ngã thẳm.

“Không phải tối hôm qua mình đi đốt pháo hoa với Diệp thiếu sao, sao lại nhức mỏi thế này?”

Cô còn nhớ lúc đốt pháo hoa, cô đã uống không ít rượu còn, cuối cùng còn nằm dài trên giường lớn của Viên Diệp Đình để ngủ, coi như, cũng chiếm được lợi, đây chính là ngôi nhà siêu cấp siêu cấp siêu cấp sang trọng!

Hứa Mễ Nặc cắn răng, hít thật sâu, bắt đầu thăm dểm ở trong lòng: “Một, hai, ba!”

Hai tay cùng chống ở trên giường, dùng sức chống đỡ cơ thể mình dậy, không ngờ rằng lại một lần đã thành công! Hứa Mễ Nặc không nhận được lập tức trao cho mình một bằng khen ở trong lòng!

Cô thật quá là trâu bò mà!

Uả, chờ đã, tại sao mình vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Viên Diệp Đình đang đứng ở trước mặt, áo giắc, nhất định là áo giắc!

Dùng sức nhắm chặt mắt lại, Hứa Mễ Nặc duy trì cái tư thế chìm dần té ngã này, mở mắt lần nữa, quả nhiên không nhìn thấy Viên Diệp Đình!

“Mình nói là áo giắc mà! Tại sao bây giờ Diệp thiếu có thể ở chỗ này được chứ.”

Hứa Mễ Nặc thậm dắc ý ở trong lòng, cô nhất định không thể bỏ cuộc, nhất định phải đứng lên sau đó bay đến đến cái cửa sổ sát đất cực lớn sang trọng đó để tạo dáng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Có Thể Có Ngày Mai Hay Không? (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Có cần tôi giúp không?”

“Không cần không cần, tự tôi có thể làm được, nhưng sao cái chân này nhức vậy...”

Chờ đã! Cái thanh âm này! Cái cảm giác tồn tại vừa chân thực lại vừa quen thuộc mà mình không nguyên ý muốn thừa nhận này! Hơn nữa giọng nói còn cực kỳ giống giọng nói của Viên Diệp Đình!

Viên Diệp Đình ôm hai tay trước ngực đứng ở mép giường, nhìn Hứa Mễ Nặc đang trở nên cứng ngắt cả người ở trước mặt, lại bồi thêm một câu: “Tối hôm qua em không kêu mệt mỏi, bây giờ cho em ngủ đến ba giờ chiều, còn không tỉnh lại?”

Nghĩ đến cảnh tượng đốt pháo hoa tối hôm qua, sắc mặt của Viên Diệp Đình lại thư thái đi không ít. Thậm chí ánh mắt nhìn Hứa Mễ Nặc cũng bắt đầu trở nên nhu hòa hơn!

Tối hôm qua? Kêu mệt mỏi?

Hứa Mễ Nặc bỗng nhiên ý thức được một cái vấn đề rất nghiêm trọng! Mình chỉ nhớ tối hôm qua mình leo lên giường lớn của Viên Diệp Đình rồi nằm ý tại chỗ không đi, sau đó, sau đó...

Hình như có cái gì đó đi từ cổ hạ từng tắc từng tắc một, lúc nhìn thấy trên người mình trần trụi, rốt cuộc Hứa Mễ Nặc cũng không nhận được bộc phát ra một tiếng thét chói tai giống như heo bị chọc tiết vậy!

“A!!”

Thật khó nghe!

Viên Diệp Đình nhú mày lại, đồng thời lui về phía sau hai bước, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai vừa mới bị Hứa Mễ Nặc oanh tạc, vẻ mặt đầy khó chịu.

Hứa Mễ Nặc hơi ngẩng đầu lên nhìn, trong nháy mắt, cô đã hóa thân trở thành nữ nhân vật chính trong truyện bi tình của Quỳnh Dao, cô lấy hai tay ôm ga trải giường che kín ngực, không biết đã di chuyển đến đầu giường dựa vào thành giường từ lúc nào, dùng đôi mắt ngậm đầy nước mắt nhìn về phía Viên Diệp Đình.

“Tôi, tôi phải báo cảnh! Anh dám cưỡng bạo thiếu nữ trưởng thành gây thơ ngôn ngữ chướng mắt thuần vừa đáng yêu lại vừa quyến rũ, anh! Anh! Anh là người xấu!”

Trong sạch có đã giữ gìn mười mấy năm! Mình vẫn luôn ảo tưởng về lần đầu tiên tuyệt vời như thế nào! Kết quả lại bị Viên Diệp Đình lấy mất trong lúc mình không ý thức được gì!

Ặc, tuy nhiên dường như, người chiếm tiện nghi hình như là cô?

Phi phi phi! Hứa Mễ Nặc sao mà lại có thể có suy nghĩ như vậy được! Sao mà có thể lấy người khác ra để tiêu diệt uy phong của mình!

“Á, tôi có thể mang thai hay không? Trời ạ! Có phải làm mẹ khi chưa lập gia đình rất khổ cực hay không? Không, sao mình có thể nghĩ như vậy được! Mình phải làm một thiếu nữ có khát vọng hoài bão trong thời đại mới, mình phải không ngừng nạnh mẽ lên!”

Viên Diệp Đình im lặng nhìn Hứa Mễ Nặc biểu diễn đủ các vẻ mặt, từ vai chính trong truyện tình yêu bi thảm của Quỳnh Dao đến thiếu nữ thời đại mới đoạn tuyệt không muốn tham sống sợ, rồi đến vẻ mặt sao cũng được trong 90 meme biểu cảm...

“Khụ.”

Cảm giác được dường như mình hoàn toàn bị bỏ qua, Viên Diệp Đình bày tỏ cảm giác hơi bị thương, lần đầu tiên, có người phụ nữ không để ý đến sự tồn tại của anh đang lăm bằm tự biến tự diễn các loại biểu tình!

Nhưng Hứa Mễ Nặc hồn nhiên không cảm giác được! Cô đang đắm chìm trong ảo tưởng của mình, bất thành linh nghe thấy tiếng ho khan của Viên Diệp Đình, qua mấy giây mới hoàn hồn lại, hơi sừng sốt, rồi nhìn Viên Diệp Đình: “Có... có phải anh mắc bệnh hen giai đoạn cuối hay không?”

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Âm Mưu Trắng Trợn! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Oh my lady cạp cap! Không biết có phải là do anh ta bị ung thư phổi gì đó, nên mới phá hủy sự trong sạch của mình, sau đó muốn kéo mình cùng chết?

Vừa nghĩ tới đây, Hứa Mễ Nặc lại nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú vừa mới hóa đen của Viên Diệp Đình, càng khẳng định gât đầu.

Không sai! Nhất định là giống như suy nghĩ của mình!

Lúc này, ánh mắt Hứa Mễ Nặc nhìn Viên Diệp Đình giống như đang nhìn một con nai con sắp chết vậy, tràn đầy cảm thông, về mặt tràn đầy bị thương, giống như người mắc bệnh nan y giai đoạn cuối là mình vậy.

“Á! Phi! Mình sẽ không mắc bệnh nan y giai đoạn cuối đâu!”

Hứa Mễ Nặc lắc đầu liên tục, hai tay cũng lay động theo động tác lắc đầu, nhưng không biết có phải là do động tác lắc quá mạnh, drap trải giường vốn đang bọc kín lấy người cô dần trượt xuống...

Nhưng thân là người trong cuộc, Hứa Mễ Nặc còn chưa chú ý tới chi tiết nhỏ này, cô lập tức ngồi thẳng người làm ra vẻ chuyên gia có kinh nghiệm nghiêm túc nhìn Viên Diệp Đình: “Diệp thiếu, tôi biết anh gặp chuyện như vậy, chắc chắn trong lòng anh sẽ rất khó chịu. Nhưng tôi chỉ khuyên anh một câu, anh có bệnh phải chữa, tuyệt đối không thể kéo những cô gái vô tội khác cùng anh...”

“Cho em mười phút thay quần áo chải đầu, tôi ở dưới tầng chờ em!”

Viên Diệp Đình cảm thấy, nếu mình cứ tiếp tục đứng chung với người phụ nữ chấp mạch này, chỉ số thông minh của mình sẽ bị cô ta kéo xuống mức thấp nhất, trực tiếp cắt đứt lời còn chưa nói hết của Hứa Mễ Nặc, anh xoay người bước nhanh ra ngoài.

Đáng chết, chắc chắn là đầu anh ta đã bị cửa kẹp, nên mới có thể suy nghĩ đi lên gọi người phụ nữ này thức dậy!

Nhìn bóng lưng rời đi của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc nặng nề thở dài, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Giấu bệnh sợ bác sỹ, giấu bệnh sợ bác sỹ!”

Không thể tưởng tượng được, Viên Diệp Đình chân trước mới vừa đi, chân sau đã lập tức có một đoàn người mặc trang phục của người giúp việc đi vào, trên tay ai cũng bưng đồ, “Xoạt xoạt xoạt” đi tới trước mặt Hứa Mễ Nặc xếp thành một hàng.

“Hứa tiểu thư, mời cô thay quần áo, thiếu gia đã ở dưới tầng chờ cô.”

Nữ giúp việc đi đầu mỉm cười nói xong, gât đầu ra hiệu cho đồng nghiệp bên cạnh, một đám người trực tiếp vây lại, vây Hứa Mễ Nặc vào giữa.

“Các, các cô muốn làm gì! Đừng tới đây!”

Giọng nói của Hứa Mễ Nặc dần bị chìm ngấm, mà không quan tâm cô phản kháng như thế nào đi nữa, hay là mười mấy cái tay của mấy người giúp việc này khiến cô không phản kháng nổi, nên cô cũng chỉ có thể nhanh chóng nộp vũ khí đầu hàng.

Mười phút sau.

“Viên Diệp Đình, anh nhớ đấy cho tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu!”

Đi đôi giày cao gót nhỏ cao chừng mười hai centimet, trên người mặc một chiếc váy bó sát người giống như chi càn dùng sức hô hấp là có thể làm váy nổ tung bất cứ lúc nào, trên đầu cài chiếc vương miện bằng vàng 24k có thể làm sáng mù mắt mình! Hứa Mễ Nặc gian nan cất bước vịn tường đi tới đầu cầu thang, trong lòng đã mắng Viên Diệp Đình không dưới một trăm lần!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 46: Âm Mưu Trắng Trợn! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nghe tiếng giày cao gót lạch cạch gõ lên cầu thang sau lưng mình, không cần quay đầu lại, Viên Diệp Đình cũng đoán được về mặt lúc này của Hứa Mễ Nặc chắc chắn giống về mặt muốn đi đại tiện, anh không nhịn được nâng cao khúc mệnh.

“Diệp thiếu, xin hỏi tại sao phải làm tôi trở nên kỳ quái như thế này... A a, trang phục đặc biệt nữa chứ?”

Troi oi, chi thiếu mỗi nước gần đây đèn sáng nhấp nháy trên người là mình đã có thể ra ngoài đường làm chủ hề trong lễ giáng sinh rồi!

Mặc dù bây giờ cô nhìn thấy Viên Diệp Đình cũng rất muốn náu lấy cổ áo của anh, hung hăng truy hỏi tại sao tối hôm qua anh muốn ăn mình trong tình cảnh mình không biết gì, nhưng bây giờ đang đứng ở trên địa bàn của Viên Diệp Đình, cô còn chưa muốn chết sớm như vậy!

Vắt và lăm mồi đi được chỗ ghế sa lon, Hứa Mễ Nặc không đợi Viên Diệp Đình mở miệng đã tự mình ngồi xuống, liếc mắt thấy tách trà hoa còn nguyên chưa ai uống, cô trực tiếp vươn tay ra bưng lên đưa đến mép.

NND! Cô khát chết mất!

Viên Diệp Đình bưng tách cả phê lên, ưu nhã nhấp một ngụm, không nhanh không chậm mở miệng: “Lúc em ngủ tiếng ngáy quá lớn, sau này cần phải chú ý.”

“Phụt!”

Hứa Mễ Nặc vừa mới uống được ngụm trà vào trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống đã phun toàn bộ lên trên người và cả mặt của Viên Diệp Đình! Bộ âu phục màu trắng với khuy áo giặt vàng lăm nổi bật lên khi chất cao quý như hoàng tử Châu Âu chợt bị rải đầy cánh hoa!

Đen đui nhất là, khuôn mặt của Viên Diệp Đình, cũng không thể tránh khỏi xui xẻo.

“A a, cái đó, để tôi giúp Diệp thiếu lấy xuống...”

Hứa Mễ Nặc lập tức phản ứng kịp, lấy tốc độ nhanh như chớp không kịp bịt tai trộm chuông đưa tay nhặt mấy cánh hoa lấy trên mặt Viên Diệp Đình xuống, còn cả vệt nước!

Khăn giấy đâu? Đưa tôi để tôi lau! Sao nhà có tiền như Viên gia mà ngay cả một hộp khăn giấy cũng không có!

Dưới tình huống khẩn cấp, Hứa Mễ Nặc không nói hai lời đứng lên trực tiếp vấy của mình khom người lau vệt nước trên mặt và trên trang phục cho Viên Diệp Đình, bên cạnh, quán gia vừa đi lấy khăn lông tôi thấy cảnh tượng này, trực tiếp sững sờ.

Chỉ thấy Hứa Mễ Nặc lấy một tư thế khom người vô cùng kỳ mịp mở đứng ở trước mặt Viên Diệp Đình, đang dùng vạt vấy trắng như tuyết của mình nhanh chóng lướt qua mặt của Viên Diệp Đình, mà tầm mắt của Viên Diệp Đình, không cao không thấp, vừa vận nhìn thấy rõ phần ngực đang rộng mở của cô....

Ừ, quả nhiên như mình đoán, nhìn cũng không tệ lắm.

“Được rồi! Diệp thiếu! Tôi biết anh rất cảm kích tôi, nhưng anh tuyệt đối không cần đền ơn tôi, càng đừng hỏi tôi là ai, xin cứ gọi tôi là lời phong!”

Hứa Mễ Nặc bí thám phát hiện ra chất vải của chiếc váy này quá mức đặc biệt, chiếc váy của cô con mẹ nó chẳng thấm nữa! Hồ cha(*) cũng không mang như vậy!

(*)坑爹: tiếng lóng thường sử dụng để châm biếm, chế giễu. Từ ngữ mạng “hồ cha “ có nghĩa là tức giận, không hài lòng, là bị lừa dối, nhưng cũng chứa một chút ý nghĩa “không ép buộc”.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Âm Mưu Trắng Trợn! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cuối cùng cô chỉ có thể làm bộ như đã lau xong, gương ngừng ngồi trở lại chỗ của mình, chột dạ nhìn về phía đôi giày dưới chân, đang suy nghĩ chờ lát nữa mình nên lấy cái gì để chạy.

Yên lặng! Yên tĩnh! Không một ai trong phòng nói chuyện!

Hứa Mễ Nặc cực kỳ ghét bầu không khí như thế này, trong lòng nghĩ ra vô số phương pháp chạy trốn, thậm chí còn nghĩ tới chuyện trực tiếp giả làm bệnh nhân động kinh ngã nhào xuống đất co quắp giả chết sau đó chờ đến lúc được đưa đi bệnh viện thì chạy trốn!

“Bên ngoài, ngoài hệ thống tia hồng ngoại bảo vệ ra, còn có tổng cộng ba trăm sáu mươi vệ sỹ, cùng với máy thu hình trải rộng toàn bộ lối đi và góc ngách trong nhà, lối đi ra ngoài có tổng cộng ba cánh cửa, không có người của Viên gia dẫn đường mà xông ra ngoài, thì sẽ... Chết.”

Giọng nói trầm thấp của Viên Diệp Đình lại truyền tới lần nữa, hoàn toàn nghe không ra vui giận nhưng cũng thật sự không có tình cảm, lạnh lẽo đến mức dọa người a!

Uy hiếp! Không đúng! Đây là đe dọa! Đe dọa một cách trắng trợn!

Ánh mắt Hứa Mễ Nặc đang dùng để nhìn chăm chăm vào Viên Diệp Đình không khác gì miệng con rồng đang phun ra lửa, chẳng lẽ người này còn muốn nhốt mình cả đời ở chỗ này không thả ra?

NND! Anh ta thật sự cho rằng cô sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao?

Viên Diệp Đình trực tiếp bỏ qua vẻ mặt giận đến nghiền răng nghiền lợi của cô, nhẹ nhàng buông tách cà phê trên tay mình xuống, rồi ngẩng đầu lên đối mặt với ánh mắt của Hứa Mễ Nặc: “Nhìn thấy đáng vẻ vui vẻ kích động của em, tôi cũng biết chắc chắn tối hôm qua em đã rất hài lòng, cũng rất thích ở nơi này.”

“Anh anh anh! Anh là cái tên cầm thú!” Nghĩ đến sự trong sạch của mình đã bị người đàn ông trước mắt này lấy đi một cách không rõ ràng, còn hỏi mình có hài lòng hay không!

Bí thám, tuyệt đối là bí thám! Có chắc chắn là người phụ nữ bí thám nhất trên thế giới này!

Hứa Mễ Nặc càng nghĩ càng giận, cô bất thành linh liên đứng lên, không nghĩ tới giày cao gót dưới chân sợ ý đập phải gấu váy, mà thân thể của cô loạng choạng ngã về phía trước, cơ thể như đã được lập trình trước, nhào thẳng về phía Viên Diệp Đình, hơn nữa còn nhào thẳng vào trong ngực anh!

Muốn giãy giụa, nhưng phát hiện ra bàn tay của Viên Diệp Đình đã đè xuống eo của cô!

“Xem ra em thật sự rất thích bốn thiếu gia, mặc dù tôi cũng biết tâm ý của em, nhưng em cũng không cần phải chủ động đầu hoai tổng bá(*) vậy đâu, con gái là phải dè dặt.”

(*)投怀送抱:Đầu hoai tổng bá: Âm chi hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng chỉ vì muốn nhờ đó mà thực hiện ước muốn của mình.

Vệt nước trên mặt Viên Diệp Đình đã khô, anh thăm tình nhìn Hứa Mễ Nặc, đôi mắt như mạng điện kia không ngừng truyền dòng điện cao thế 220v, mà Hứa Mễ Nặc lại hoảng sợ nhìn anh!

Có âm mưu! Tuyệt đối là có âm mưu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Âm Mưu Trắng Trợn! (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô lập tức lấy hai tay chống trước ngực Viên Diệp Đình, muốn đẩy anh ra, không ngờ rằng ngực của tên này lại cứng như đá vậy, chặc chặc, xem ra bình thường luôn chăm chỉ rèn luyện!

“Nhìn thấy hai cháu thân mật như vậy, ông rất an tâm.”

Hứa Mễ Nặc chợt quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Viên lão gia đang mỉm cười hiền hòa đi theo phía sau mười mấy người giúp việc đi về phía bọn họ!

Cô quay đầu cảm tức nhìn về phía Viên Diệp Đình, chắc chắn người này có ý! Biết rõ lão gia đến, còn cố ý kéo mình không để cho mình đứng lên!

Cô chợt hóa thân thành thỏ trắng nhỏ đáng thương ngây thơ vô (số) tội nhìn về phía Viên lão gia: “Ông nội, cháu...”

Còn chưa nói hết lời, Viên Diệp Đình đã hơi nghiêng người, trực tiếp che kín tầm mắt của Hứa Mễ Nặc, ngay cả giày của lão gia cũng không nhìn thấy được!

“Buông tôi ra...”

Hứa Mễ Nặc nghiền răng nghiền lợi, tức giận tròn tròn hai mắt, không sợ chết tiến lên đón nhận ánh mắt của Viên Diệp Đình, Viên Diệp Đình dụ dằng trầm thấp nói, ánh mắt tràn đầy ý cười: “Thật sự muốn buông ra sao?”

“Đúng!”

“A!”

Hứa Mễ Nặc không ngờ rằng Viên Diệp Đình vừa nói buông tay đã thả tay ra, cô bất ngờ không kịp đề phòng ngã thẳng xuống sàn, mặc dù dưới sàn đã được trải một lớp thảm thú công rất dày, nhưng sau trận vận động kịch liệt tối hôm qua, lúc này vẫn khiến cô đau đến nghiền răng nghiền lợi!

“Sao đang êm đang đẹp tiểu Nặc lại ngã xuống vậy? Có đau hay không?”

Viên Diệp Đình chọn thời gian vừa vặn, vừa vặn thả tay ở góc độ lão gia không nhìn thấy, mà hai giây sau khi lão gia đi tới trước mặt, cũng chỉ có thể nhìn thấy Hứa Mễ Nặc đã té xuống sàn.

Hứa Mễ Nặc cắn răng bò dậy, nhìn thấy ánh mắt quan tâm của Viên lão gia, lúc cô cắn môi đang suy nghĩ nên thêm dầu thêm mỡ mách tội như thế nào, Viên Diệp Đình lại đưa tay kéo cô lại, để ngồi cô vào bên cạnh mình, rồi vòng tay qua sau hông của cô ôm chặt lấy eo.

“Ông nội, bởi vì tối hôm qua tiểu Nặc vất vả quá mức, nên vừa rồi chợt ngồi không vững mới vô tình ngã xuống, đúng không, tiểu Nặc?”

Một giây kế tiếp, Viên Diệp Đình nghiêng mặt sang dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nhỏ giọng nói thăm bên tai Hứa Mễ: “Tôi đã cắt kỹ toàn bộ ảnh trong máy ảnh của em rồi.”

Tiểu nhân âm hiểm!

Hứa Mễ Nặc chỉ có thể không ngừng mắng Viên Diệp Đình gian trá xảo quyết ở trong lòng, lời ra đến khóe miệng lại không thể không nuốt xuống toàn bộ, nuốt lệ vào tim đáp lại: “A a, người ta rất thẹn thùng, rất thẹn thùng, a a a.”

Nói xong cô còn làm bộ thật sự rất xấu hổ cúi đầu xuống, chân phải đi giày cao gót che ở dưới gấu váy không thương tiếc dùng hết sức lực toàn thân hung hăng đạp một cước vào chân trái của Viên Diệp Đình!

Thích giả bộ với chị này! Thích phách lối với chị này!

Hứa Mễ Nặc mong đợi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Viên Diệp Đình, dưới chân còn đang không ngừng dùng sức, nhưng lại bị thám phát hiện ra, dường như người này không cảm thấy đau, biểu tình trên mặt giữ nguyên không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Chúng Ta Đi Lấy Giấy Đăng Ký Kết Hôn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Chẳng lẽ sức lực cô còn quá nhẹ sao?

Hứa Mễ Nặc lại gia tăng sức lực thì cũng cảm thấy bàn tay để ngang hông cũng tăng sức lực theo. Hơn nữa, sức lực cũng cực kỳ nặng khiến cô đau đến chảy nước mắt, cô tròn mắt nhìn Viên Diệp Đình.

Mà Viên Diệp Đình cũng quay đầu nhìn cô, nhưng anh rất thâm thúy mê người trước kia giờ lại càng đắc ý, tạo nên sự tương phản mãnh liệt với Hứa Mễ Nặc.

“Ha ha, thấy Tiểu Nặc và Diệp Đình nhà hai người ân ái như vậy, tôi cũng cảm thấy mừng thay. Hôm nay là một ngày tốt, hay để tui nhỏ đi lấy giấy đăng ký kết hôn luôn đi!”

Từ Tiểu lão gia cười vui nhìn hai người, càng nhìn càng cảm thấy hai người đẹp đôi.

“Lấy giấy? Lấy giấy đăng ký gì chứ?”

Hứa Mễ Nặc mơ màng nhìn ông cụ, bàn chân đang giẫm lên chân Viên Diệp Đình cũng thu về mà Viên Diệp Đình cũng nhân cơ hội này vội vàng thu chân về.

“Giấy đăng ký kết hôn!”

Những lời này là do Viên Diệp Đình trả lời, mà Hứa Mễ Nặc nghe xong mấy câu này như hồn lìa khỏi xác, Viên Diệp Đình không thể không giữ chặt eo cô.

“Ông nội, cho dù bây giờ là xã hội hiện đại nhưng con còn chưa tới tuổi kết hôn mà luật pháp quy định nên không thể đi lấy giấy đăng ký kết hôn được, đó là phạm pháp. Tuyệt đối con không vì Diệp thiếu mà phải chịu cảnh ngục tù!”

Thật ra thì trong lòng cô muốn nói, cô không muốn kết hôn với tên sói đội lốt cừu như Viên Diệp Đình kết hôn.

“Tiểu Nặc quan tâm đến Diệp Đình như vậy thì ông nội rất yên tâm!”

WHAT! Căn bản cô đâu quan tâm đến cái này chứ?

Tại sao người Viên gia, ai nấy đều thích hãm hại thiếu nữ ngây thơ vậy?

Hứa Mễ Nặc cực kỳ đau lòng, về mặt không hề muốn sống chút nào.

“Ký tên!”

Viên Diệp Đình cầm tập tài liệu do Uất Trì đưa tới, đẩy tới trước mặt Hứa Mễ Nặc.

“A?”

Lúc này, Hứa Mễ Nặc mới hoàn hồn lại, ngẩng đầu nhìn, phát hiện mình đã đến một nơi khác. Hiện giờ cô đang ngồi trong phòng làm việc của Viên Diệp Đình mà ông cụ cũng ngồi bên cạnh, nở nụ cười hiền hòa nhìn hai người.

“Trời ạ! Có phải Viên gia mấy người biết phép thuật không? Tại sao tôi lại ở đây? Còn có, mấy cái này là gì?”

Ai có thể nói cho cô biết tại sao hình ảnh lại thay đổi? Hơn nữa lại có thể đột nhiên xuất hiện mấy người mặc đồng phục nữa. Đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Tiểu Nặc đừng sợ, đây là người của cục Dân chính đến tận nơi, giúp con và Diệp Đình làm thủ tục. Con chỉ cần ký tên lên đây là được.”

Viên lão gia cũng cực kỳ nhẫn nại lại chủ động giải thích với Hứa Mễ Nặc.

Đầu óc Hứa Mễ Nặc càng loạn hơn. Chuyện gì thế này? Đây có phải là thế kỷ 21 không? Vì sao lại chuyện ép cưới như hồi xưa chứ?

Oh, no! Cô không muốn như vậy.

“Tôi không...” Muốn kết hôn với tên thiếu gia biến thái này đầu!

“Tôi hôm qua Tiểu Nặc quá mệt mỏi, không thể cầm được bút để con ký tên giúp cô ấy!”

Viên Diệp Đình khẽ mỉm cười, còn chưa ói xong đã cầm bút viết tên Hứa Mễ Nặc ngay cạnh tên mình. Hai nhân viên bên cạnh nhanh chóng đóng hai con dấu đỏ chói, mặt đầy cung kính, nịnh bợ, chỉ thiếu chút nữa quỳ xuống, hai tay giơ cao hơn đỉnh đầu đưa giấy đăng ký kết hôn lên.

“Viên g. đã đóng dấu xong, chúng tôi về trước. Chúc Viên thiếu gia và thiếu phu nhân trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử!”

“Này này, mấy người không được đi, tôi không đồng ý, không đồng ý mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Chúng Ta Đi Lấy Giấy Đăng Ký Kết Hôn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc hoàn hồn, nước mắt như mưa, đứng dậy đuổi theo. Chẳng qua, cô vừa đứng dậy thì mấy nhân viên kia như được bôi dầu dưới chân, nhanh chóng lỉnh mất.

“Ông nội, con muốn nói chút chuyện với Tiểu Nặc...” Lời này của Viên Diệp Đình đầy ý ám thị mà Viên lão gia cũng gật đầu liên tục rồi để lại không gian riêng cho hai người họ.

Đến khi trong phòng sách chỉ còn lại hai người, Hứa Mễ Nặc bật phát.

Tay vén vạt cao chuẩn bị tự thế chiến đấu, hai chân hất vút bỏ giày sang một bên, tay chống nạnh tròn mắt nhìn Viên Diệp Đình. Vì chiều cao chênh lệch quá nhiều nên không thể không ngẩng đầu tròn mắt nhìn anh ta.

Mà Viên Diệp Đình lại cực kỳ coi thương đáng về này của cô, xoay người bỏ giấy đăng ký kết hôn vào két an toàn, đi đến trước mặt Hứa Mễ Nặc, cúi đầu nhìn cô.

“Tôi nói cho anh biết, trên đó không phải chữ ký của tôi cho nên nó vô hiệu. Tôi và anh chẳng có liên quan tới nhau chút nào cả. Anh cũng mau trả lại mấy ảnh cho tôi coi như bồi thường chuyện tôi qua!”

Nói một lúc nhiều lời như vậy, hơn nữa là với người có hơi thở áp bức mãnh liệt như Viên Diệp Đình mà bản thân lại chẳng có chút mất bình tĩnh nào, Hứa Mễ Nặc không nhận được mà khen ngợi bản thân một vạn lần!

“Cho cô hai phút, sang phòng thay đồ chọn một bộ đồ rồi đi ra ngoài với tôi!”

Một tập tài liệu màu trắng như ảo thuật xuất hiện trên tay Viên Diệp Đình. Sau khi lặng lẽ đưa cho Hứa Mễ Nặc, Viên Diệp Đình nhàn nhã ngồi xuống ghế, thản nhiên tựa vào ghế salon nhìn Hứa Mễ Nặc.

Hứa Mễ Nặc cúi đầu nhanh chóng nhìn nội dung phía trên, sắc mặt từ đỏ thành trắng, cuối cùng ngẩng đầu nhìn Viên Diệp Đình: “Hợp đồng hôn nhân?”

Viên Diệp Đình không trả lời thẳng thắn, mà để một tập ảnh tới trước mặt Hứa Mễ Nặc.

“Đây là cái gì?” Hứa Mễ Nặc cúi đầu nhìn, khi thấy bức ảnh, cô kinh ngạc mở miệng, dường như có thể nhét được hai cánh bánh bao.

Chỉ thấy trên ảnh có một đôi nam nữ gần như không mặc gì ôm nhau ngủ. Cho dù bộ phận quan trọng đã được chắn che kín nhưng càng mập mờ khiến người ta suy nghĩ linh tinh.

Mà tám ảnh này phải nói về góc chụp, ánh sáng hay cái gì khác đều có thể coi là cực phẩm, vừa có thể chụp rõ mặt nhưng vẫn có cảm giác nghệ thuật.

Đây không phải là điểm chính. Điều quan trọng là người trên bức ảnh là cô và Viên Diệp Đình. Mà bối cảnh lại là trong phòng của Viên Diệp Đình.

“Tối qua, cô và tôi ngủ cùng nhau trong căn phòng. Ông cụ cũng xác nhận chúng ta đã xảy ra quan hệ, cái này là bằng chứng!”

“Đợi đã, ý anh nói những bức ảnh này là ông cụ chụp?”

Trong lòng Hứa Mễ Nặc kêu gào, thật không thể chấp nhận nổi! Hai ông cháu nhà này đúng là người nhà. Một người không hiểu tại sao lại ăn mình, còn người kia lại chụp ảnh. Hai người này chính là hợp mưu ép mình gả cho Viên Diệp Đình mà.

“Hu hu! Diệp thiếu gia, chuyện tối qua quả thực tôi không nhớ. Hơn nữa, cho dù nói thế nào tôi cũng là người chịu thiệt. Hai người không thể ăn hiếp người quá đáng!”

“Cô coi thiếu gia tôi là chân ẩm đắp cả buổi tối, rốt cuộc là ai chịu thiệt chứ?”

Nhớ tới lúc sáng kỳ tình lại đã hất xi hơi mấy cái mà Viên Diệp Đình rất buồn bực. Lúc trước anh đứng năm tiếng trong núi tuyết mà chỉ mặc một bộ đồ mỏng cũng không hề bị cảm mà hôm nay đã bị hất xi hơi mấy cái.

“Nhưng mười mấy năm trong sạch của tôi đã bị heo lấy... À không, là bị Diệp thiếu gia lấy mất, tôi mới chịu thiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 51: Chúng Ta Đi Lấy Giấy Đăng Ký Kết Hôn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu lên, ánh mắt ằng ằng nước nhìn Viên Diệp Đình, đúng kiểu nếu như anh không nói xin lỗi, tôi sẽ chết trước mặt anh!

Hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Coi như bảy giờ cô chịu thiệt trong tay Viên Diệp Đình nhưng chỉ cần người này cho cô ra ngoài thì sau này cô sẽ tìm cơ hội trả thù.

Nghe Hứa Mễ Nặc nói vậy, mấy giây sau Viên Diệp Đình mới hiểu được ý cô, trán hơi giật giật, về mặt đầy chế cười nhìn Hứa Mễ Nặc: “Điều kiện của cô như vậy, thiếu gia tôi không thể ra tay nổi. Coi như cô hi vọng trở thành người phụ nữ của tôi như thế nào đi nữa thì trên thực tế không có cơ hội kia!”

Chuyện này là thế nào chứ? Ý là tối qua cô không bị anh ta làm thiệt sao?

Hứa Mễ Nặc cố gắng nhớ lại chuyện đêm qua, cô cũng đi bắn pháo hoa với Viên Diệp Đình, uống không ít rượu, không những vậy hình như Viên Diệp Đình cũng thế.

Không đúng, cuối cùng anh ta ngủ mất. Mà sau đó, cô cũng mơ mơ màng màng ngủ mất. Điều quan trọng là hai người họ không đi tới bước kia. Mà lúc cô tỉnh lại cảm thấy cả người bần rần, đoán chừng là do uống rượu quá nhiều đi.

Hứa Mễ Nặc kích động đến mức thiếu chút nữa quỵ xuống, đập đầu ba cái với trời xanh.

“Vây, những bức ảnh này...”

“Sáng nay, lúc tôi còn chưa tỉnh, ông cụ đi vào chụp. Lúc tôi tỉnh lại thì ông cụ đưa mấy tấm ảnh này buộc tôi phải chịu trách nhiệm với cô, cho cô một danh phận!”

Nghĩ tới việc này, Viên Diệp Đình không nhận được mà cau mày. Vốn chỉ nghĩ rằng ông cụ có suy nghĩ như vậy nhưng không ngờ ông cụ lại hành động nhanh như thế, vừa rồi đã ép hai người lấy giấy đăng kí hôn.

“Không ngờ ông cụ còn giỏi như vậy. Được, ngày mai nhất định phải nhờ ông cụ dạy một chút, lần sau cũng chụp được như vậy!”

Rõ ràng bức ảnh này quá nghệ thuật, quá chuyên nghiệp. Đây có thể coi là phí chia tay!

Thấy sự chú ý của Hứa Mễ Nặc lại chuyển tâm tán thưởng phong cách chụp ảnh, Viên Diệp Đình không nhận được mà ho nhẹ, lại đưa hợp đồng kia tới trước mặt cô.

“Bên trên nói rất rõ, tôi và cô chỉ kết hôn theo hợp đồng. Chỉ cần đến lúc thích hợp sẽ hủy bỏ. Còn cô, trong khoảng thời gian này chỉ cần phối hợp diễn với tôi là được. Mà sau chuyện này, tôi sẽ trả cho cô một khoản thù lao...”

“Bất kể bao nhiêu?”

“Bất kể bao nhiêu!”

“Đồng ý!”

Hứa Mễ Nặc rất thiếu tiền, cực kỳ cần tiền. Ngay vừa rồi nhìn thấy hợp đồng cô đã hiểu. Nếu Viên Diệp Đình đã đưa tiền tới trước mặt cô, cô không thể từ chối, cũng chỉ làm đám cưới giả mà thôi.

“Tôi còn có một điều kiện!”

Nhớ lại chuyện tối qua, Hứa Mễ Nặc cảm thấy rất thua thiệt, coi như không thật sự xả ra chuyện gì nhưng lại bị chụp ảnh ngủ chung với đàn ông, vẫn có thiệt thòi.

Viên Diệp Đình nhíu mày, chậm rãi mở miệng: “Nói thử xem nào!”

Hứa Mễ Nặc đi về phía trước hai bước: “Anh đồng ý thì tôi mới nói!”

“Có có thể im lặng cả đời!” Viên Diệp Đình làm bộ như muốn đứng dậy. Hứa Mễ Nặc rất sợ anh đột nhiên rời đi, cô vội vàng chạy về phía trước, giơ tay chặn đường anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiệp Thể Đi Gặp Ba Mẹ Vợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Khẽ cắn răng, sắc mặt kim nén như tôm bị luộc chín: “Cái đó, sau này anh không được đụng đến tôi. Chúng ta chỉ làm đám cưới giả. Anh không thể lấy bất cứ lý do gì để chiếm tiện nghi của tôi!”

“A? Nói thí dụ như cái gì gọi là chiếm tiện nghi của cô chứ?”

Viên Diệp Đình cười, trông cực kỳ yêu nghiệt. Đặc biệt hơn tên yêu nghiệt này còn hơi nghiêng người về trước, như dính sát vào ngực Hứa Mễ Nặc đến nơi.

“Như thế này có tính hay không?”

Mặt Viên Diệp Đình càng thêm gần sát, hơi thở phả lên mặt Hứa Mễ Nặc, mang theo sự ám áp khiến mặt cô càng đỏ hơn, cả người cũng cứng đờ.

“Hay là, làm như vậy...”

Bàn tay bất ngờ đỡ sau lưng cô khiến Hứa Mễ Nặc dính sát vào ngực anh. Hai người dính sát vào nhau.

Trước kia Hứa Mễ Nặc chưa từng quen biết ban trai, càng không hề trải qua việc tương tự. Cho dù đã đi theo Mạc Tĩnh Nhu đi theo bất gian không ít lần nhưng dù thế nào cô cũng chỉ chịu trách nhiệm chụp ảnh.

Thật ra thì cô chỉ là một thợ chụp ảnh ở chuyên mục văn nghệ.

“Tôi, tôi...Anh...”

Nhìn cô gái trước mặt khẩn trương đến mặt đỏ bừng, lắp bắp không nói nên lời. Trong đầu Viên Diệp Đình thoáng qua hình ảnh tươi trẻ của cô. Cho dù cuối cùng vì quá say mà anh ngủ mất nhưng cũng không thể ngăn anh nhớ về cảnh tượng hôm qua.

Nghĩ như vậy, chỗ nào đó cũng có phản ứng. Viên Diệp Đình có chút chột dạ. Anh thu bàn tay đang ôm Hứa Mễ Nặc, xoay người đưa lưng về phía cô, giọng nói có chút khác thường.

“Chỉ bằng vào dáng của cô còn chưa đến mức thiếu gia tôi phải chiếm tiện nghi. Hơn nữa...cô cảm thấy tôi phải chiếm tiện nghi của người phụ nữ khác sao?”

A, cho dù câu nói này của anh không dễ nghe nhưng quả thật hình như vậy.

Bất kể thế nào, có thể đứng bên cạnh Diệp thiếu là mong ước của hàng ngàn vạn thiếu nữ và phụ nữ có chồng khác chưa kể tới việc họ cùng nằm trên giường.

Khụ khụ, tỉnh táo, tỉnh táo lại! Hứa Mễ Nặc, mày không thể vô si thế được!

Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu, ưỡn ngực nói, mặt đầy chính khí: “Cũng may tôi không có cảm giác gì với Diệp thiếu cả! Cho nên, điều kiện này chắc hẳn Diệp thiếu nhất định sẽ đáp ứng!”

“Ký tên rồi thay quần áo xuống lầu đi!”

Viên Diệp Đình xoay người đi ra ngoài, anh vẫn luôn đưa lưng về Hứa Mễ Nặc. Nếu như lúc này Hứa Mễ Nặc lại xông lên ngăn cản anh nhất định sẽ phát hiện mặt anh cũng đỏ ửng như hệt Hứa Mễ Nặc.

Hơn nữa, chỗ nào đó vẫn không hề an phận mà vẫn cứng như lửa vôi. Chỉ vì vừa rồi mới có hành động mập mờ để cho vị thiếu gia nào đó vẫn không ngừng hồi tưởng cảm xúc mạnh mẽ tối qua.

Viên Diệp Đình ngồi ở chờ 20 phút trong phòng khách, lần thứ ba ngẩng đầu nhìn cầu thang vẫn không thấy bóng dáng Hứa Mễ Nặc, không kiềm chế được mà suy nghĩ, chẳng lẽ cô nhóc này nhảy từ tầng hai xuống sao?

“Lên tầng xem, kêu Hứa Mễ... thiếu phu nhân xuống lầu!”

Nếu đã lấy giấy đăng ký trước mặt ông cụ thì phải thay đổi cách xưng hô với cô nhóc kia, như vậy mới khiến ông cụ yên tâm.

“Vâng, thiếu gia!”

Quần gia gật đầu, xoay người, lập tức đi lên tầng, gõ cửa phòng. Kêu nhiều lần nhưng không có tiếng động gì, lúc quần gia định cầm chìa khóa mở cửa thì cuối cùng cửa cũng được mở ra.

“Thiếu phu nhân, cái này...”

Nhìn cách ăn mặc của Hứa Mễ Nặc, quần gia không thể tìm ngôn từ nào để tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Tiệp Thể Đi Gặp Ba Mẹ Vợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Rõ ràng trên người đều mặc nhãn hiệu nổi tiếng nhưng tại sao lại bị Hứa Mễ Nặc mặc giống như quần áo via hè thế này?

Hơn nữa, mỗi món quần áo đều mấy chục ngàn tệ, cô chỉ à một cô gái nghèo kiết xác vậy mà vẫn nở làm xấu những bộ đồ này.

Nhưng mà dù sao quần gia cũng đã trải qua đào tạo chuyên nghiệp, sự kinh ngạc kia chỉ xuất hiện một giây rồi nhanh chóng được che giấu. Ông hơi cúi đầu, về mặt đầy cung kính.

Về mặt dị thường của quần gia cho dù chỉ có nửa giây nhưng cũng bị Hứa Mễ Nặc nhận ra. Cúi đầu nhìn quần áo và phụ kiện, Hứa Mễ Nặc cực kỳ hài lòng, không uống công cô tốn nhiều thời gian để kết hợp chúng.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân tới rồi!”

Quần gia nói xong, đi xuống tầng nhưng từ đầu đến cuối ông vẫn cúi mặt tuy nhiên ánh mắt vẫn len lên nhìn cách ăn mặc quái dị của Hứa Mễ Nặc, khăn cầu Viên Diệp Đình sẽ không vì cô mà giận cá chém thớt sang ông.

Dù sao, khi Diệp thiếu gia mất hứng, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

“Cô đúng hơn ba mươi lăm phút...” Viên Diệp Đình vừa nói, ngẩng đầu lên, lúc nhìn thấy Hứa Mễ Nặc, trong mắt thoáng qua chút kinh ngạc không nói nên lời.

“Diệp thiếu gia, anh thấy cách ăn mặc của tôi thế nào?”

Hứa Mễ Nặc vừa nói, còn mở trừng hai mắt, cố gắng học dáng vẻ đáng yêu đang trở thành trào lưu hiện giờ, không ngừng phóng điện với Viên Diệp Đình.

Viên Diệp Đình không trả lời, chẳng qua chỉ nhìn chăm chăm Hứa Mễ Nặc, vẻ mặt cứng đờ chừng mười giây.

Thấy phản ứng của anh, Hứa Mễ Nặc muốn ngửa mặt cười to ba tiếng. Cho dù chán ghét nhưng không phải anh vẫn phải chịu đựng sao? Hừ, quân tử báo thù mười năm không muộn.

Không ngờ, Viên Diệp Đình lại đứng lên bỏ ra ngoài, coi thường những chỗ xé te tua trên quần áo, và kiểu trang điểm như mộng khí của cô.

Mà lúc đi ra, còn cực kỳ tự nhiên, dắt tay Hứa Mễ Nặc đi ra ngoài: “Lái xe ở ngoài chờ rất lâu rồi!”

Hứa Mễ Nặc không bình tĩnh nổi, Diệp thiếu gia lại không bị đáng vẻ này của cô dọa sợ sao? Anh lại còn muốn dẫn cô ra ngoài???

“Này này, tôi nói Diệp thiếu gia này, anh đi ra ngoài mà nhất định phải dẫn tôi đi cùng sao?”

Cho đến khi bị Viên Diệp Đình nhét vào trong xe, sau khi tài xế nổ máy, Hứa Mễ Nặc mới chắc chắn, anh thật sự muốn dẫn cô đi.

“Ừ, trở về nhà cô, dĩ nhiên phải dẫn cô cùng đi rồi!”

“Cái gì? Trở về, về nhà tôi sao?”

Về mặt Hứa Mễ Nặc đầy kinh hoàng. Trong đầu chợt nhớ tới lúc ở trong phòng làm việc, anh có nói định đi ra ngoài nhưng không nói rõ là về nhà cô.

Trời đất thiên địa ơi, ai có thể nói cho cô biết tại sao mọi chuyện lại phát triển đến mức này chứ?

Diệp thiếu gia, anh thật sự là người lợi hại nhất thế giới rồi.

Nếu cô xuất hiện trước mặt mẹ với dáng vẻ này thì nhất định sẽ khiến bà tức chết mất. hơn nữa, còn phải dẫn tên yêu nghiệt Viên Diệp Đình này về, hai người họ đứng chung một chỗ thì chẳng phải càng kinh khủng sao?

Cô không dám tiếp tục tưởng tượng những hình ảnh đẹp đẽ kia.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tiệc Thể Đi Gặp Ba Mẹ Vợ (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“A, a! Diệp thiếu gia, tôi chợt nhớ còn quên chút đồ, chúng ta để tài xế quay lại đã có được hay không?” Cô đánh chết, cô cũng không thể mặc như vậy về nhà, nếu không sẽ để mấy người hàng xóm cười rụng răng. Mười mấy năm qua cô khổ cực mới xây dựng hình tượng con gái ngoan để mẹ yên tâm, không thể cho nó chết yếu như thế.

Viên Diệp Đình làm như không nghe thấy, ngay cả ánh mắt cũng chẳng có chút biến hóa nào.

Cái này không được thì còn cách khác.

Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu nhìn tài xế đang chăm chú lái xe, cho dù thấy lưng hùm vai gấu nhưng có thể nhận ra người này không phải là một người có đầu óc thông minh. A, không, là người cực kỳ thiện lương.

“A, không được rồi, không được rồi! Di cả của tôi tốt nhiên đến. Chú lái xe à, làm phiền chú dừng ở siêu thị phía trước, cháu muốn đi mua băng vệ sinh!”

Yên lặng, cực kỳ trầm mặc...

Trong xe có ba người, nhưng ngoài Hứa Mễ Nặc thì hai người khác như bị điếc, cho dù Hứa Mễ Nặc đối lý do gì cộng thêm vẻ mặt cực kỳ đau khổ, lái xe vẫn vững vàng lái về phía nhà Hứa Mễ Nặc, bầu không khí trong xe vẫn yên tĩnh như cũ...

“Rất cuộc anh muốn thế nào mới chịu để tôi đi thay quần áo rồi về nhà chứ?”

Khi Hứa Mễ Nặc hoàn toàn ịu xù, cúi đầu ngồi tại chỗ, cả người cong như tôm.

Viên Diệp Đình cúi mắt nhìn, nở nụ cười, giọng vẫn lạnh lùng: “Tự nghĩ đi!”

Hứa Mễ Nặc đau buồn không thể dùng từ ngữ nào để tả xiết. Ban đầu, cô không nên vì chút lợi ích trong phí chia tay mà đi bất gian, như vậy thì cô sẽ không gặp tên ác ma Viên Diệp Đình này, càng không bị anh đưa về biệt thự, cũng sẽ không bị anh mang về biệt thự, cũng sẽ không có chuyện ngày tối qua, càng không có tình trạng như hiện giờ.

Đúng rồi, Mạc Tĩnh Nhu, sao cô lại quên mất có ấy chứ? Có ấy nhất định sẽ có cách.

Hứa Mễ Nặc thật sự muốn khóc vì bản thân quá thông minh. Vợ vàng mọc đi động, bị thám phát hiện quần áo trên người đều ở nhà Viên Diệp Đình, đầu còn thấy di động của cô đâu nữa.

“Diệp thiếu gia, đến rồi!”

Viên Diệp Đình gật đầu, quay đầu nhìn Hứa Mễ Nặc cực kỳ lo sợ, bắt an, nhân nhặt mở miệng: “Đến nhà cô rồi, nên hoàn hồn thôi!”

“A, cái gì cơ? Đúng là vượt tốc độ, hai người đi vượt tốc độ, sao có thể có thể nhanh như vậy mà đã đến rồi. Chú cảnh sát giao thông đâu rồi chứ?”

Rõ ràng nhà cô mất nửa tiếng đi xe, sao bây giờ cô lại cảm thấy mới chưa đầy năm phút đã tới rồi?

Không để ý Hứa Mễ Nặc lâu rồi, vẻ mặt Viên Diệp Đình không thay đổi mà xuống xe, bàn tay dài xách Hứa Mễ Nặc như gà con, chênh lệch chiều cao chính là ở chỗ đó, Hứa Mễ Nặc dùng cả tay lẫn chân giãy dụa nhưng Viên Diệp Đình vẫn cực kỳ vững vàng.

“Buông ra, buông tôi ra, Diệp thiếu gia, anh là tình nhân trong mộng của tất cả phái nữ tại thành phố Ninh này, bây giờ anh lại cưỡng ép kéo tay kéo chân con gái nhà lành không một tác sát anh cần thận bị người ta chụp trộm rồi tung lên trên mạng đó.”

Hứa Mễ Nặc không ngừng gào thét, hai chân vẫn đạp liên tục. Bất thành linh, Viên Diệp Đình dừng lại, đồng thời buông lỏng tay, hai chân Hứa Mễ Nặc không kịp dừng lại. Lúc cô suýt ngã thì bàn tay kia nhanh chóng đỡ eo cô, đợi sau khi cô đứng vững, anh thu tay về.

“Mau chuyển đồ xuống!”

Viên Diệp Đình nói, mấy người đi theo sau họ lập tức lấy quai tặc từ một chiếc xe khác, chừng hơn mười phút mới bày xong tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến City Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Đi Gặp Mẹ Vợ (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Nhìn xem còn thiếu cái gì. “

Viên Diệp Đình đưa ngón tay ra nhẹ nhàng dăm dăm vào sau lưng Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc quay đầu lại nghi ngờ nhìn anh, lại nhìn theo hướng ánh mắt của Viên Diệp Đình, cô nhìn sang, rồi miệng mở to hết cỡ như có thể nhét vào hai quả trứng vịt.

“Diệp thiếu, những thứ này, đều là để tặng cho của mẹ tôi?”

“Ừ.”

Hứa Mễ Nặc không dám tin, cô dùng sức dụi dụi mắt, rồi mở mắt ra lần nữa, quả nhiên đồng quà tặng cao như ngọn núi nhỏ trước mắt vẫn ở nguyên đó, cô vui vẻ nhảy chân sáo chạy quanh ngọn núi quà tặng nhỏ kia một vòng, lúc quay đầu lại nhìn Viên Diệp Đình lần nữa, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười ngây ngô.

Nhìn thấy phản ứng này của cô, Viên Diệp Đình tự nhiên thắm mím cười trong lòng, anh cảm thấy nhìn đáng vẻ thỏa mãn của người phụ nữ kia, sẽ rất vui vẻ.

Đang muốn mở miệng, anh lại nghe thấy Hứa Mễ Nặc nói một câu, khiến cho biểu tình trên mặt chợt cứng lại.

“Diệp thiếu, nhà tôi không chứa được nhiều quà thế này đâu, có thể đổi thành tiền mặt hay không?”

Giật giật, khóe mắt của Viên Diệp Đình không ngừng giật giật.

Hứa Mễ Nặc chợt dạ lui về phía sau một bước nhỏ, giọng nói cũng nhỏ theo gấp đôi: “Cái đó... chi phiếu cũng được...”

“Nếu không cho tôi phiếu mua hàng cũng được.” Hứa Mễ Nặc mím môi... Đây là ranh giới cuối cùng của mình rồi!

Viên Diệp Đình không trả lời, đôi mắt hẹp dài chỉ nhìn chăm chăm vào Hứa Mễ Nặc, thâm thúy, trấn áp, lộ ra không thể nào chạy trốn.

Hứa Mễ Nặc càng ngày càng chột dạ, cô cũng chỉ vì Diệp thiếu mà thôi! Nhiều đồ thế này dọn đi dọn lại chẳng thuận tiện gì cả! Trực tiếp cho một tấm chi phiếu thì tốt biết bao, vừa không chiếm chỗ lại vừa đơn giản.

“Làm sao? Bấy giờ tiểu Nặc rất thiếu tiền sao?”

Viên Diệp Đình giống như con cáo già, hip mắt nhìn chăm chăm vào Hứa Mễ Nặc, nhưng giọng nói vẫn giữ nguyên sự dịu dàng nhỏ nhẹ, khiến cho trái tim của người nghe cũng muốn tan ra vậy.

“A a, Diệp thiếu nói gì vậy, tôi chỉ nói đùa mà thôi, chỉ đùa mà thôi.”

Nhìn Viên Diệp Đình bước từng bước từng về phía mình, Hứa Mễ Nặc hoàn toàn không còn đường lui, sau lưng không tới nửa mét chính là đồng quà tặng, cô muốn quay sang bên cạnh để chạy, lại phát hiện ra mấy vệ sỹ của Viên Diệp Đình đã sớm chặn hai bên lại, chỉ có thể giơ tay chịu trời.

“Yên tâm, cái khác Viên gia không nhiều, chính là nhiều tiền, sau này em muốn lấy bao nhiêu sẽ có bao nhiêu.”

Na nì? Diệp thiếu, anh chắc chắn là không đùa tôi đấy chứ? Muốn lấy bao nhiêu sẽ có bao nhiêu? Anh không sợ là ngày nào tôi cũng lấy 800 triệu đến 1 tỷ làm đệm lót ngủ hả?

“Được rồi, đừng để mẹ vợ chờ lâu, chúng ta nên về nhà rồi.” Dừng lại, Viên Diệp Đình lại bỗng nhìn về phía Hứa Mễ Nặc mím cười, chậm rãi cúi đầu xuống phá hơi nóng ở bên tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Đi Gặp Mẹ Vợ (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên tai ngứa ngáy, chớp mắt tràn đầy hơi thở quyến rũ khiến cho người ta mê loạn tâm trí của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc không tự chủ đỏ mặt lên, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, hơi bối rối nói: “Diệp thiếu chúng ta mau đi lên nhà đi, không nên nữa thì sẽ đến giờ mẹ tôi đi chăm heo mất!”

... này! Người phụ nữ này chắc chắn là sát thủ tâm trạng!

Tuy nhiên, biểu tình sa sút tinh thần của cô ấy vì không muốn dính vào mình dù chỉ một giây, nhưng lúc nào cũng phải ở cạnh mình, lại làm mình cảm thấy rất sinh động.

Hứa Mễ Nặc giống như chú thỏ nhỏ, ngồi chồm hồm xuống chui ra từ khe hở nhỏ bên cạnh, chạy vào nhà giống như chú thỏ bị chó đuổi vậy.

Viên Diệp Đình chậm rãi xoay người, cũng đi theo.

Mười phút sau...

“A a, Diệp thiếu anh xem, nhấn chuông cửa lâu như vậy mà cũng không có ai ra mở cửa, có lẽ mẹ tôi không ở nhà đâu, tôi cũng không mang chìa khóa. Diệp thiếu, thân thể anh quý giá như vàng bạc, đứng ở đây lâu cũng không tốt, không bằng đi về trước, chờ ngày khác lúc mẹ tôi ở nhà, tôi sẽ đi đến đây cùng Diệp thiếu lần nữa, có được hay không?”

Hứa Mễ Nặc mặt đầy chân chó, bấy giờ Diệp thiếu chính là trời, Diệp thiếu chính là đất, là ông chủ mà cô tuyệt đối không thể đắc tội!

“Ừ, nhìn vào phản thưởng em đỡ ông nội vui vẻ...” Viên Diệp Đình ưu nhã nâng tay lên.

Hứa Mễ Nặc vừa nghe thấy anh nói vậy đã cảm động đến mức muốn khóc lóc kể lể, rốt cuộc Diệp thiếu cũng hiểu đạo lý!

Nhưng Hứa Mễ Nặc còn chưa vui mừng được bao lâu đã nghe thấy Viên Diệp Đình nói tiếp: “Tôi cho em thêm một cơ hội nhấn chuông cửa, nếu mẹ vợ còn không mở cửa, tôi không ngại báo vệ sỹ của tôi tiến lên mở cửa ra.”

“A a, những lời Diệp thiếu nói đều đúng cả, tôi...”

“Còn nhớ bức ảnh mà ngày đó tôi cho em xem ở trong nhà hàng hay không?”

Viên Diệp Đình nói đến đó thì ngừng lại, cũng dành thời gian để Hứa Mễ Nặc hiểu ý, nụ cười trên mặt cô cứng đờ, sau đó lại hơi chột dạ cười khan nẩy tiếng.

“Ha ha, hôm nay Diệp thiếu đến nhà tôi làm khách, tôi thật sự thật sự rất rất là vui, nên đã đi nhầm tầng, thật ra thì nhà tôi ở tầng trên cơ, thật xin lỗi Diệp thiếu.”

Hứa Mễ Nặc khóc không ra nước mắt, sao cô lại quên mất ngay cả mình đi vào nhà vệ sinh bao nhiêu lần người này cũng có thể điều tra rõ, thì sao không biết nhà mình ở đâu, vào giờ phút này, cô chỉ có thể lặng lẽ nhỏ lệ ở trong lòng.

Mẹ, không phải là con muốn dẫn người về dọa mẹ sợ, con đã cố gắng lắm rồi!

Chờ lát nữa, mặc kệ xuất hiện tình huống gì, lão nhân gia mẹ cũng chắc chắn phải chống nổi đấy!

Hứa Mễ Nặc vốn nghĩ hộ gia đình ở tầng dưới đã rồi đi kia thì cần nhà đó sẽ trống không, nên có mới đưa Viên Diệp Đình tới đó gõ cửa, để anh ta ăn canh bẻ mồm phải trở về nhà, không ngờ rằng nhanh như vậy đã bị Viên Diệp

Đình nhìn thấu!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Đi Gặp Mẹ Vợ (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc và Viên Diệp Đình đứng ở trước cửa nhà mình, mới đưa tay ấn xuống chuông cửa, cửa đã lập tức được mở ra từ bên trong.

“Lại không mang theo chìa khóa, không phải mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, lần này...”

Vĩ Liễu vừa mở cửa vừa nói, lúc nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn và lối ăn mặc quái dị của Hứa Mễ Nặc, bà lập tức ngây người, sau đó không nhận được nỗ lực trợn cười to: “Ha ha ha! Hôm nay là halloween sao? Sao con có thể ăn mặc giống như con gà tây bị lên nổi vậy, quá giống quá giống ha ha!”

Mẹ ruột, người đứng ở trước cửa này chính là mẹ ruột của mình!

Hứa Mễ Nặc nghe thấy tiếng trái tim của mình vỡ vụn văng tung tóe đầy đất, cô biết mẹ mình luôn không đủ đáng tin, nhưng cũng đừng làm mất thể diện ở trước mặt Viên Diệp Đình như vậy chứ!

Ông trời ơi, ông mau mau làm rơi miếng đậu hũ xuống đây để tôi đập đầu tự tử đi!

“Cháu chào bác gái.”

Bên cạnh, Viên Diệp Đình khẽ mỉm cười, sống lưng thẳng tắp, đi về trước một bước đứng sát bên cạnh Hứa Mễ Nặc.

Giọng nói dịu dàng êm tai giống như giọng nam trung, khí tức quý tộc trời sinh trên người bộc lộ không bỏ sót, cùng đứng chung một chỗ với Hứa Mễ Nặc vào lúc này, khiến người ta liên tưởng đến hoàng tử và nữ ăn mày đang đứng cạnh nhau vậy.

Vĩ Liễu ngẩng đầu lên, nhìn hai người đang đứng chung một chỗ, lặng lẽ xê dịch một bước đi phía bên trái, đứng phía đối diện với Viên Diệp Đình, cũng kéo dài khoảng cách với Hứa Mễ Nặc.

“Mẹ...” Hứa Mễ Nặc thật sự muốn khóc, đều là người thân của nhau, đây thật sự là mẹ ruột của mình sao? Mẹ mau nói cho con biết có phải con bị mẹ nhặt từ bãi rác mang về không!

“Vị tiên sinh này là...”

Trực tiếp bỏ qua Hứa Mễ Nặc đang đứng ở bên cạnh đã vịn tường khóc thầm, Vĩ Liễu nhìn về phía Viên Diệp Đình, giọng nói cũng trở nên dịu dàng như có thể vụn ra nước.

Viên Diệp Đình mỉm cười lần nữa: “Cháu là vị hôn phu... của tiểu Nặc, Viên Diệp Đình, bác gái cứ gọi cháu là Diệp Đình là được. Lần đầu gặp mặt, cháu mang theo mấy món quà tới, xin bác gái vui vẻ nhận.”

Hứa Mễ Nặc đứng ở sau lưng ném cho Viên Diệp Đình cái ánh mắt tán thưởng, cũng may là anh ta không nói hai người đã đi lĩnh chứng, nếu không chắc sẽ dọa cho mẹ mình dờ người tại chỗ luôn!

Dứt lời, người phía sau đã bắt đầu mang quà vào nhà, chỉ chốc lát sau toàn bộ phòng khách đã chất đầy quà tặng lì.

“A a, Diệp Đình thật là khách khí, vừa đẹp trai, lại vừa có tu dưỡng, người nhìn người thích, lại còn lễ phép nữa, cha mẹ của cháu thật là có phúc, có được đứa con ưu tú như cháu.”

Hứa Mễ Nặc đang vịn tường thâm gạo thét ở trong lòng, đều là gạt người! Là ảo giác mà thôi! Con gái ruột của mẹ còn ưu tú tú bỏ xa anh ta cả mười con phố đấy!

Mà lúc Hứa Mễ Nặc đang thâm gạo thét ở trong lòng, Vĩ Liễu lại quay đầu nhìn về phía cô, hành động này thật là làm cho Hứa Mễ Nặc cảm động đến muốn khóc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đi Gặp Mẹ Vợ (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không đứng! Vì ánh mắt mẹ nhìn mình... có điểm lạ!

Quả nhiên! Một giây tiếp theo, cô đã nghe được giọng nói chỉ hận rèn sắt không thành thép của mẹ: “Người đàn ông tốt như thế này, tại sao vẫn chỉ là vị hôn phu, lát nữa đi lĩnh chứng luôn đi, con gái của mẹ sao có thể vô dụng như vậy được!”

Hứa Mễ Nặc bị dọa sợ! Mẹ ơi, ngay cả chuyện Viên Diệp Đình nhớ ra từ nơi nào mẹ cũng còn chưa hỏi đâu!

Lão Liễu ơi, thái độ của bà dành cho con gái ruột của mình có thể đứng quá khinh suất như vậy được hay không! Hứa Mễ Nặc không thể phản ứng kịp được đâu!

Thấy Hứa Mễ Nặc không có phản ứng, Vĩ Liễu quan sát Hứa Mễ Nặc từ trên xuống dưới, chỉ thấy cái đầu nhỏ lọt thỏm trong bộ trang phục đồ phối hợp với màu xanh lá, bà lại càng đau lòng ôm đầu muốn nhét Hứa Mễ Nặc vào bụng sinh lại.

Vĩ Liễu nặng nề thở dài: “Haizzz! Đầu là con cái ca, sao con nhà mình lớn lên có cái dạng này, mà có thể chung một chỗ với một người xuất sắc như Diệp Đình, đúng là gặp vận cực chó má!”

“Bác gái đừng khổ sở, mặc dù tiểu Nặc hơi kém, nhưng cháu cũng không ngại.”

Đề ý cái em gái anh ấy! Cái gì gọi là hơi kém, hơi kém cái em gái anh ấy!

“Được được được, Diệp Đình đứng lâu như vậy cũng mệt rồi đi, cháu mau vào ngồi xuống uống ly nước!” Vĩ Liễu chuyển buồn sang vui, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười áp áp như mặt trời mùa xuân vậy, kéo Viên Diệp Đình vào phòng.

Bị hai người cùng lựa chọn bỏ quên mất ở ngoài cửa, Hứa Mễ Nặc run rẩy chậm rãi đưa ra tay dừng lại ở giữa không trung, vát và lăm mới tỉnh lại chuẩn bị đi cửa theo, lại phát hiện, cửa! Đã! Đóng! Rời!

Mà Viên Diệp Đình vừa mới vào cửa cũng tự nhiên biết điều này, nhưng anh không mở miệng nhắc nhở Vĩ Liễu, chẳng qua là trong lòng bắt đầu chú ý tới động tĩnh ngoài cửa.

“Mẹ! Mẹ mới mở ra đi! Con là con gái của mẹ mà! Sao mẹ có thể làm như vậy được?” Cô chỉ có gào mồm khóc lóc, nước mắt cuộn cuộn như nước sông Hoàng Hà vậy!

Hứa Mễ Nặc lấy hai tay đập cửa, đã không dùng ngôn ngữ nào hình dung cảm xúc đau khổ của mình vào lúc này được nữa!

Lão Liễu, mẹ đã là cấp bậc bà bác rồi, còn không có sức đề kháng với trai đẹp như vậy, mẹ muốn cha dỗi mẹ làm xác chết vùng dậy cho mẹ nhìn sao?

Mà Vĩ Liễu đang suy nghĩ dành thời gian nói chuyện với Viên Diệp Đình, dường như không nghe được tiếng gọi tên tâm liệt phế của Hứa Mễ Nặc ngoài cửa kia, Viên Diệp Đình cũng vẫn duy trì nụ cười nghiêm túc lắng nghe, cũng rất có lễ phép trả lời các câu hỏi của Vĩ Liễu.

Mấy phút sau, Viên Diệp Đình mới “Có lòng tốt” mở miệng: “Bác gái, có vẻ như tiểu Nặc còn chưa vào cửa đâu.”

“Tiểu Nặc?” Vi Liễu suy nghĩ khoảng một phút, mới nhớ ra tiểu Nặc là tên của con gái mình, bà quay đầu nhìn lại, quả nhiên ngoài Viên Diệp Đình và đồng quà tặng chất thành núi ở trong phòng, thì đúng là không thấy bóng dáng của Hứa Mễ Nặc đâu!

Lúc này bà mới đứng lên đi ra ngoài mở cửa, còn không quên nói xin lỗi với Viên Diệp Đình: “Diệp Đình cháu có thể bỏ qua cho, khi còn bé đầu của tiểu Nặc nhà bác đã từng bị cửa kẹp qua, thỉnh thoảng chỉ số thông minh sẽ tự xuống, cháu nhìn xem, ngay cả cửa nhà mình cũng không biết được tiến vào.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Con Nhất Định Không Phải Là Con Ruột (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngoài cửa Hứa Mễ Nặc vừa mới nhặt trái tim đã vỡ vụn rơi đầy trên đất lên.

Mà sau khi vào nhà, Hứa Mễ Nặc cảm thấy mình đã hoàn toàn biến thành một người vô hình dù thừa lần nữa, sau mấy lần liên tục định chen vào giữa cuộc đối thoại của Vi Liễu và Viên Diệp Đình không có kết quả, cô quả quyết từ bỏ xoay người đi vào phòng tắm rồi thay bộ quần áo khác.

Mặc bộ đồ quái dị này vào, đoạn đường từ lúc mình xuống xe cho đến khi về đến nhà, cũng không thiếu người chỉ chỉ cho cho về phía mình, trong đó còn có mấy người quen biết mình, tuy nhiên, chắc mấy người đó không nhận ra mình!

Mà không biết mình nên vui hay nên rơi lệ khóc tí tê vì chuyện này đây!

Nếu Hứa Mễ Nặc có thể biết trước lúc mình đi ra khỏi phòng tắm sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, thì có đánh chết cô cũng sẽ không đi ra khỏi cửa phòng tắm!

Đây tuyệt đối là ảo giác! Cô tình nguyện tin tưởng mình là đứa trẻ người ngoài hành tinh bị ném vào địa cầu cũng sẽ không tin tưởng, Viên Diệp Đình lại sẵn tay áo sơ mi lên nhặt rau giúp Vi Liễu ở trong phòng bếp!

Mà phòng bếp của nhà cô lại là không gian mờ mịt nữa chứ, cửa phòng bếp hướng về phía phòng khách! Mà Viên Diệp Đình chẳng những vừa bận rộn giúp mẹ mình nhặt rau, mà còn vừa cùng xem ti vi với mình mẹ, hơn nữa còn xem mấy bộ phim kháng Nhật mà bà chẳng bao giờ xem nữa!

Đây chính là Diệp thiếu trong lòng bao nhiêu thiếu nữ! Viên Diệp Đình, người mà lúc cười lên có thể làm tan chảy tâm hồn của hàng ngàn hàng vạn thiếu nữ mà lúc không cười cũng có thể giết người chỉ trong chớp mắt, lại đang chăm chú xem phim truyền hình với một bà bác năm mươi tuổi!

“Ai ôi, đứa nhỏ này bị chết thật đáng thương! Đám quân cứu viện kia đến muộn quá.”

Vi Liễu nhìn thấy cậu lính quèn vì che chở cho bộ đội rút lui mà bị quân địch bắt đánh chết, thương tâm muốn chết... Đáng về kia... giống như người chết là con gái của mình vậy.

“Bác gái không muốn thấy cậu ta chết, cháu sẽ để cho cậu ta sống lại ở tập tiếp theo.”

Viên Diệp Đình mỉm cười trả lời, thuận tay bỏ đồng rau đã được nhặt xong vào chậu rửa.

“Có thật không? Vậy có thể để cho cậu ấy đánh thắng trận chiến này, rồi về nhà cưới vợ sinh con hay không? Bác đã xem nhiều tập rồi nhưng thích nhất là cậu nhóc này, nhìn đáng đáp y chang bác trai của cháu lúc còn trẻ vậy.”

Viên Diệp Đình vẫn giữ nguyên nụ cười quyền rũ đến chết người như cũ, khẳng định với Vi Liễu là yêu cầu của bà hoàn toàn không khó khăn gì lần nữa: “Đã như vậy, vậy hãy để cho cậu ta sinh con gái, sau đó đặt tên con là tiểu Nặc.”

“Chờ đã! Hai người đang làm gì vậy!”

Xem xong rồi bàn luận nội dung phim lung tung cũng được đi, còn sửa bảy kịch bản làm gì, mấu chốt là tại sao sinh con gái phải lấy tên giống tên cô!

Hứa Mễ Nặc không nhịn được nữa, cô bước nhanh mấy bước về phía trước chỉ muốn đoạt lấy remote đổi kênh, chỉ tiếc không ai hiểu con gái bằng mẹ, tay của Hứa Mễ Nặc còn cách remote một mét, Vi Liễu đã giành trước một bước cầm lấy.

“Mẹ! Mẹ đưa remote điều khiển cho con! Cả đêm con không về mẹ không quan tâm lấy một câu cũng thôi đi, sao bây giờ còn tháo luận đối kịch bản lung tung với anh ta làm gì!”

“Mẹ đưa cho con làm gì! Đưa cho con con có thể cứu sống cậu nhóc kia cho mẹ rồi để cậu ta về nhà kết hôn sinh khi con được sao?”

“Viên Diệp Đình cũng không thể!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Con Nhất Định Không Phải Là Con Ruột (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc nói đến đây thì cực kỳ kích động, chỉ tay về phía Viên Diệp Đình, thuận thể quay đầu nhìn, nhưng vừa đối diện với ánh mắt của Viên Diệp Đình, cô lại nhất thời cảm thấy chột dạ, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra điều chỉnh phương hướng nhìn về phía Vi Liễu.

Viên Diệp Đình đứng lên, đi tới đứng ngay ngắn bên cạnh Hứa Mễ Nặc, quay đầu dịu dàng nhìn Hứa Mễ Nặc cười nói: “Tiểu Nặc không cần phải lo lắng, bộ phim truyền hình này được công ty chúng ta đầu tư, muốn đổi thể nào thì có thể đổi thể đó, dù sao cũng là bộ phim chiếu theo tuần, mấy ngày cũng đủ thời gian để đối sang tuần sau vẫn có thể chiếu kịp.”

“Anh thật sự không đùa giỡn với tôi đó chứ, Diệp thiếu?” Anh sử dụng bản lung tung như vậy, chẳng lẽ không sợ những nhân vật chết trước mặt kia mang lòng oán hận chết rồi lại đội mồ sống lại, rồi nửa đêm đến tìm anh trả thù sao?!

Mặc dù cô vẫn luôn biết sản nghiệp của Viên gia rất lớn, rất nhiều, nhưng cũng không đến nỗi tùy tiện xem một bộ phim truyền hình cũng là do nhà bọn họ đầu tư đấy chứ!

Nhưng về mặt của Viên Diệp Đình vẫn vẫn đậm phong khinh, cảm giác còn ung dung tự tại hơn so với chuyện nhảy năm rồi hối hận không quay trở lại được, tự nhiên đến gần Hứa Mễ Nặc: “Chờ tuần sau ti vi phát sóng tập tiếp theo, là em sẽ thấy liền.”

Viên Diệp Đình tung ra kế sách tấn công dịu dàng lần nữa, đặc biệt là vào lúc nói chuyện anh lại còn nhích tới gần người của Hứa Mễ Nặc hơn, làm về mặt thâm tình tràn đầy yêu thương với Hứa Mễ Nặc nữa chứ!

Ánh mắt mang theo dòng điện còn cao hơn cả điện áp cao thế khiến Hứa Mễ Nặc hoàn toàn kinh hãi không thể nào nhúc nhích nổi!

“Yên tâm, chờ sau khi tiểu Nặc trong phim lớn lên, tôi sẽ chọn một nữ diễn viên xinh đẹp tới diễn, cũng để bù đắp lại những gì mà tiểu Nặc trong thực tế còn chưa có đủ.”

Đền bù? Chưa đủ? Nữ diễn viên xinh đẹp?

Mấy từ này đã thành công làm cho Hứa Mễ Nặc xù lông thêm lần nữa, mặc dù cô không phải là mỹ nhân băng thanh ngọc khiết nghiêng nước nghiêng thành gì, nhưng cũng không đến nỗi bị anh chê bai trắng trợn như vậy chứ!

Ngay lúc Hứa Mễ Nặc sắp mở miệng phản kích, Viên Diệp Đình lại bỗng quay gương mặt tuấn tú đi, nhìn về phía Vi Liễu: “Bác gái, bác đã chăm sóc cho tiểu Nặc nhiều năm qua, đúng thật là quá cực khổ cho bác rồi, bác cứ để cháu nấu nốt thức ăn cho, bác chỉ cần ngồi xuống xem tí vi là được.”

“Diệp Đình đúng là đứa bé ngoan, bác nuôi con nhóc này nhiều năm như vậy, vậy mà ngay cả một cái bát nó cũng không giúp bác rửa, thật là!”

Vi Liễu làm ra vẻ đau lòng ôm đầu hồi hận vì sao lại sinh ra một đứa con như Hứa Mễ Nặc, rồi bà cúi tạp dễ xuống cầm remote điều khiển ti vi chạy thẳng tới ghế sa lon ngồi xuống.

Mà Viên Diệp Đình xoay người lại tiếp tục rửa rau, lại còn thật sự xắn tay làm cơm, vừa rửa nấu thức ăn còn vừa thảo luận với Vi Liễu nên thay đổi kịch bản như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Con Nhất Định Không Phải Là Con Ruột (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình, anh có cần phải liều mạng như vậy hay không! Bà ấy chỉ là một bà bác dốt nát ngay cả khiêu vũ ngoài quảng trường vũ cũng không hoàn toàn biết nhảy! Còn nữa, tại sao anh lại thật sự biết nấu cơm, xin anh bỏ qua cho bà ấy đi!

Nếu không, chờ đến khi hiệp nghị thật sự kết thúc, mẹ tôi biết thật ra thì anh không phải là con rể của bà ấy, bà ấy sẽ bị lưu lại bóng ma trong lòng mất!

Uã, tại sao trong nỗi thức ăn đang không ngừng bay ra mùi thơm! Nhắc tới mình đúng là có hơi đói.

Nhớ tới số lần xuống bếp của mình nhiều năm qua tổng cộng không tới mười lần, số lần ăn mì gói thì nhiều không đếm nổi, Hứa Mễ Nặc yên lặng lui về phía sau hai bước.

Chẳng qua là, nhìn hai người lại bắt đầu trò chuyện vui vẻ, Hứa Mễ Nặc như cảm thấy cảm giác tồn tại của mình đã bị cho xuống mức mìn một lần nữa, được rồi, cái nhà này đã không còn chỗ cho cô nữa, được, cô đi...

Im lặng, xoay người, Hứa Mễ Nặc đang suy nghĩ sau khi mình ra cửa đi xuống tầng nên quẹo trái đến quán mì nhỏ ăn mì sơi hay là rẽ sang bên phải qua quầy bánh mua bánh trái cây của anh chủ quán, thì lại phát hiện ra mình đang bị Viên Diệp Đình kéo lại.

“Trước kia cháu nghe tiểu Nặc nói, nhà cô ấy ở không lớn lắm, đi vào cửa muốn đi vào nhà thì phải đi men theo vách tường, nhà chỉ kê được mỗi cái giường, bé như cái lồng chim bồ câu vậy, chỗ này có mấy căn nhà, bác gái nhìn thích cái nào, cũng có thể dời qua bất cứ lúc nào.”

Hứa Mễ Nặc quay đầu, tro mắt nhìn Viên Diệp Đình đột nhiên lấy ra một chồng giấy bất động sản giống như là vừa làm ảo thuật vậy, tùy ý đặt lên trên bàn trà nhỏ!

Trời ơi, không phải anh đang nấu cơm sao! Anh lôi cái đồng giấy tờ đó ra để làm gì!

Quả nhiên là cô không thể hiểu được thế giới của thổ hào!

Vi Liễu thấy tình hình như thế này, bà khẽ nhủ vậy lại, nhìn về phía Hứa Mễ Nặc, không vui nói: “Chê nhà của mẹ nhỏ, con có thể dọn ra ngoài a!”

Hứa Mễ Nặc á khẩu không biết nói gì, hôm qua cô nói như vậy cũng chỉ vì muốn làm cho lão gia cảm thấy chán ghét như chán ghét mấy người dân nghèo mà thôi, chứ không có ý muốn dọn ra khỏi nhà à!

“Mẹ, không phải như vậy đâu, mẹ nghe con giải thích...”

Cô không muốn bị đuổi ra ngoài đâu! Khi còn bé mỗi lần vô tình đụng vào hòng súng của Vi Liễu, cô toàn bị đuổi ra ngoài cửa ngủ, cô không muốn trải qua những buổi tối ác mộng như vậy nữa đâu!

“Thật ra thì là như thế này, tiểu Nặc đã đính hôn với cháu, vì vậy ông nội cháu hy vọng bác có thể để tiểu Nặc đến ở nhà chúng cháu một thời gian ngắn, làm quen với không gian và sinh hoạt ở đó, như vậy thì sau này kết hôn rồi cô cũng sẽ không cảm thấy không quen nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Con Nhất Định Không Phải Là Con Ruột (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình vừa nói đến đây, anh lại đẩy chồng giấy tờ bất động sản về trước lần nữa: “Bác gái bác nhìn xem, mấy chỗ này thì có cả hồ bơi, nơi này thì ở trung tâm thành phố, nơi này thì...”

“A a, bác ngọt thế này bác cũng không biết chọn cái nào đâu, Diệp Đình nếu cháu không nóng vội, cháu cứ để ở đây trước đã, chờ lúc nào bác rảnh rồi bác sẽ xem rồi nói lại với cháu.”

Vi Liễu híp mắt nhìn Viên Diệp Đình, bà vừa dứt lời, ngay cả Hứa Mễ Nặc cũng ngây người. Trời ơi, mẹ của cô có cần trở mặt nhanh như vậy hay không? Vừa này, lúc nhìn thấy đồng quà tặng đang chất đống kia còn luôn mồm nói không cần khách khí mời người vào nhà, mà bây giờ thì bảo để lại luôn đồng giấy tờ kia lại!

Mẹ đúng là số một!

Thì ra, vừa này mẹ bị biểu hiện lịch sự và không quan tâm chỉ là bởi vì mấy món quà kia còn chưa đủ đáng tiền! Mà đúng là đồng quà kia chỉ là muối so với đồng giấy tờ bất động sản này!

Hứa Mễ Nặc thâm thể hiện sự tôn kính và ngưỡng mộ sâu sắc với Vi Liễu ở trong lòng, dù sao thì, mấy món đồ hôm nay Vi Liễu nhận, sau này toàn bộ đều sẽ là của cô!

Dùng đầu ngón chân đánh giá sơ qua, chỗ này ít nhất cũng trên trăm triệu, rồi cuộc cô cũng sắp bước vào hàng ngũ phú bà rồi, không cần phải kết hôn với trai đẹp nhà giàu, cũng không cần phải lên làm CEO gì đó nữa, cảm số tiền này tiêu cả đời cũng là đủ rồi!

Nhưng Hứa Mễ Nặc lại không ý thức được, bởi vì cô suy nghĩ quá mức nhập thần, nên tự dưng bật cười ngốc nghếch, ánh mắt ngốc nghếch kết hợp với nụ cười kia, không khỏi khiến người ta liên tưởng đến mấy đứa bé bị ngốc bẩm sinh.

“Hứa Mễ Nặc!”

Vi Liễuức gằn lườm cô, bà vừa nhìn đã biết là con gái mình đang suy nghĩ gì rồi, lại còn cười ngây ngô ở ngay trước mặt Viên Diệp Đình nữa chứ, đúng là mất thể diện chết mất!

Nhìn thấy Hứa Mễ Nặc còn chưa hoàn hồn lại, Vi Liễuhăm mắt hít thật sâu, rồi mở mắt ra ngẩng đầu nhìn về phía Viên Diệp Đình, cười ôn hòa nói: “Diệp Đình tôi lâu rồi cũng đã đôi bụng rồi phải không, nếu thức ăn đã xong rồi thì chúng ta đi dọn cơm thôi.”

Đồng thời thân nhiên đưa tay trái ra dùng sức捏ó Hứa Mễ Nặc thật đau! Cuối cùng cũng捏ó cho Hứa Mễ Nặc tỉnh lại!

Hứa Mễ Nặc đau đến ứa nước mắt cần chắc mồi, vô tội nhìn Vi Liễu đang nhận lấy chồng giấy tờ bất động sản kia, rồi bị Viên Diệp Đình kéo tới bàn ăn cơm, lúc ăn cơm còn không cảm thấy khẩu vị gì, không ngừng nhìn Viên Diệp Đình và Vi Liễu gấp thức ăn cho đối phương, nói chuyện thật vui.

Lúc rời khỏi nhà, Vi Liễu còn nhiệt tình đưa hai người xuống tầng dưới, sau khi đưa mắt nhìn xe của hai người đi khỏi, còn đứng tại chỗ một lúc lâu không rời đi.

Ngồi trên xe, rồi cuộc Hứa Mễ Nặc cũng không nhịn được hỏi: “Diệp thiếu, bây giờ chúng ta phải đi nơi nào?”

“Về nhà.”

Không cần hỏi, nhà này chắc chắn chính là nhà của Viên Diệp Đình.

Hứa Mễ Nặc lập tức làm về mặt như đưa đám, đáng vẻ như cô gái đang quý trên đường bán mình chôn cha: “Diệp thiếu, tôi đã ký hiệp nghị rồi, cũng đã mang anh trở về hang ổ của mình, tôi muốn chạy cũng chạy không thoát, anh có thể tôi đi ra đây một mình được không?”

“Đi đâu.”

Hứa Mễ Nặc ngạc nhiên... cái này... cái này... phải trả lời thế nào đây? Sao cô có thể nói cho anh biết cô chuẩn bị đi tìm Mạc Tĩnh Nhu nghĩ biện pháp!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Nhất Định Phải Tự Tìm Cách Cứ Lấy Mình! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Thời gian?”

Không đợi Hứa Mễ Nặc trả lời, Viên Diệp Đình lại tiếp tục làm ra vẻ cao lãnh nói hai chữ.

“Thời gian? À! Tôi chỉ cần hai giờ mà thôi, anh cứ tùy tiện để tôi xuống xe ở chỗ này là được. lát nữa, tôi sẽ tự trở về nhà, về đến nhà bảo đảm sẽ lập tức chui trở về phòng của mình, sẽ không quấy rầy đến sự thanh tĩnh của Diệp thiếu anh!”

Hứa Mễ Nặc nắm hai tay thành quyền khẹp lại ở trước ngực, mờ to đôi mắt ngập nước nhìn Viên Diệp Đình, cùng với làn da trắng nõn động lòng người và mái tóc đen nhánh, bị cô nhìn như vậy mấy lần, hô hấp của Viên Diệp Đình liền chột trở nên dồn dập không không chế được!

Chẳng lẽ là do vận động quá mức kịch liệt tới hôm qua, khiến anh đến bây giờ còn chưa thoát khỏi cảnh tượng đó?

Anh mất tự nhiên quay mặt qua chỗ khác nhìn về phía ngoài cửa sổ: “Hai giờ sau, tài xế sẽ ở chỗ này chờ em.”

“À, không cần phải phiền phức vậy đâu, trên người tôi không mang theo tiền không mang theo điện thoại di động, chờ lát nữa tài xế tới đây cũng không thể tìm được tôi, tôi từ từ đi bộ cũng có thể đi về nhà được.”

Viên Diệp Đình không trả lời, mấy phút sau tài xế đứng xe ở ven đường, Hứa Mễ Nặc liền mở cửa xe chuẩn bị nhảy xuống.

Ừa? Sao không kéo cửa xe ra được? Viên Diệp Đình, anh đang đùa bỡn tôi đấy hả?

Hứa Mễ Nặc chột quay đầu nhìn về phía Viên Diệp Đình, chỉ thấy đối phương đang chậm rãi lấy một vật thể màu trắng từ trong túi ra, ném lên không trung một đường parabol hoa mỹ, rồi vật thể đó chuẩn xác rơi vào trong ngực... của Hứa Mễ Nặc!

Nói chính xác phải là cắm thẳng vào trong áo lót của cô!

Ném vào cùng chuẩn xác vào chỗ này, lực đạo còn vừa phải đến mức cô không bị đập đến nội thương, Hứa Mễ Nặc thảm rung rung lệ hỏi một câu ở trong lòng: Diệp thiếu, anh đã luyện tập bao nhiêu lần vậy!

“Cắm lấy điện thoại di động, thế liên kết này là không giới hạn, hy vọng đủ để đáp nặn khí chất Thiếu phu nhân Viên thị lên người em.”

Anh vừa nói xong, đồng thời đưa một chiếc thẻ màu đen sang trọng quyền rũ lại không mất đi vẻ cao quý đến trước mặt Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc quyết định phải nhanh tay nhận lấy, sau đó đưa tay ra lấy cả chiếc điện thoại di động màu trắng đang cắm ở cái khe giữa ngực mình xuống.

Lúc này, Viên Diệp Đình mới thấp giọng nói: “Mở cửa.”

Một giây sau, Hứa Mễ Nặc nắm chốt cửa xe nhẹ nhàng mở chốt, cửa xe lập tức mở ra.

Trong lòng Hứa Mễ Nặc như có hàng ngàn hàng vạn con thảo nê mủ đã gào thét chạy qua, Viên Diệp Đình anh đúng là kẻ tiện nhân!

“Cái đó, nếu không có vấn đề gì nữa thì tôi xuống xe trước đây, bái bai!”

Không do dự đuổi chân ra rồi nhảy xuống xe, Hứa Mễ Nặc cảm thấy không khí bên ngoài xe giống như người nông dân đang phun DDT(*) vậy, chỉ cần có thể tự do hô hấp là có thể thoải mái rồi!

(*) DDT- dichloro diphenyl trichlorothane là một nhóm các chất hữu cocoa phân tử có chứa clo dạng bột màu trắng, mùi rất đặc trưng, không tan trong nước. Năm 1939 bác sĩ Paul Muller xác nhận DDT là hóa chất hữu hiệu trong việc trừ sâu rầy và không có nguy hại cho người. Ngay khi mới xuất hiện DDT đã tỏ ra là một thần dược trong việc bảo vệ thực vật, nó có tác dụng gần như ngay lập tức lên các côn trùng hại nông phẩm, đập tắt dịchsốt rétvà rầy ở nhiều nước. nó được sử dụng rộng rãi trong quân đội đồng minh và dân thường để kiểm soát bệnh phát ban và sốt rét còn trùng. Ý của chị là cảm giác sung sướng giống như người nông dân phun DDT rồi diệt trừ được hết côn trùng gây hại vậy. Chứ không phải vì bên ngoài không khí có chất này nên chị ấy cảm thấy hưng phấn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 64: Nhất Định Phải Tự Tìm Cách Cứ Lấy Mình! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Hai giờ sau chờ ở đây.”

Theo cửa kính xe chậm rãi quay lên, rốt cuộc cũng hoàn toàn che mất khuôn mặt tuần tú của Viên Diệp Đình, tâm tình của Hứa Mễ Nặc cũng theo đó mà càng ngày càng vui vẻ như đi cháy hội, tiểu nhân tà ác trong nội tâm của cô chỉ thiếu mỗi nước nhảy vũ điệu của người điên, cộng thêm điệu nhảy trái táo nhỏ để chúc mừng!

Hứa Mễ Nặc đứng ở trên đường vừa nhìn chiếc xe sang trọng chậm rãi đi xa, vừa quơ quơ cánh tay trắng như tuyết giữa không trung: “Diệp thiếu, tạm biệt! Diệp thiếu đi thông thả! Diệp thiếu lên đường thuận buồm xuôi gió!”

Ông trời ơi, cầu ông! Để cho người này lên đường xuôi gió được nửa đường thì mất tích, vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt mình nữa!

Viên Diệp Đình nhìn bóng người càng ngày càng nhỏ phía sau xe, còn có thể nhận ra cô đang quơ quơ tay như người điên nói tạm biệt với mình, độ cong nơi khóe miệng càng ngày càng lớn.

Rốt cuộc cũng thấy xe của Viên Diệp Đình đã rời khỏi phạm vi quan sát của mình, Hứa Mễ Nặc lập tức lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Mạc Tĩnh Nhu, chuông điện thoại bên kia vang lên rất lâu, mới có người khơi biếng nhận.

“A lô! Mễ Nặc à!”

Thấy âm điệu của chữ cuối cùng được kéo dài đến mức vô hạn, Hứa Mễ Nặc không nhịn được giật mình, đưa tay ra liên tục vuốt ve cánh tay đã nổi hết cả da gà của mình lên khoảng mấy lần.

“Học... học tý... bây... bây giờ chị đang ở đâu!” Trái tim mong manh yếu ớt của em đang cần chị tới an ủi gấp, cần cái ôm quan tâm của chị...!

“Chị đang ở... Ai nha, hi hi hi, anh thật là đáng ghét mà! Mẹ Nặc, chị sẽ đến chỗ em ngay!” Mạc Tinh Nhu nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, để lại một mình Hứa Mễ Nặc đang đứng đơ hui đứng trong gió.

Đây... đây thật sự chính là Mạc Tinh Nhu tới hôm qua lúc đưa mình ra cửa còn nắm tay mình, nói mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần mình gọi một cú điện thoại, cô ấy sẽ lập tức bay đến bên cạnh mình sao?

Chắc chắn vừa rồi cô không nghe lầm, bên cạnh cô ấy còn có một giọng nói xa lạ mà thô bỉ của một ông chú trung niên, vang lên bên cạnh Mạc Tinh Nhu!

Hứa Mễ Nặc dừng lại, rồi bấm gọi điện thoại cho Mạc Tinh Nhu lần nữa, lần này, đầu điện thoại bên kia trực tiếp cúp máy rồi thuận tay tắt nguồn luôn, khiến Hứa Mễ Nặc gọi thế nào cũng không được.

“Em khinh, dám trọng sắc khinh bạn, chị đứng đờ em nhìn thấy chị, em mà nhìn thấy chị em sẽ cho chị máu chảy thành sông luôn!”

Trong lúc cuộc đời bi thảm của mình đang phát sinh tai nạn liên hoàn, Mạc Tinh Nhu coi như là hy vọng thay đổi căn khôn cuối cùng, vậy mà bây giờ cô ấy lại nói mặc kệ mình cũng không quản mình!

Ngoa tào, thật đúng là ban ngày không nói người buổi tối không nói quý, người phụ nữ mặc chiếc váy màu trắng tóc dài phát phôi thanh thuần giống như Lâm muội muội(*) đang thẹn thùng kéo tay của một ông chú đầu trọc bụng bự cao một mét rưỡi ở góc hướng ba giờ kia, không phải là Mạc Tinh Nhu thì còn ai!

(*)Lâm Đại Ngọc: nhân vật trong Hồng lâu mộng

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65: Nhất Định Phải Tự Tìm Cách Cứ Lấy Mình! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đi mòn gót giày không thấy người đâu, giờ lại nhìn thấy người đang đứng ở trước cửa cửa hàng trang sức! Trái tim nhỏ bé của Hứa Mễ Nặc rục rịch nhúc nhích, cô siết chặt tay rồi vọt tới!

Học tý! Mạc Tinh Nhu! Chị có nghe thấy tiếng em gọi không? Chị có thể nhìn thấy em đang chạy như bay về phía chị không? Chờ đã! Đây là ý gì!

Cô rõ ràng nhìn thấy lúc Mạc Tinh Nhu quay đầu nhìn sang, đã nhìn thấy mình, vì sao vừa nhìn thấy mình đã lập tức quay mặt đi kéo ông chú kia chui vào trong chiếc BMW đang đỗ bên cạnh đây!

“Này này này! Dừng đi!”

Hứa Mễ Nặc còn chưa đuổi kịp, chiếc BMW kia đã nhanh chóng khởi động xe phóng đi, cô cố dùng hết sức lực từ thời bú sữa mẹ chạy về phía trước đuổi theo, cuối cùng chạy theo được mười mấy mét ngay cả móng của chiếc xe cũng đều không đụng được mà đã một phò cả người.

“Chắc chắc, con gái bây giờ đúng là, nhìn thấy xe BMW là đuổi theo, muốn tiền muốn đến phát điên rồi!”

“Dừng vậy, tôi thật chắc chắn là đầu óc của cô gái này có vấn đề, bà xem, tôi đoán giá trị của bộ quần áo cô ta đang mặc trên người còn không bằng cái tay áo của tôi, khó trách yêu tiền như vậy!”

Bên tai bỗng vang lên đủ những lời nghị luận, Hứa Mễ Nặc giang hai tay chống trên đầu gối khom người há miệng thở hổn hển, mấy giây sau cô mới có khí lực ngẩng đầu lên hung ác trợn mắt nhìn vào mấy bà bác đang nghị luận bên cạnh, vừa mới mở miệng, lại không cẩn thận lại bị sặc nước miếng, trực tiếp ho khan.

“Này này này, bà nhìn xem, không có tiền cũng thôi đi, còn bị bệnh nữa!”

“Thôi thôi! Chúng ta đi nhanh lên, nếu lây bệnh thì chết, mạng sống của tôi quý báu lắm đây! Tôi còn chưa xài hết tiền trong nhà đâu, không thể bị lây bệnh được!”

Hứa Mễ Nặc muốn giải thích, muốn giải bày, muốn chứng minh thân thể của mình tuyệt đối khỏe mạnh như vàng 24k, mấy ngày trước còn chạy thoát khỏi tay của Diệp thiếu ông trùm hải phận quốc tế gì đó, nhưng vừa kích động, hồ hạp còn chưa thông thuận, ho khan lại càng kịch liệt hơn!

“Khụ, đứng, đứng đi... khụ!”

Ngay lúc Hứa Mễ Nặc ho khan đến sắp tắt thở, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có một bàn tay đang nhẹ nhàng vỗ lên lưng mình, cùng với đó là một tờ khăn giấy trắng như tuyết không chút tý vết thoang thoang hương thơm khiến người ta liên tưởng đến quảng cáo nào đó cũng được đưa tới trước mặt.

Hứa Mễ Nặc nhận lấy khăn giấy lau sạch nước miếng dính ở mép, vừa mới thả tay xuống lại đã có một chai nước được đưa tới, Hứa Mễ Nặc không nghi ngờ nhận lấy uống mấy hớp, cuối cùng mới hồ hạp thông thuận.

“Cám ơn... Tinh Nhu, tại sao chị lại ở chỗ này!”

Mắt thấy đáng vẻ kích động tức giận đến muốn nhào tới của Hứa Mễ Nặc, Mạc Tinh Nhu vội vàng lui về phía sau mấy bước, giữ dáng vẻ phong tình vạn chủng như cũ, “Tinh táo lại, chị ở chỗ này.”

Hứa Mễ Nặc ngẩn lẹ, một tay siết chặt tờ khăn giấy đến nhăn nhúm một tay cầm nước suối, gật đầu như gà con mổ thóc, nhìn Mạc Tinh Nhu giống như là nhìn thấy chúa cứu thế vậy: “Học tý, em đã tỉnh táo lại rồi, em thật sự tỉnh táo lại rồi, chị mau nói cho em biết, tại sao chị lại ở chỗ này? Rõ ràng em đã nhìn thấy chị lái xe đi rồi mà!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhất Định Phải Tự Tìm Cách Cứ Lấy Mình! (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mạc Tinh Nhu đưa tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc dài ra sau mang tai, mỗi cái gió tay nhắc chân đều tàn nát ra phong tình, đến nỗi ngay cả phụ nữ cũng hận không thể đẩy ngã cô ấy xuống!

Giọng nói như lễ hoa dài vút trong gió phiêu tán về yếu ớt, nhưng trong đó lại mang theo nét dịu dàng như nước: “Sao chị có thể bỏ rơi mặc kệ em chứ? Mẹ Nặc của chị.”

“Vừa rồi chị không nhận ra em, cũng không muốn em bị lão Dương nhìn thấy, nhờ lần tới chúng ta đi bắt gian bị lão ấy nhận ra thì sao.”

“Hu hu hu! Học tý!” Chị đúng là đặc biệt lo xa nghĩ rộng!

Bắt gian một lần đã hồ mình thành như thế này, lại còn không quên tính kế hoạch tiếp theo từng giây từng phút!

Tuy nhiên, học tý không vứt bỏ mình, đây là nay mắn lớn nhất trong ngày hôm nay rồi.

Hứa Mễ Nặc cũng không nhận được nữa nhào về phía Mạc Tinh Nhu, ngay lúc cô giang hai cánh tay ra nhào về phía Mạc Tinh Nhu, cô như cảm thấy mình đã tìm được chỗ dựa lớn nhất, những ủy khuất lúc trước đều đã không tính là ủy khuất nữa rồi.

Ngoa tào! Đây là tình huống gì vậy! Sao Mạc Tinh Nhu lại đột nhiên biến mất! A a! Cô không dừng bước chân lại được! Dừng!

Bịch, Hứa Mễ Nặc rất không có hình tượng trực tiếp nhào về phía trước, vốn muốn ôm Mạc Tinh Nhu, kết quả lại ôm phải cột đèn sau lưng cô ấy, lỗ mũi bị đập vào cột đèn, đau đến nỗi lần này nước mắt của cô thật sự ứa ra!

Mạc Tinh Nhu xoa xoa trán, sau khi nhìn xung quanh để chắc chắn không có người quen, cô ấy mới lên trước kéo Hứa Mễ Nặc dậy: “Mễ Nặc, em có thể khiêm tốn đi được không, nơi này chính là nơi công cộng, khu thương mại

trung tâm thành phố.”

Cuối cùng, cô bỗng sát lại gần Hứa Mễ Nặc thấp giọng bồi thêm một câu: “Phu nhân của rất nhiều bạn trai trước kia của chị đều thích tới đây mua đồ, em đừng để cho bọn họ chú ý tới chị.”

“Học tỷ, chúng ta qua bên kia rồi nói tiếp.” Hứa Mễ Nặc cố nén cơn đau, khỏe mắt còn vương mấy giọt lệ, nhưng vẫn nhanh chóng nhìn rõ tình thế, dẫu sao mỗi lần bắt gian, gần như là lần nào cô cũng tham dự!

Nếu như, nếu như ngày đó Bà xã của Hải Đại Dân không dẫn theo một đoàn bà bác đánh tới, cô cũng sẽ không bị Viên Diệp Đình bắt lại!

Góc trong cùng của quán cà phê Mạn Ba, Hứa Mễ Nặc và Mạc Tĩnh Nhu theo thứ tự ngồi xuống, sau khi nhân viên phục vụ đưa đồ uống lên, Mạc Tĩnh Nhu còn không quên dặn dò: “Anh đẹp trai, nếu lát nữa có khách tới thì đừng dẫn qua bên này nhé! Chúng tôi muốn nói chuyện riêng với nhau.”

Sau khi nói xong, cô ấy tùy ý ném một ánh mắt quyến rũ qua, nhân viên phục vụ kia nhìn đến ngây ngẩn cả người, sau khi lấy lại tinh thần thì liên tục bảo đảm nhất định sẽ để xung quanh chu vi năm mét cách bàn các cô, tuyệt đối sẽ không có người ngồi xuống!

“Được rồi, nói đi, tôi hôm qua thế nào? Lão gia có lập tức bảo người vút em ra hay không? Hay là Diệp thiếu tự mình ra tay?”

Mạc Tĩnh Nhu bùng cả phê lên, thanh lịch mà lại quyến rũ nhấp một ngụm.

“Em em em em, em và Viên Diệp Đình đã lĩnh chứng rồi!”

“Phụt!”

Mạc Tĩnh Nhu không nhìn được, trực tiếp phun cả phê trong miệng lên trên mặt của Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc vốn đang đau khổ cần người an ủi không tránh né kịp, hứng toàn bộ số cả phê cô ấy phun ra.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Em Đang Tích Đức Vì Diệp Thiếu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Chị bảo này Mễ Nặc, không phải là tối hôm qua em ở nhà họ Viên bị kích thích quá lớn nên ngu người rồi chứ?”

Sở Tĩnh Nhu hỏi phục tinh thần, ưu nhã lấy khăn tay lau khóe môi, khôi phục dáng vẻ cao quý mẽ người.

Hứa Mễ Nặc lắc đầu nguây nguây: “Không không không, lời em nói là thật, em thật sự làm giấy chứng nhận với Viên Diệp Đình! Hôn nữa còn chính ông cụ gọi người của cục dân chính đến nhà làm việc! Học tỷ chị nói xem em nên làm gì bây giờ!”

Hỏi tương lại lúc đó mình đến chữ cũng chưa ký đã xong chuyện, trên thế giới này có ai bị giục đăng kí bí ai như cô không?

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Hứa Mễ Nặc, hai mắt Sở Tĩnh Nhu trầm xuống, nhìn chằm chằm Hứa Mễ Nặc khoảng năm phút, vẫn không quá tin tưởng nói: “Ý em là, ba ca khúc tối hôm qua có tác dụng, ông cụ không chỉ không hận ném em ra xa khỏi nhà họ Viên mười năm còn chứng nhận cho em và Viên Diệp Đình?”

“Hình như ông cụ rất thích em...”

“Ông ấy thích em chỗ nào!”

Hứa Mễ Nặc hơi suy nghĩ, nghiêm túc nói: “Em cũng không biết, nói chung em làm cái gì ông ấy cũng không ghét, còn có vẻ rất thích, hoàn toàn không có vẻ chê bai. Hôn nữa nhà họ Viên như một tòa lâu đài, có tiền thì không giống nhà bình thường, sáng hôm nay lúc em đi vào phòng thay quần áo, cả phòng toàn đồ mới nhất của những hãng hàng hiệu...”

“Trời ạ! Đáng lẽ tối hôm qua em không nên đi! Tại sao chị lại nhường em đến nhà họ Viên biểu diễn chứ!”

Sở Tĩnh Nhu vô cùng đau đớn biết vậy chẳng làm, đưa tay nữu chỗ ngực tỏ vẻ đau lòng như tất thảy tới nơi. Hứa Mễ Nặc thấy thế xúc động, không nhận được tiền lên nhẹ nhàng vuốt lưng cho Sở Tĩnh Nhu.

Không ngờ thấy mình bị hai ông cháu nhà họ Viên buộc chứng nhận kết hôn lại khiến Sở Tĩnh Nhu đau lòng tự trách như vậy, Hứa Mễ Nặc bị tình thần thượng nghị và sự quan tâm của Sở Tĩnh Nhu làm cảm động!

“Tĩnh Nhu, xảy ra chuyện như vậy chúng ta không ai ngờ được cả, em biết chị cảm thấy khó chịu đau lòng cho tôi, mặc dù bây giờ...”

Có điều, câu nói tiếp theo của Sở Tĩnh Nhu khiến tay đang vuốt của Hứa Mễ Nặc dừng lại.

“Đáng lẽ chị phải tự mình đi chứ! Sớm biết ông cháu nhà họ Viên dễ đối phó như vậy, chị định ra phí chia tay là đã có thể lấy được trăm triệu rồi a!”

Khóe miệng Hứa Mễ Nặc co gập: “Học tỷ, chị xác định không phải đang nói đùa em chứ?”

Tuổi tác và thân phận của ông cụ Viên so với mấy ông chú hồi trước cao hơn tận một bậc đấy!

Hôn nữa chẳng phải đang nói nên giải quyết chuyện cô đi đăng ký với Viên Diệp Đình như thế nào sao? Sao thoáng cái lại biến thành Sở Tĩnh Nhu tính toán phí chia tay vậy!

Sở Tĩnh Nhu ngẩng đầu, tỏ vẻ chị lừa em lúc nào chứ, Hứa Mễ Nặc thấy mà chút độ ảm cuối cùng trong lòng hoàn toàn đóng băng sau đó bề nát.

Yên lặng trở về chỗ ngồi của mình, Hứa Mễ Nặc cúi đầu không nói câu nào uống nước, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Sở Tĩnh Nhu hôn chưa hoàn xác, rốt cuộc đợi đến khi chiếc cốc thấy đáy, Sở Tĩnh Nhu mới bình thường lại.

“Khụ khụ, chị nói này, em đã là người vợ về mặt pháp luật với Viên Diệp Đình, hẳn không bày tỏ gì với em à?”

“Bày tỏ gì?”

Về mặt Hứa Mễ Nặc mở mặt, Sở Tĩnh Nhu chống hai tay lên bàn, cơ thể ngả về gần mặt Hứa Mễ Nặc: “Tài sản nhà họ Viên nhiều như lông trâu, kết hôn rồi em cũng phải được mấy cọng chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Em Đang Tích Đức Vì Diệp Thiếu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc đang định lắc đầu, chợt nhớ tới tâm thế Viên Diệp Đình đưa cô trước khi xuống xe, vội vã hai tay dâng thè ra trước mặt Sở Tĩnh Nhu.

Sở Tĩnh Nhu cảm thè lên, cẩn thận quan sát. Hứa Mễ Nặc lặp lại lời mà Viên Diệp Đình nói: “Diệp thiếu bảo tám thè này là thè không giới hạn, hy vọng có thể cho em chút ưu thế của Thiếu phu nhân nhà họ Viên.”

“Không giới hạn? Em chắc chắn?”

Sở Tinh Nhu không bình tĩnh nổi nữa, ba chữ không giới hạn có ý nghĩa gì a? nghĩa là có thể cà cà cà! Mua mua mua!

Không đúng! Thề này chỉ có thể cà thề hay là có thể lấy được tiền nữa? nghĩ đến điểm này, Sở Tinh Nhu không nói hai lời túm lấy tay Hứa Mễ Nặc kéo cô cuống cuống chạy ra ngoài.

Tất cả khách hàng của quán cà phê đều nhìn thấy hai nữ sinh chạy vụt ra ngoài không chút hình tượng nào, nếu như nhìn kĩ có thể thấy trong tay nữ sinh chạy trước cầm tấm thẻ kim loại màu đen bóng loáng...

“Học, học tý chị chậm chút đi! Chân em sắp đứt rồi!”

Hứa Mễ Nặc không biết cô ấy muốn dẫn cô đến đâu, chỉ biết lúc này tốc độ của Sở Tinh Nhu còn nhanh hơn cả lúc kéo cô đi bất gian!

“Đến rồi!”

Sở Tinh Nhu đi đến cây ATM gần nhất, buông tay Hứa Mễ Nặc. Đồng thời Hứa Mễ Nặc sau lưng vì mất đi lực kéo mà ngã oạch xuống đất.

“Sở Tinh Nhu...”

“Xem này, thề này thậm chí không cần mặt mã! Nhét thẻ...chọn số tiền, chị thật sự có thể lấy được tiền!”

Trong tay cầm một xấp tiền giả trị lớn, hai mắt Sở Tinh Nhu lóe lên tia sáng, bỗng nghĩ ra điều gì đó, bấm mấy nút quay về một giao diện, lựa chọn hoạt động chuyển khoản.

Rốt cuộc Hứa Mễ Nặc hiểu ra Sở Tinh Nhu đang muốn làm gì, ngón tay nhanh như chớp ấn vào nút lấy thẻ, đồng thời che cơ thể ở trước mặt Sở Tinh Nhu, rút tấm thẻ kia ra cầm chặt trong tay.

“Hứa Mễ Nặc! Em biết em đang làm gì không?”

Sở Tinh Nhu tức giận đỏ bừng mặt, vươn tay muốn đoạt lại tấm thẻ kia! Có trời mới biết vừa nãy cô kiểm tra số tiền không đếm nổi số không a! Dù trong vòng một tuần liên tục lấy phí chia tay của hai mươi mấy bạn trai trung niên cũng không bằng a!

Có điều, hai mươi năm sau, có lẽ tuổi cô ta chỉ có thể đi tìm mấy ông già bảy tám mươi.

“Sở Tinh Nhu, chị biết chị đang làm gì không!”

Hứa Mễ Nặc hỏi vặn lại, nhét tấm thẻ kia vào trong túi quần, xoay người chạy mấy bước, cách xa cây ATM.

“Em lập tức rút nhiều tiền như vậy, chắc chắn Diệp thiếu sẽ nghi ngờ! Sẽ cảm thấy em là một người phụ nữ thêm hơi tiền!”

Hứa Mễ Nặc cũng không hiểu tại sao bản thân lại để ý cái nhìn của Viên Diệp Đình, nói tóm lại trong lòng cô có một giọng nói vang lên, không thể để Viên Diệp Đình cảm thấy cô giống những người phụ nữ khác, chỉ vì tiền!

“Mễ Nặc, chúng ta quen biết bao năm như vậy, chị cũng vì tốt cho em, em không suy nghĩ cho bản thân em cũng phải suy nghĩ cho mẹ em, ngắm lại mấy năm nay một mình bà ấy nuôi em cũng không dễ dàng gì mà!”

Nghe Sở Tinh Nhu nói, Hứa Mễ Nặc không kim được hỏi tương lại mấy năm nay.

Nhưng dù nghĩ thế nào cũng chỉ có những kỉ ức Vì Liễu ra ngoài đánh mặt chược một ngày một đêm, khi cô tan học trở về phải ngồi xỏm trước kia đói bụng chờ trời sáng...

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Em Đang Tích Đức Vì Diệp Thiếu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bên này Hứa Mễ Nặc đang đắm chìm trong kí ức đau buồn, bên kia Sở Tinh Nhu đã hoàn toàn tỉnh táo, phe phẩy tiền trong tay, ân cần dụ dỗ: “Mễ Nặc, ở đây có ít nhất ba vạn, em đừng nói với chị em không cần tiền, giờ có cơ hội lấy tiền tốt như vậy, sao lại không làm?”

“Hơn nữa nếu hẳn đưa thẻ này cho em, nghĩa là em có thể tùy tiện tiêu, nếu em không tiêu, không lấy tiền, em biết Viên Diệp Đình sẽ đau lòng cỡ nào không? Mễ Nặc, chúng ta làm người không thể quá ích kỉ, không thể chỉ vì vấn đề thể diện mà không để ý đến cảm nhận của người khác.”

“Mau lên, đưa thẻ cho chị, để chị thay em hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này, để chúng ta cống hiến cho Diệp thiếu, em suy nghĩ xem ông cụ tốt với em như vậy, em không muốn để ông yên tâm sao?”

Không thể phủ nhận Sở Tinh Nhu rất có bản lĩnh thuyết phục người khác, đáng vẻ dịu dàng như nước chị đang móc túi móc phôi suy nghĩ cho em, giọng nói mềm mại khiến bạn không đành lòng từ chối, còn vừa nói vừa đến gần Hứa Mễ Nặc.

Đứng cách Hứa Mễ Nặc một mét, Sở Tinh Nhu vươn tay ra: “Đến đây, Mễ Nặc, đưa thẻ cho chị, để chị giúp em hoàn thành nhiệm vụ gian khổ mà thiêng liêng này, chuyển mười triệu trong thẻ ra, để tâm hồn của Diệp thiếu và ông cụ được bình an và cứu rỗi!”

Nhìn tay của Hứa Mễ Nặc đang gần đến gần túi tiền, hai mươi cm, mười cm, sắp đưa vào trong túi lấy tấm thẻ quý giá ngàn vàng kia ra, Sở Tinh Nhu không nhịn được đưa tay gần hơn.

“Mau, dừng cầm vươn tay em ra, giao tất cả cho chị.”

Sở Tinh Nhu bước tới một bước, tay đã chìa ra ngay trước mặt Hứa Mễ Nặc, ánh mắt đầy khích lệ và chân thành nhìn Hứa Mễ Nặc, như thể đang muốn truyền dũng khí và sức mạnh cho cô.

Ngay lúc ngón tay chạm vào tấm thẻ lạnh như băng, Hứa Mễ Nặc bỗng giật mình, thoáng cái tỉnh táo lại, tấm thẻ đang định rút ra lập tức nhét lại, chuyển sang trạng thái bảo vệ cẩn thận.

Thấy tình hình thay đổi, sắc mặt Sở Tinh Nhu cũng biến dạng, hai tay chống nạnh trừng trừng nhìn Hứa Mễ Nặc.

“Không, vẫn chưa thể sơ đến cái thẻ này, vừa rồi đã lấy nhiều như vậy, chị để Diệp thiếu, không phải, để em từ từ đã, lát nữa em còn phải quay về nhà họ Viên a!”

Hứa Mễ Nặc quả thực muốn khóc, cái này không giống món quà mà Viên Diệp Đình tự tay đưa cho Vì Liễu, giờ thẻ đang trong tay cô, tiêu bao nhiêu cũng đều tính lên đầu cô hết.

Tuy cô cũng rất muốn giống những kẻ có tiền trên tivi thoải mái cà cà cà! Nhưng bây giờ vẫn chưa được a!

Lúc này vừa mới ở bên Viên Diệp Đình, ai biết Diệp thiếu âm tình bất định liệu có đột nhiên thay đổi, muốn cô trả lại toàn bộ số tiền cô đã tiêu hay không?

Không đúng không đúng! Hẳn biến thái như vậy! Nhất định còn nhiều hiệp ước không bình đẳng hơn đang đợi cô! Xong rồi xong rồi, thẻ này không thể cầm, nhất định là cạm bẫy mà Viên Diệp Đình giăng ra cho mình!

Hứa Mễ Nặc cô thật quá thông minh! Chỉ liếc mắt thôi là đã khám phá ra quỷ kế của Diệp thiếu! Nghĩ vậy, tâm tình của Hứa Mễ Nặc nhất thời tốt lên, đối mặt với Sở Tinh Nhu không từng bước đến gần, quay lưng đi thẳng.

Viên Diệp Đình trở lại biệt thự nhà họ Viên vừa mới đi đến cổng, quân gia đang mở cổng chợt nhìn thấy Viên Diệp Đình luôn lạnh lùng rất không có hình tượng nhảy mũi ba cái, hơn nữa còn hắt xì thật to, nhất thời không kịp phản ứng chào hỏi Viên Diệp Đình.

Ngay cả Uất Trì đi theo sau Viên Diệp Đình nhìn thấy cảnh này cũng ngây ra, theo Viên Diệp Đình nhiều năm như vậy chưa bao giờ thấy anh mất mặt như vậy!

“Thật đúng là gặp quý!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 70: Đây Là Nghịch Với Lửa Hiếu Không! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một tiếng đồng hồ hoảng cái đã qua, Hứa Mễ Nặc không dám dừng lại, chỉ bàn bạc với Sở Tĩnh Nhu thời gian hội ý và ám hiệu, rồi đi đến điểm hẹn chờ.

Không ngờ vừa đến đã thấy chiếc xe kia đang chờ ngay đó, ngay cả tí xế cũng là người quen.

“Mợ chủ, mời lên xe.”

Buổi sáng chủ lái xe đã nhìn thấy Hứa Mễ Nặc từ trong gương chiếu hậu, lúc này không đợi Hứa Mễ Nặc đi tới đã xuống xe mở cửa xe ra mời cô ngồi vào.

Hứa Mễ Nặc thầm hít một hơi thật sâu, tỏ vẻ rất tự nhiên gạt đầu, cảm thấy bản thân rất có phong phạm của mấy vị phu nhân trong tiểu thuyết.

Không ngờ ngay lúc bước vào xe, không lường được chênh lệch độ cao của cửa xe, cái trán đập một phát vào vữa, tiếng kêu rất vang a!

“Ai da! Đau chết lên được!”

Hứa Mễ Nặc vội vươn tay che trán, thuận thế ngẩng đầu lên mắt nhắm lại, mồm vừa nói xong câu kia chưa kịp đóng vào, bỗng cảm giác có vật gì kỳ lạ rơi vào trong miệng.

Khoan đã, mùi vị này...

“Phụt phụt phụt!”

Hứa Mễ Nặc vội cúi đầu phun vật đó ra, nhưng cũng bởi vậy mà trong miệng bắt đầu tràn ngập mùi vị đặc biệt đó ----- vị của phân chim!

“Tôi biết mà, tôi biết mà, nhất định là Viên Diệp Đình trù ẻo tôi!”

Nhận lấy chai nước tài xế đưa cho, Hứa Mễ Nặc vừa súc miệng vừa thầm mắng Viên Diệp Đình không dưới một trăm lần. Tài xế có nhiều chỗ để đậu như vậy sao lại đậu ở đây, nếu không đậu ở đây thì chim kia cũng sẽ không đúng lúc thả phân vào miệng cô!

Bất kể nghĩ kiểu gì cũng thấy những điều này là do Viên Diệp Đình gây nên!

Cùng lúc đó, Viên Diệp Đình đang bàn chuyện cùng Uất Trì lần thứ hai rất không có hình tượng nhảy mũi mấy cái, lúc này Uất Trì bên cạnh đã thành công học cách che giấu sự kinh ngạc và xúc động muốn cười trong nội tâm.

Theo Viên Diệp Đình bao năm như vậy, cơ thể của anh khỏe mạnh thế nào Uất Trì hiểu rất rõ, hơn nữa vô cùng chú ý hình tượng, trong vòng hai tiếng liên tục hai lần như vậy, thật sự còn hiếm thấy hơn tuyết rơi tháng sáu!

“Mợ chủ, chúng ta cần phải trở về, Diệp thiếu đang chờ!”

Tài xế thấy Hứa Mễ Nặc đã dùng ba chai nước để súc miệng, trong tay còn cầm chai thứ tư chuẩn bị mở, rốt cuộc không nhịn được “tốt bụng” mở miệng nhắc nhở.

Trước khi ra cửa Viên Diệp Đình đã dặn cần phải đưa Hứa Mễ Nặc về nhà, bất kể Hứa Mễ Nặc nói gì làm gì cũng không cần để ý.

“Nhưng, nhưng tôi vẫn chưa súc miệng không, chủ, chủ thử ngửi xem, ngửi xem còn mùi phân chim hay không? Chủ ngửi thấy không? Trong không khí đang thoang thoang mùi phân chim đó?”

Hứa Mễ Nặc vừa nói vừa há to miệng dí gần mặt chủ tài xế, chủ tài xế phải lùi từng bước về phía sau, chân sau va phải bệ cò nhất thời đứng không vững ngã xuống đất.

“Chú!”

Hứa Mễ Nặc vội vươn tay muốn kéo lên, nhưng chủ tài xế vì không muốn có bất kì tiếp xúc nào khiến Diệp thiếu hiểu lầm với Hứa Mễ Nặc nên quyết đoán không vươn tay, bởi vậy ngã rất đau.

“Chủ để cháu kéo chủ dậy!”

Hứa Mễ Nặc chưa từ bỏ ý định vẫn đến gần.

Ông chủ không ngừng né tránh, tránh khỏi đôi tay “giúp đỡ” không ngừng vươn tới của Hứa Mễ Nặc, thậm chí ngay cả quần áo cũng không chạm tới một chút! Động tác linh hoạt hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Đây Là Nghịch Với Lửa Hiếu Không! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cuối cùng, chủ tài xế quyết tâm đập nổi đim thuyền, cắn môi nằm cả người trên cỏ, sau đó thuận thế lăn nẩy vòng về một phía, rốt cuộc cách xa Hứa Mễ Nặc, lúc này mới nhân cơ hội bỏ chạy.

Về mặt Hứa Mễ Nặc sống sờ nhìn những động tác nhanh thoăn thoắt của chủ tài xế, trong lòng yên lặng tán thưởng.

Tiếp theo, chủ tài xế luôn chú ý duy trì khoảng cách hai mét từng giây từng phút với Hứa Mễ Nặc, lúc lái xe bất kể Hứa Mễ Nặc nói gì làm gì cũng không để ý.

Nói tóm lại, lời của Diệp thiếu thật quá đúng!

Thật sự không thể đến quá gần Hứa Mễ Nặc a!

Lo lắng đề phòng suốt đường đi cuối cùng cũng về tới nhà họ Viên, chủ tài xế ngay cả cửa xe cũng không dám mở, trực tiếp bảo vệ sĩ đang đi tuần tra thay mình mở cửa cho Hứa Mễ Nặc.

Mà tài xế nhìn theo Hứa Mễ Nặc vào nhà thật vất vả thở phào một hơi, rồi trong lúc lái xe vào nhà để xe tổng thẳng vào tường.

Một loạt chuyện không thể tưởng tượng nổi lại đến đôi khiến không ai chấp nhận nổi liên tục xảy ra dẫn đến kết quả là, chủ tài xế dứt khoát kiên quyết không thêm nhận cả tiền lương tháng này, lập tức đến chỗ nhà trọ thu dọn hành lý từ chức về quê với cha mẹ.

Thế nên nhiều lần sau Hứa Mễ Nặc không thấy chủ tài xế kia đâu quan tâm hỏi mấy câu, sau khi biết chủ tài xế sau này không về nữa, còn vô cùng tiếc hận một phen.

Lúc Hứa Mễ Nặc đi vào nhà người hầu đã chủ động xếp thành hai hàng, vừa nhìn thấy Hứa Mễ Nặc bước vào đã đồng loạt cúi người chào cô, khí thế dọa Hứa Mễ Nặc giật bắn cả người!

“Ha ha, mọi người không cần quá khách sáo, coi tôi như vô hình là được rồi, tôi đi lên lầu đây!”

Thật sự không không thể quen nổi việc có nhiều ánh mắt như vậy nhìn mình, giống hệt con khi đứng ở đầu đường làm xiếc a!

Thấy hai hàng người hầu vẫn làm như nghe không hiểu, vẫn đứng đó nhìn theo bước chân của Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc không thể làm gì khác hơn là chậm rãi bước lên lầu.

“Phù! Dọa chết chị đây, cứ nhìn mình chăm chăm như đang truy nã phạm nhân là sao?”

Sau khi nói xong, trên mặt Hứa Mễ Nặc lóc lên thần sắc kỳ quái, rồi nhanh chóng khôi phục bình thường, ngẩng đầu nhìn hành lang kiểu âu với vô số cánh cửa đếm không hết ở hai bên. Cuối cùng lúc xác định được vị trí phòng của Viên Diệp Đình, lên tiếng trống lăm hăng hái tinh thần rồi bước vào.

“Chào Diệp thiếu, tôi đã về!”

Giơ tay lên gõ cửa xong bên trong có người đáp lại, Hứa Mễ Nặc lập tức báy ra về mặt nịnh nọt cười hi hi mở cửa đi vào.

Không đúng, bầu không khí này không đúng!

Vì sao cô cảm thấy trong căn phòng này không chỉ có một mình Viên Diệp Đình!

Từ từ mở cánh hai mắt, thấy bên trong có không dưới mười người đang ngồi, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, về mặt nghiêm túc nói: “Xin lỗi, tôi đi nhầm phòng.”

Nói xong quay người chuẩn bị mở cửa rồi đi thì, vừa đặt một chân ra ngoài thì đằng sau truyền đến giọng nói đầy truyền cảm của Viên Diệp Đình.

“Khoan đã, chờ anh chút.”

Mẹ ơi cô cần dùng giọng nói dịu dàng chết người không đến mạng nói nấp mờ với cô như thể trước mặt bao người như vậy không!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Đây Là Nghịch Với Lửa Hiếu Không! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không cần quay đầu lại Hứa Mễ Nặc cũng có thể tưởng tượng và cảm nhận ánh mắt mọi người nhìn cô lúc này như đang nhìn sinh vật lạ.

“Haha, Diệp thiếu ngài bận rộn, tôi không quấy rầy nữa.”

Không dám quay đầu lại, Hứa Mễ Nặc chỉ đành cười gượng hai tiếng.

“Tiểu Nặc nhà anh thật thẹn thùng quá, nhất định phải để anh tự mình đi tới kéo em em mới bằng lòng ngồi xuống đây đúng không?”

Âm lượng của Viên Diệp Đình đề hơi cao, giọng nói dịu dàng đến nỗi có thể nhỏ ra nước! Nhưng Hứa Mễ Nặc có thể nghe ra ý uy hiếp trong lời nói của anh!

Dao giết người Viên Diệp Đình!

Ngay khi nội tâm của Hứa Mễ Nặc đang đấu tranh kịch liệt liệu có nên quay đầu lại không, đằng sau lưng truyền đến tiếng đẩy ghế ra, nhất thời cô như bị sét đánh lập tức xoay người.

“Haha, Diệp thiếu thật thích nói đùa, người ta thích anh ở điểm này đó, ban này chẳng qua là làm nũng với Diệp thiếu chút thôi, người ta qua ngồi đây.”

Hứa Mễ Nặc ngoài cười nhưng trong không cười đi đến, ánh mắt nhìn thẳng Viên Diệp Đình, mà Viên Diệp Đình cũng đang nhìn cô, rõ ràng đây là ánh mắt hận không thể cấu xé đối phương, nhưng trong mắt người ngoài lại là không kiêng nể mà ăn ăn ái ái a!

“Haha, không còn ghế rồi, hay là em về trước, lát nữa Diệp thiếu xong thì hãy gọi em đến.”

Hứa Mễ Nặc đến gần ngạc nhiên phát hiện xung quanh Viên Diệp Đình không còn chỗ trống nào, thật sự quá tuyệt vời! Nhất thời tâm tình buông lỏng không ít, câu nói ra cũng vô cùng phản kích a!

Diệp thiếu, đây không phải là tôi không muốn ngồi, mà là thật sự không có chỗ!

Ngay khi Hứa Mễ Nặc đang vô cùng đắc ý, quay người lại bỗng dưới chân va phải vật gì, ngã ngửa về phía sau, mà đáng chết là, vị trí ngã xuống chính là vòng ôm của Viên Diệp Đình!

Lúc này, không chỉ Hứa Mễ Nặc không bình tĩnh, mà người ngồi xung quanh cũng mất bình tĩnh!

Vì sao nhìn kiểu gì cũng thấy cặp đôi này đang chòng ghẹo nhau, mọi người đang ngồi đây nhìn, nếu Viên Diệp Đình không nói gì bọn họ cũng không dám rời đi, thật sự quá khó xử a!

“Sao? Hóa ra Tiểu Nặc muốn được anh ôm hả?”

“Không...”

“Ồ trước mặt anh, Tiểu Nặc không cần che giấu tình yêu đối với anh.”

Viên Diệp Đình híp mắt, hai tay ôm lấy Hứa Mễ Nặc, thuận thế điều chỉnh tư thế của cô, thật sự để cô ngồi lên hai chân anh!

Mà theo phản xạ có điều kiện, hai tay của Hứa Mễ Nặc vòng lên cổ của Viên Diệp Đình, khung cảnh lúc này thật khiến người ta không dám nhìn thêm!

“Buông!”

Đề nén giọng nói đến mức nhỏ nhất, hai hai vòng lấy cổ Viên Diệp Đình của Hứa Mễ Nặc càng thêm chặt, muốn nhắc nhở Viên Diệp Đình đừng được voi đòi tiên!

“Cuộc họp hôm nay đến đây thôi, cô gái mới kết hôn hay thích đánh người, không còn cách nào khác.”

Viên Diệp Đình bỗng ngẩng đầu chậm rãi mở miệng với đám người. Những người đó bao gồm cả Uất Trì như được lệnh đại xá, vội vã cầm đồ của mình rời khỏi.

Đợi đến khi người cuối cùng ra khỏi phòng đóng cửa lại, về mặt già vờ e thẹn mỉm cười của Hứa Mễ Nặc lập tức biến mất, tức giận nói với Viên Diệp Đình: “Thả tôi xuống!”

Viên Diệp Đình không nhúc nhích, chỉ cười nhìn cô.

Anh không buông, tự tôi đi!

Hứa Mễ Nặc bắt đầu uốn éo cơ thể, không ngừng vùng vẫy chân, nhưng chẳng ích gì.

“Cô đang khiêu khích tôi à.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ma Đạo An Kỳ Nhất Định Phải Chết (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cái gì? Khiêu khích?

Về mặt Hứa Mễ Nặc kinh ngạc không thể tin nổi nhìn Viên Diệp Đình, gần như bùng nổ kêu lên: “Rõ ràng là anh ôm tôi không buông được không!”

Cho dù Diệp thiếu là tình nhân trong mộng của ngàn vạn phụ nữ, à không, thiếu nữ, thế nhưng cũng không có nghĩa là Hứa Mễ Nặc cô giống những cô gái đó thấy Viên Diệp Đình là yêu thương nhé!

“Chiều lạt mềm buộc chặt này không có tác dụng với tôi đâu.”

Viên Diệp Đình mỉm cười, ngay lúc Hứa Mễ chưa kịp phản ứng thu tay lại, Hứa Mễ vốn không ngồi ổn định lập tức mất đi chỗ dựa, kết quả là tiếp xúc thân mật với sàn nhà lần nữa.

“Anh dám làm tôi ngã!”

Đây là lần thứ hai! Buổi sáng ngã một lần ngay trước mặt ông cụ, bây giờ lại thêm lần nữa, Viên Diệp Đình có thù với cái móng của cô sao?

“Là cô muốn tôi buông tay ra.”

Viên Diệp Đình đã đứng lên, hai tay đút túi quần, cơ ngực rắn chắc ẩn hiện trong lớp áo đồ mờ, tùy tiện như vậy nhưng cũng hơn vô số người đàn ông.

“Anh...Xem như anh lợi hại!”

Hứa Mễ Nặc đuổi tay vịn bàn trà đứng lên, không cẩn thận liếc thấy tài liệu rải rác chưa thu dọn trên bàn trà, mấy chữ “Ma Đạo An Kỳ” đập vào mắt.

Chết tiệt, đây là chuyện gì? Tại sao anh ta lại có hứng thú với Ma Đạo An Kỳ?

“Diệp thiếu, anh họp lâu như vậy cũng mệt rồi, mau ngồi xuống để tôi giúp anh thu dọn, sau đó xuống lầu bụng cho anh cốc trà nóng nha!”

Hứa Mễ bình tĩnh khom người, dùng thân hình che đi ánh mắt của Viên Diệp Đình, hai tay nhanh chóng sắp xếp tài liệu trên bàn trà, trong thời gian ngắn, đã nhanh chóng xem sơ qua nội dung.

Đứng lên chậm rãi xoay người, cầm một xấp tài liệu gọn gàng trong tay.

Đối với hành vi ân cần đột ngột của cô, về mặt Viên Diệp Đình thấy nghi ngờ, đây vốn không phải phong cách của Hứa Mễ Nặc!

Mà dĩ nhiên anh cũng không cho là, cô ngã vừa nãy khiến cho tính tình Hứa Mễ lập tức quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ!

“Hôm nay ra ngoài mua gì thế?”

Viên Diệp Đình nhìn Hứa Mễ, chậm rãi ngồi xuống, cũng không đưa tay nhận đồ trên tay cô, tao nhã ngồi dựa lưng vào ghế ngẩng đầu nhìn cô.

Trong lòng Hứa Mễ Nặc giật mình, tên này sẽ không biết cô và Sở Tinh Nhu đã làm gì chứ?

“Không có sự cho phép của Diệp thiếu, tôi không dám tiêu tiền bậy bạ.”

Mặc dù ngay từ đầu Mạc Tinh Nhu lấy ra mấy vạn đã bị cô nhét thẻ vào bên trong túi xách sống chết không chịu lấy ra, nhưng sau đó cô không hề động đến tấm thẻ kia, chỉ có mấy vạn còn con, chẳng lẽ Viên Diệp Đình có nhiều tiền như vậy vẫn muốn tính toán với cô sao?

“Nhớ kỹ, về sau đi dạo phố, ít nhất phải tiêu hai trăm vạn mới được về nhà.”

“Diệp thiếu anh chắc chắn là đang nói chuyện với tôi, anh chắc chắn không nói đùa với tôi đây chứ?”

Tại sao những lời này lại không thực tế vậy! Hai trăm vạn có thể mua được một căn phòng rất tốt đó!

“Nếu như không mua đủ, có thể trực tiếp quẹt thẻ lấy tiền mặt được không?”

Có tiền thì không nên lãng phí, Hứa Mễ quả quyết cầm xấp tài liệu ngồi xổm xuống, một mặt ngưỡng mộ nhìn Viên Diệp Đình, cặp mắt to trong veo lóe ra ánh sáng động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 74: Ma Đạo An Kỳ Nhất Định Phải Chết (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình cúi đầu xuống, liền chạm phải ánh mắt cô, trong lòng cảm thấy có gì đó rất đặc biệt hấp dẫn mình, nhìn vào không tự kìm chế mà hăm sâu.

Chết tiệt, lần trước tại khách sạn, chỉ bị cô nhìn mấy lần mà anh đã phát cỏ, bây giờ ở chỗ đó đang rục rịch ngóc đầu dậy!

Thế nhưng tại sao, muốn thu ánh mắt lại lại khó như vậy...

“Này? Diệp thiếu? Anh có nghe tôi nói chuyện không?”

Hứa Mễ thấy đáng về thất thần của Viên Diệp Đình, vội hua hua tay trước mặt anh,

Cứ như vậy khi ánh mắt cô và Viên Diệp Đình trực tiếp chạm nhau, Viên Diệp Đình mới bừng tỉnh.

“Khụ khụ.”

Nghĩ đến bản thân vừa mới thất thố, Viên Diệp Đình có chút không tự nhiên ho nhẹ hai tiếng, kiêu ngạo mở miệng: “Chẳng phải nói rõ hết rồi sao, bây giờ còn muốn bản thiếu gia nói gì?”

Thật ra vừa nãy anh không nghe lọt một chữ của Hứa Mễ Nặc, nhưng không muốn thừa nhận.

Hứa Mễ Nặc không nhận ra được điều này, thấy Viên Diệp Đình không tức giận cũng không ngăn cô nói, vội vàng bày về mặt nịnh bợ nói: “Diệp thiếu anh vừa nói mỗi lần tôi đi dạo phố không được tiêu ít hơn hai trăm vạn, vậy nếu như tôi không có gì muốn mua, có phải sẽ được cầm hai trăm vạn tiền mặt không?”

“Thẻ của cô, có thể lấy tiền?”

Hình như Viên Diệp Đình nghĩ tới điều này, ánh mắt trầm xuống.

Mà Hứa Mễ Nặc vẫn đang chìm đắm trong kế hoạch tuyệt vời vẫn chưa chú ý đến chi tiết ấy, vô cùng khẳng định gật đầu nói: “Có thể có thể! Diệp thiếu anh yên tâm, tôi có thể rút và tự cầm hai trăm vạn, sẽ không phiền Diệp thiếu tìm người đưa cho tôi!”

Mặc dù cô chưa từng nhìn thấy hai trăm vạn tiền mặt nhiều như thế nào, nhưng chỉ cần là tiền, cô tin tưởng mình sẽ có sức mạnh vô cùng lớn để có thể một thân một mình khuất đi!

“Ừ, đưa tấm thẻ tôi xem chút.”

Viên Diệp Đình như có ma lực, Hứa Mễ nghe xong lập tức ngoan ngoãn đưa tấm thẻ đến trước mặt Viên Diệp Đình.

“Ngày mai tôi sẽ bảo người đưa cho cô tấm thẻ khác, chỉ có thẻ mua đồ, không thẻ rút tiền.”

Hứa Mễ Nặc không kịp phản ứng, vẫn vui tươi hơn hờ nói:“Được được”

Vừa mới dứt lời, không nhận được nhớ lại lời vừa nói, hình như có chỗ nào đó không đúng?

Không đúng! Cái gì mà chỉ có thẻ mua đồ không thẻ rút? Nói cách khác cô ngoại trừ mua đồ thì không có cách nào lấy tiền ra?

“Diệp thiếu không cần phiền phức như vậy! Tôi cảm thấy tấm thẻ này dùng rất tốt!”

Hứa Mễ lật đặt đứng lên, đặt tư liệu trong tay lên bàn, đưa tay muốn giành lại tấm thẻ trong tay Viên Diệp Đình, nhưng Viên Diệp Đình như đoán được hành động của cô, né người sang một bên tránh tay của Hứa Mễ Nặc.

“Diệp thiếu anh hợp cũng mệt rồi, tấm thẻ này nặng quá, để tôi cầm giúp anh!”

Sớm biết Viên Diệp Đình xem tiền của như cỏ rác, cô đã không ngăn cản Sở Tĩnh Nhu, mà có lẽ sẽ rút hết tiền ra cùng Sở Tĩnh Nhu!

“Bản thiếu gia không cảm thấy nặng.”

Không biết vì sao, thấy đáng yêu Hứa Mễ Nặc khẩn trương đuổi theo mình, trong lòng Viên Diệp Đình vô cùng vui vẻ, giống như muốn có ý trêu đùa cô, mỗi lần Hứa Mễ sắp chạm vào tấm thẻ, Viên Diệp Đình sẽ nhanh chóng thu tay lại, chuyển sang hướng khác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ma Đạo An Kỳ Nhất Định Phải Chết (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ma Hứa Mễ Nặc cũng di chuyển tay theo anh, hai mắt nhìn chăm chăm vào tấm thẻ màu đen, trong đầu hàng vạn cơn thảo nê mà âm ỉ chạy qua, ai có thể hiểu giờ phút này cô hối hận đến nỗi muốn đâm đầu vào tường không!

Nếu như lúc này Sở Tĩnh Nhu ở đây, nhất định sẽ khoanh tay cười trên nỗi đau của người khác khinh bỉ nói: “Ai bảo không nghe chỉ, giờ có tiền cũng không dùng được!”

“Bản thiếu gia một mối muốn nghỉ ngơi, cô...”

“A!”

Viên Diệp Đình không ngờ cô vụng về đến vậy! Bàn trà ở ngay trước mắt mà cũng đá phải! Mà đá phải còn chưa tỉnh, vì sao khi ngã xuống, tay cô vừa vịn đặt ở chỗ kia của anh!

Lúc Hứa Mễ Nặc ngã xuống không nghĩ ngồi tím lấy Viên Diệp Đình, muốn mượn lực đứng dậy, chợt cảm thấy dưới tay mình có gì đó không đúng lắm?

Cúi đầu nhìn, tay phải của cô đang bao lấy toàn bộ ống quần của Viên Diệp Thành, chất lượng của đồ vest cao cấp thủ công Armani thật không tốt! Cách hai lớp vải tại sao vẫn có thể cảm nhận được cái đó của anh đang bành trướng, nhiệt độ càng ngày càng nóng!

“Tôi có việc phải đi trước!”

Mẹ nó chứ! Lần trước tại khách sạn cô không cẩn thận, lần này càng không phải cố ý a!

Hứa Mễ Nặc vừa nóng ruột vừa hoảng hốt, vát và lăm mới bò dậy được đang định đi, ai ngờ trượt chân, lại ngã xuống lần nữa, mà lần này ngực cô trực tiếp ép lên túp lều nhỏ cao kia!

Vốn dĩ Viên Diệp Đình rất xấu hổ, trong lòng không ngừng ép mình mau xẹp xuống mau xẹp xuống, thế nhưng vẫn cứng rắn như cây gậy sắt, bây giờ lại bị thứ mềm mại kia đè lên, một cảm giác khó diễn tả lan tỏa khắp các mạch máu trong cơ thể, vậy mà anh không bài xích cảm giác này!

Trong lòng Hứa Mễ Nặc chém bản thân N lần! Tại sao cô lại đứng cũng không vững! Tại sao cô lại ngã xuống trong tư thế như vậy! Hứa Mễ Nặc ơi Hứa Mễ Nặc, cô xứng với hình tượng thiếu nữ ngây thơ mà cô tâm xây dựng bao năm không?

“Cô vẫn chưa chịu ngồi dậy, là muốn ông cụ đi vào chụp mấy tấm hình hả?”

Giọng nói của Viên Diệp Đình từ đỉnh đầu truyền xuống, cuối cùng cũng gọi được chút lý trí của Hứa Mễ về, mặt đỏ bừng lên, vội vàng ngồi dậy, như tránh quái vật lùi về sau mấy mét, lúc này mới đứng vững.

Phù, cách xa như thế chắc không có việc gì nữa đâu nhỉ?

Lúc Hứa Mễ Nặc đứng ngay ngắn, Viên Diệp Đình cũng đã đứng dậy, đưa tay phui bụi trên người, có điều sàn nhà ngày nào cũng được lau đến nỗi không dính một hạt bụi, cho nên vốn không có hạt bụi nào dính vào.

Cao quý ưu nhã như vương tử từ lại ghế ngồi của mình ngồi xuống, tiện tay bỏ tấm thẻ vào trong túi áo, động tác lưu loát khiến Hứa Mễ hoàn toàn tuyệt vọng.

Sau khi tỉnh táo lại, Hứa Mễ chợt nhớ tới tài liệu liên quan đến Ma Đạo An Kỳ vừa thấy, không nhận được ngăn đầu nhìn Viên Diệp Đình, dè dặt mở miệng:“Cái đó, Ma Đạo An Kỳ là ai thế?”

Thấy Viên Diệp Đình quay lại nhìn mình, Hứa Mễ hơi chột dạ cúi thấp đầu, nhỏ giọng giải thích:“Vừa nãy tôi giúp anh thu dọn tài liệu không cẩn thận nhìn thấy, cảm thấy cái tên này rất êm tai, nhất định là người rất xinh đẹp, hơn nữa nghe tên đã cảm thấy rất lợi hại, cho nên hơi hiếu kỳ!”

“Cô ta trộm bảo vật gia truyền Trái tim tuyết đầu mùa của gia tộc Kuro, nếu như bị tôi bắt, tôi sẽ khiến cho cô ta sống không bằng chết.”

Nghe Viên Diệp Đình nói, Hứa Mễ Nặc không nhận được rung mình một cái, thử thăm dò hỏi:“Cái đó, có cần tàn nhẫn vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Hợp Tác Chạy Trốn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình mím chặt môi, không nói lời nào, nhưng ánh mắt đầy sát ý, lại khiến cho Hứa Mễ Nặc không khỏi rung mình một cái.

Nếu như anh biết cô chính là Ma Đạo An Kỳ, thì có phải cô sẽ chết rất thảm không? Trong phút chốc, Hứa Mễ Nặc cảm thấy sợ hãi.

Lúc này, cô cảm thấy mình không thể cứ đi xuống như vậy. Phải chạy trốn, nhất định phải chạy trốn.

Nhớ tới những thứ kết quả kia sẽ chọc đến Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc không dám nghĩ đến những chuyện thế nào sẽ rơi lên đầu mình?

Thật đáng sợ, tại sao cô lại chọc đến tên ác ma này chứ?

Nói cho cùng cũng là do người phụ nữ chết bầm Mạc Tĩnh Nhu. Nếu không phải giúp cô ấy bắt tên lừa tiền kia, sao cô lại rơi vào tình cảnh này chứ?

Hứa Mễ Nặc nằm trên giường, lăn qua lộn lại suy nghĩ đủ mọi cách, cả đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, không ngoài dự đoán, cô xuất hiện trong phòng ăn với hai vành mắt thâm quầng, Viên Diệp Đình kỳ lạ nhìn cô.

Nhìn cái gì vậy chứ? Nếu không phải vì anh uy hiếp, đe dọa, bà đây cũng không đến mức quên ăn quên ngủ chứ? Hứa Mễ Nặc không ngừng oán thăm, trên mặt cực kỳ ai oán, cực kỳ đáng thương nhìn Viên Diệp Đình.

Ánh mắt hai người lơ đãng nhìn nhau, nhưng trong mắt Viên lão gia cùng với sự từng trải của ông cụ có thể đưa ra kết luận, tối qua chắc chắn Diệp Đình rất cố gắng.

Không tệ, không tệ, chắc chắn không lâu nữa ông có thể ốm chết rồi. Viên lão gia cười ranh mãnh, vui mừng nháy mắt nhìn Viên Diệp Đình, còn nhìn chăm chăm về phía Hứa Mễ Nặc.

Trong lòng Hứa Mễ Nặc cảm thấy vắng lặng. Ông à, ông có thể có chút phản ứng của trường bối chứ? Cảm giác hại được con gái nhà lành rất có ý nghĩa sao?

Lúc này, hiển nhiên Hứa Mễ Nặc cũng quên mất cô và người này là vợ chồng hợp pháp.

Sau khi ăn áng xong, Hứa Mễ Nặc lập tức trở về phòng, khổ sở tìm cách trốn.

Viên Diệp Đình nói qua, xung quanh Viên gia đều có hệ thống tia laze, ngay cả một con ruồi cũng không lọt.

Vậy cô còn lớn hơn ruồi nhiều lần, không phải sẽ bị tia hồng ngoại cắt thành thịt sao?

Hứa Mễ Nặc cảm thấy thế giới này thật hiếm ác. Nhưng mà, cô sẽ không chút từ bỏ, không phải chỉ là tia laze thôi sao? Hồi trước khi hành nghề, cô còn thiếu sao? Không cần sợ.

Hứa Mễ Nặc hít sâu một hơi, chuẩn bị ‘Vượt ngục!’

Phương án 1.

Xé drap trái giường, buộc chung một chỗ, tọt từ cửa sổ xuống.

Qua tình hình cùng thám thính, Hứa Mễ Nặc cũng đã thấy một cửa sổ trên tầng cao, có thể mở ra ngoài. Cho dù ngoài là đại dương mênh mông nhưng chỉ cần ra ngoài là tốt rồi. Dù sao, Hứa Mễ Nặc cũng biết bơi, chỉ mệt và khó thôi cũng còn tốt hơn việc cô ngày ngày phải lo lắng, đề phòng, ăn bữa trước lo bữa sau.

Nhưng mà, tầng đó thật sự cao. Nhắm mắt, thôi được rồi, không có cách nào, chỉ cần nhìn một chút mà Hứa Mễ Nặc cảm thấy hoa mắt, choáng váng.

Nhưng tất cả đều vì mạng sống, nghĩ đến sau này ra ngục, có thể ăn ngon ngủ yên, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc, Hứa Mễ Nặc đã tràn đầy ý chí chiến đấu.

Nhưng cao như vậy thì biết làm thế nào chứ?

Hứa Mễ Nặc đi qua đi lại trong phòng, tay không ngừng xoa cằm, giống như đang vuốt râu vậy.

Đột nhiên, ánh mắt cô nhìn lên giường, đúng là quá tuyệt, đây không phải là sợi dây tốt nhất sao? Đúng là không tìm đâu xa, từ thiên nhiên, không ô nhiễm. Không phải nói nhiều, mấy ngày nay Hứa Mễ Nặc đã đích thân cảm thụ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hợp Tác Chạy Trốn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đây chính là chỗ tốt của người có tiền, ngay cả drap trái giường cũng tốt như vậy, nhưng vì cuộc sống hạnh phúc của bản thân, cô nhanh chóng ra tay.

Hứa Mễ Nặc hào hứng ôm tất cả drap trái giường rong ngán kéo ra, bắt đầu xé. Nhưng mà, mẹ nó, drap trái giường này mua ở đâu vậy chứ? Tại sao chất lượng lại tốt thế này? Sao không thể xé nổi?

Xoay 280 độ, dùng 2800 tư thế nhưng drap trái giường ại chẳng tổn hao chút gì. Hứa Mễ Nặc khóc không ra nước mắt, cô tìm kéo ở khắp nơi nhưng một thứ cực kỳ nguy hiểm như nó nên Viên Diệp Đình đã bỏ khỏi tầm mắt cô khiến Hứa Mễ Nặc không thể tìm được.

Nhìn đồng drap trái giường chất lượng tốt chất hàng đồng nhỏ trên giường, Hứa Mễ Nặc gào thét trong lòng. Nếu một ngày nào đó, bà đây có thể ra ngoài, nhất định sẽ mang hết chỗ này đi, bán vào hàng via hè, 5 Tệ một chiếc, bán tổng bán tháo, để xem mọi người có đắc ý nữa hay không.

Nhưng đồng drap giường rất bình tĩnh, không hề run rẩy, cũng chẳng khổ sở cầu xin. Chẳng qua vẫn yên tĩnh làm một chiếc drap trái giường mà thôi. Hứa Mễ Nặc than thở.

Phương án vừa xong thất bại.

Phương án hai.

Thay đổi quần áo, mặc bộ đồ đen, lén lút ra ngoài.

Qua mấy ngày quan sát, trong cái nhà này, chỉ cần là phụ nữ thì rất khó ra cửa chính.

Đặc biệt là Hứa Mễ Nặc, nếu cô muốn ra ngoài thì phải báo cáo với Diệp thiếu gia, sau khi được anh xem xét, thông qua, tự mình truyền ý. Sau đó sẽ được nhân viên an ninh kiểm tra kỹ lưỡng. Chỉ thiếu trái thảm đó để mời Hứa Mễ Nặc ra ngoài.

Điều này chưa tính, ra ngoài cũng theo thời gian quy định, không được quá hai tiếng. Hơn nữa lại còn tính theo thời gian Diệp thiếu gia chấp nhận, chỉ được về sớm không được về muộn.

Có trời mới biết, sau khi sắp xếp xong xuôi thì cùn mất nửa tiếng rồi. Còn ra cửa cái môn ỷ! Đối với cuộc sống nuôi nhốt này, Hứa Mễ Nặc suy nghĩ một hồi rồi giờ ngón giữa.

Thiếu phu nhân nhà giàu thật sự hay ho như vậy à? Hứa Mễ Nặc thà làm người nghèo còn hơn.

Cho nên, điều chủ yếu là cô phải biến thành đàn ông.

Hứa Mễ Nặc mở tủ quần áo lấy quần áo bé nhất của Viên Diệp Đình, hơi ướm thử một chút, vẫn lớn rất nhiều. Đừng sợ, chỉ đổi thôi mà. Hứa Mễ Nặc là ai chứ? Là người cực kỳ hiện huệ, kéo tay đó.

Việc may vá gì đó không phải là việc đáng kể.

Hứa Mễ Nặc cực kỳ hưng phấn báo đầu tháo chỉ, bắt đầu cắt, nhưng tại sao lại thừa một miếng nhĩ?

Cả buổi tối, khi Hứa Mễ Nặc đang chăm chỉ khâu vá.

Ngày hôm sau, Hứa Mễ Nặc tiêu tụy hơn rất nhiều, cả ngày ngáp ngắn ngáp dài.

Mặc dù Viên lão gia rất vui vẻ và yên tâm với việc chăm chỉ, cần cù lao động của cháu trai nhưng vất vả cả ngày lẫn đêm như vậy thì sao có thể chịu nổi chứ? Ừm, lát nữa đi gặp lão Vu, kê mấy thang thuốc bổ để cho hai người họ bồi bổ.

Nếu Hứa Mễ Nặc biết sự vất vả và mấy ngày nay của cô bị ông cụ hiểu nhầm e rằng cô sẽ phun ba lít máu.

Sau bữa sáng, ai lại về nhà nấy, tiếp tục công việc của mình. Vì chuyện của công ty, Viên Diệp Đình rất bận rộn. Dĩ nhiên Hứa Mễ Nặc giờ hai tay hai chân lên tán thành. Anh thích làm gì thì làm, đừng tới phiên đến cô là được rồi.

Chương 78: Hợp Tác Chạy Trốn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trở về phòng, Hứa Mễ Nặc thấy cô bạn rợn cả đêm cũng đã có kiệt tác, đơn giản là tự khen mình 3800 lần. Một người hiền huệ, thông minh, khéo léo như vậy, đây chính là Hứa Mễ Nặc cô đó!

Hứa Mễ Nặc chống nạnh, ngửa mặt lên trời hét to, tất nhiên là chỉ thầm hét to thôi.

Sau khi tự mình khen thưởng, Hứa Mễ Nặc bắt đầu thu dọn đồ đạc. Nhưng cũng chẳng có cái gì cần dọn, chỉ cần cho mấy chút đồ đáng tiền vào trong. Trông đáng về Hứa Mễ Nặc chẳng khác nào tên trộm cá.

Rốt cuộc vì túi đồ trong túi quá nặng khiến Hứa Mễ Nặc gặp khó khăn cho nên cô đành tiếc hận bỏ lại. Thật đáng tiếc, toàn những đồ mà cô rất thích. Hứa Mễ Nặc nhìn ly trà bằng sứ, vẫn thích thú sờ không buông.

Còn có mấy chiếc drap trải giường trị giá 10 triệu kia nữa. Rất nhiều thứ Hứa Mễ Nặc không mang được nhưng không thể làm gì khác hơn nhân lúc mình vẫn còn ở đây, dùng sức vuốt ve. Dù sao cũng mất công.

Chớp mắt một cái, trời đã rất nhanh tối, Hứa Mễ Nặc chờ rất lâu rốt cuộc cũng đến lúc nửa đêm canh ba trong truyền thuyết. Lúc này cô mới âm thầm thay đổi quần áo, đội mũ che mắt che tai, cong lưng bắt đầu trốn.

Mấy người mặc đồ đen trốn trong chỗ tối đã sớm nhận được lệnh của Diệp thiếu gia, không được quấy rầy thiếu phu nhân chơi đùa. Vì vậy, bọn họ không ai dám nhúc nhích.

Hứa Mễ Nặc còn tưởng rằng cách ăn mặc của mình có hiệu quả, bắt đầu tự khen trong lòng: Rõ ràng cách thứ hai dễ thực hiện hơn nhiều. Người Viên gia đúng là quá ngu xuẩn, khó trách lão gia bị người ám hại.

Hứa Mễ Nặc đi một mạch chẳng chút trở ngại nào, trong lòng đã cười tươi như hoa nở. Nhưng mà, phách lối, đặc ý sẽ chịu hậu họa vô cùng.

Á? Đây là chỗ nào chứ? Đi một lúc lâu, lại đi về chỗ cũ, trong lòng Hứa Mễ Nặc đầy gào thét.

Tại sao, người có tiền lại thích thiết kế vườn hoa này thành mê cung như vậy chứ? Ngay mai cô sẽ xử lý chỗ này.

Hứa Mễ Nặc rất muốn khóc lớn một trận nhưng nghĩ tới số tiền lớn mình mang trên người, ập tức bực miệng trốn.

Hon nửa đêm, gió lạnh thổi lên, tiếng mèo kêu, dơi bụng, Hứa Mễ Nặc khóc lóc bỏ chạy, quay đầu đi theo đường cũ.

Mất thấy sắp thành ông nhưng lại chết yếu, cuộc sống sau này lại phải tiếp tục ăn núp rồi.

Hứa Mễ Nặc thất thểu!

Phương án hai hoàn toàn thất bại.

Toàn bộ hành động của Hứa Mễ Nặc vẫn được cô tự nhận là không ai biết nhưng đã được truyền đến tại Diệp thiếu gia.

Viên Diệp Đình đọc báo cáo mà thuộc hạ đưa tới, mấy ngày nay Hứa Mễ Nặc chẳng khác nào giống như con ong vô vệ bay tới bay lui.

Nhưng dựa vào hành động tối qua, dường như cô có ý muốn bỏ nhà ra đi.

Nghĩ tới dường như đây là điều chắc chắn, Viên Diệp Đình mím chặt môi: Cô nhóc này muốn chạy? Đột nhiên, Viên Diệp Đình cảm thấy trò chơi này rất vui.

Cũng không phải sao, mèo đuổi chuột, quá trình chơi đùa là điều vui nhất. Viên Diệp Đình nắm trong tay tất cả, tâm trạng rất tốt, lại có chút mong đợi cuộc hành trình ‘vượt ngục’ thú vị tiếp theo của Hứa Mễ Nặc.

Mà lúc này đây, Hứa Mễ Nặc đầy ưu sầu ngồi trên giường, đau khổ.

Cô chống cằm, rử mắt, không cảm thấy tốt chút nào.

Mấy ngày nay, cô nghĩ đủ mọi cách chạy trốn, chưa được 20 thì cũng mười tám rồi nhưng chẳng có cách nào dùng được. Thật chẳng lẽ phải dùng tới tuyệt kỹ sao? Nhưng cái này quá rõ ràng rồi, những người làm của Viên Diệp Đình đúng là khi mà, nhìn một biết đã biết mình là ai chứ?

Đến lúc đó, không cần trốn chỉ cần liếc mắt đã bị người dẫn ra ngoài.

Hứa Mễ Nặc nghĩ thôi đã cảm thấy nổi da gà, đầu óc bó quạ, đôi mắt tái khác.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cây Cừa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Cả Người Bị Thương (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng trước mắt chỉ có một việc quan trọng nhất đó chính là chạy trốn, cực kỳ mong muốn chạy trốn!

Hứa Mễ Nặc cúi đầu chán nản, thật phiền. Chẳng lẽ cô phải ở đây mãi sao?

Ngay khi cô nóng nảy muốn hét lên thì điện thoại vang lên, là Mạc Tinh Nhu.

Ai nha, tại sao cô lại quên mất người bạn thân này chứ? Bạn tốt chính là cần vào những lúc này. Hứa Mễ Nặc như thấy được cọng cọ cứu mạng, điện thoại được kết nối, bắt đầu nói: “Tinh Nhu, cứu mạng, mình rất thê thảm đó!”

Hứa Mễ Nặc vừa nói một câu thì ở đầu dây bên kia cũng gào rú, còn vang hơn cô: “Mễ Nặc, mình thông báo cho cậu biết, bà xã của ông chú kia tới tìm cậu. Mình ra ngoài tránh hai ngày, cho dù có chuyện gì thì cũng đừng tìm mình, cũng không được nói cho người khác biết cậu quen mình đó. Chỉ như vậy thôi, bái bai!”

Vừa dứt lời, di động đã bị tắt. Cả người Hứa Mễ Nặc hóa đá. Đây thật sự là bạn cô sao? Có thật không vậy, Hứa Mễ Nặc có chút không chắc chắn cho lắm.

Thôi, coi như cô hiểu rõ, vào lúc quan trọng thì không thể tin tưởng vào bất cứ ai, chỉ có thể dựa vào bản thân mà thôi.

Hứa Mễ Nặc mang về mặt có chết cũng không sờ, cô cũng không tin dù gì cô cũng là thiếu phu nhân, muốn ra ngoài, chẳng lẽ cũng không được sao?

Báo cáo, cái P!

Hứa Mễ Nặc càng nghĩ càng tin hơn, ưỡn ngực thẳng lưng, đi tới cửa. Đang định không để ý cái gì, định dùng nắm đấm với vệ sĩ xông ra ngoài. Nhưng đúng lúc này Viên lão gia lại bước đến gần.

Ông nội à, ông dùng ống nhòm nhìn con sao? Hứa Mễ Nặc nhìn phiên bản lớn tuổi của Viên Diệp Đình, khóc không ra nước mắt.

“Sao vậy? Tiểu Nặc, sao con lại đứng ở đây?” Mặt Viên lão gia cực kỳ hiền hòa hỏi.

“Ông nội, con đột nhiên muốn ra ngoài một chút cho nên chuẩn bị đi!” Hứa Mễ Nặc nịnh nọt.

“Ra ngoài sao? Con kêu lão Chu chuẩn bị xe cho. Muốn đi đâu thì đi, khi nào xong thì về!” Viên lão gia mở miệng nói, Hứa Mễ Nặc hồi hộp. Thật tốt, ông cụ quá tốt bụng.

“Nhưng mà lão gia, thiếu gia đã nói không có sự đồng ý của cậu ấy thì không thể ra ngoài!” Vẻ mặt của vệ sĩ mặc vest đen đầy chết chóc, khổ sở nói.

“Hừ, Tiểu Nặc là cháu trong nhà chứ không phải là phạm nhân, ra cửa lại cần phải người đồng ý. Ở công ty bá đạo thì không sao, đừng mang đáng về đó ở nhà!” Viên lão gia hung dữ nói.

Ông nội à, ông thật sự là ông nội ruột của con. Chờ sau khi con được tự do, nhất định con sẽ đi cầu phúc cho ông, thấp hương cầu phúc. Trong lòng Hứa Mễ Nặc thầm nói, không ngừng khen ngợi Viên lão gia.

“Thiếu gia nói, đây là vì sự an toàn của thiếu phu nhân!” Vệ sĩ mặc vest vẫn rất trung thành, đứng nguyên tại chỗ truyền lại ý kiến của Viên Diệp Đình.

“Cái này, cái này! Đừng vậy, là ông nội không suy nghĩ kỹ càng. Vậy, vậy...” Viên lão gia khổ sở nhìn Hứa Mễ Nặc, khuôn mặt Hứa Mễ Nặc đầy khẩn cầu nhìn ông.

Ông cụ mềm lòng không nở nhìn. Nhưng lời của cháu trai quả thật rất hợp lý, đột nhiên ông nhớ tới điều gì, ánh mắt sáng lên.

Trái tim Hứa Mễ Nặc nâng lên cô hống, cực kỳ mong đợi ông cụ phát uy, cao giọng quát mấy tên nhãi nhép.

“Tiểu Nặc à, không bằng con đi dạo với ông nội một chút đi. Vườn hoa của chúng ta rất lớn, rất đẹp. Mùa này chỗ nào cũng đầy hoa, thơm ngát. Chúng ta đi dạo một chút cũng có thể giải khuây mà!” Ông cụ hào hứng đề nghị, đây thật sự là kế vụn cả đôi đường.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cả Người Bị Thương (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc đang dạt dào hi vọng, nghe thấy ông cụ nói vậy cảm thấy ịu ịu.

Cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nén nước mắt, đỡ Viên lão gia đi dạo trong vườn hoa. A, không, là đi giải sầu.

Mọi thứ tẻ liệt, cả người Hứa Mễ Nặc bị thương, ngoan ngoãn ở trên giường.

Trên bàn làm việc của Viên Diệp Đình cũng vì thế mà bớt đi báo cáo về cô.

Nhưng sự yên tĩnh ngắn ngủi này cũng không có nghĩa Hứa Mễ Nặc đã từ bỏ.

Đây chỉ là khoảng thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức giữa hai trận đấu. Chờ cô lấy lại tinh thần thì trận đấu tiếp theo sẽ bùng nổ.

Mấy ngày nay, mọi tẻ báo của Hứa Mễ Nặc đều đang nghĩ đến chuyện này. Cho dù cô chẳng khác nào quả cầu thị biết đi nhưng linh hồn cô vẫn đang hết sức suy đoán.

Rốt cuộc, dưới sự nỗ lực của cô, vấn đề máu chốt đã xuất hiện.

Nguồn bất tận của những điều này chính là tờ đăng ký kết hôn đáng ghét kia. Thử nghĩ một chút, nếu không có giấy đăng ký kết hôn thì cô chẳng cần sống chung một nhà với Viên Diệp Đình, càng không cần ngày ngày lo lắng đề phòng mọi người biết cô là ma đạo An Kỳ, sau đó sẽ tìm cách giết hại cô.

Cho dù nhiều năm nay không đề ý nhiều chuyện nhưng Hứa Mễ Nặc vẫn rất tin vào khả năng nguy trang của mình. Nhưng không ai biết, ngộ đâu ngày nào đó cô nói mở lại vô tình phun bí mật ra, sao cô còn mặt mũi xuống gặp ba nữa chứ? Có lẽ ba sẽ bị cô chọc tức mất.

Mặc dù lúc đầu là Hứa Mễ Nặc bị kẹt não, đi nhầm phòng rồi chụp ảnh. Nhưng là một người đàn ông có trách nhiệm, phong độ, chẳng lẽ Viên Diệp Đình không phải cười thoải mái rồi nói không sao đâu sao? Giờ lại còn hẹp hòi, so đo, thật sự chẳng có chút phong độ nào.

Lại còn nhỏ nhen, so đo với cô, thật là chẳng có phong độ gì cả.

Nhưng thôi, ghê gớm cái vẹo gì. Nói xin lỗi cũng không được, bồi thường chút tiền mà thôi. Sau đó thì không ai liên quan đến ai nữa, cực kỳ gọn gàng.

Từ nay về sau, không ai liên quan đến ai, gặp mặt gật đầu chào đã là tốt rồi!

Nhưng mà anh lại còn từng bước thiết kế ép cô rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Người đó còn nói gì nữa? Cô là sự lựa chọn thích hợp nhất, cực kỳ thích hợp.

Hứa Mễ Nặc cảm thấy sự sợ hãi và phân tích của bản thân cực kỳ có lý, nhưng không phải vẫn bị anh lừa gạt sao? Con hồ ly tình ngàn năm này, lại bày cô.

Cho nên đối với Hứa Mễ Nặc nói, việc quan trọng là nhanh chóng phải sửa chữa sai lầm, cố gắng để cuộc sống mình vào nề nếp, nhanh chóng kết thúc cuộc hôn nhân vô lý này.

Dù sao Mạc Tĩnh Nhu đã chạy trước, những bức ảnh kia để cho Viên Diệp Đình làm kỉ niệm là được. Từ nay về sau, cứ để Mạc Tĩnh Nhu đi theo dõi mấy ông chú cực phẩm đó đi, cô sẽ quay về con đường cuộc mình, kết thúc cuộc sống bất gian.

Hứa Mễ Nặc cảm thấy chiều này là một kẻ tuyệt vời, một hòn đá bắn rơi mấy con chim liền.

Nói là làm, Hứa Mễ Nặc bắt đầu hào hứng hành động nhưng trước mắt có một vấn đề quan trọng là sao có thể ly dị.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cả Người Bị Thương (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cô biết rõ phải đến cục dân chính nhưng những thứ khác cô lại chẳng biết gì. Nhưng muốn Viên Diệp Đình đến cục dân chính với cô làm thủ tục ly dị thì tốt nhất đừng nghĩ thì hơn. Viên Diệp Đình nhất định tát cho cô một cái rồi ném trở lại.

Cho nên, tốt nhất vẫn phải tự nghĩ cách thì hơn.

Vì vậy, Hứa Mễ Nặc lại gửi email hỏi vấn đề khác ngoài ‘Hậu quả khi đắc tội Viên Diệp Đình’ là ‘Làm thế nào để ly dị DIY?’

Hứa Mễ Nặc hưng phấn chờ điện thoại, mong đợi tiếp nhận ý kiến hữu ích từ quần chúng.

Nhưng đợi nửa ngày, chẳng thấy ai chú ý và trả lời.

Hứa Mễ Nặc đòi câu hỏi rất nhiều mới có một dòng comment: “Đừng làm loạn nữa thím à, về tắm rồi đi ngủ đi!”

Hứa Mễ Nặc gần đến mức ném đi động lên giường, giận dữ: “Thím? Con mắt nào nói bà đây là thím chứ? Miệng thật thối, không nói được lời tốt nào sao? Người nào nói thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp không thể hỏi chuyện ly dị sao? Đúng là không hiểu sự đời!”

Thở phì phò ngồi trên giường một lúc, Hứa Mễ Nặc bĩu môi. Thôi cái này không là gì, có thể ly dị mới tốt.

Vì vậy, cô lấy chiếc đi động trở lại, tiếp tục nhìn.

Lúc này mới thấy có một bình luận có thể coi bình thường: “Này, ra cửa rẽ trái đến cục dân chính! Không cần cảm ơn!”

Hứa Mễ Nặc nghĩ trong đầu, người nào mà chẳng biết, không cần nói.

Một bình luận khác: “Đầu tiên bạn phải lấy được giấy đăng ký kết hôn, thế căn cước, sổ hộ khẩu, hai chữ ký trên tờ giấy đăng ký kết hôn, sau đó nộp 7 Tệ là có thể ly hôn.”

Hứa Mễ Nặc nhìn một giây chỉ có bình luận này là đáng tin nhất, kích động tuôn trào nước mắt.

Được rồi, có mục tiêu, chuyện tiếp theo là làm như vậy.

Đầu tiên, giấy đăng ký kết hôn.

Nhưng mà giấy đăng ký kết hôn đã bị Viên Diệp Đình tịch thu. Cô nhớ lúc đó hình như anh cho vào một két sắt. Nếu như Hứa Mễ Nặc nhớ không lầm thì nó ở trong phòng sách, cạnh bàn làm việc của anh.

Hứa Mễ Nặc nhảy cẫng lên, cảm giác thắng lợi ngay phía trước. nhưng một giây tiếp theo, cô lại ỉu xiu, phòng sách là địa bàn của Viên Diệp Đình, dựa theo tính cách của người kia, những người không có phận sự sao có thể tùy tiện vào chứ?

Nhưng mà, cô có thể nhân lúc anh không có ở đây, len lén chạy vào? Két sắt đối với ma đạo An Kỳ chẳng khác nào đồ chơi. Đến lúc đó, khi mở được két sắt, cầm giấy đăng ký kết hôn trong tay lại tịch thu đồ về, thế là ổn thỏa rồi.

Hứa Mễ Nặc càng nghĩ càng cảm thấy tự tin. May mà ở tổ chức cô đã rèn luyện được bản lĩnh mở khóa, quả nhiên không ngại nhiều tài, không phải bây giờ cần dùng rồi sao?

Hứa Mễ Nặc cười giống như chuột trộm được gạo, hết sức vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82: Đã Không Trộm Được Gà Còn Mất Cả Thóc (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Những ngày kể tiếp, cô cẩn thận quan sát, giờ giấc sinh hoạt của Viên Diệp Đình.

Ừ, buổi sáng sau khi cùng ăn sáng với ông nội xong, thì đi đến thư phòng làm việc, Ủa, tại sao lại vậy nhỉ? Cho dù là tổng tài tập đoàn, anh ta cũng không cần phải đến công ty làm việc! Quá không khoa học!

Hứa Mễ Nặc bày tỏ thái độ khinh bỉ với hành động lười biếng này của Viên Diệp Đình.

Tiếp tục quan sát, thì ra Viên Diệp Đình cũng là trạch nam, không có chuyện vô cùng quan trọng, anh ta sẽ không ra khỏi cửa!

Thói quen này không tốt đâu, suốt ngày ngồi như vậy, sớm muộn gì biến thành ông chú bia bụng! Hứa Mễ Nặc tưởng tượng, Viên Diệp Đình ở tuổi trung niên có cái đầu hói, bụng phệ, rồi đột nhiên cảm thấy hình ảnh này quá là đáng sợ.

Sau đó cô im lặng nắm tay thành quyền, quả nhiên mình vẫn cần phải ly dị trước thời hạn.

Tuy nhiên, mình không nên suy nghĩ quá nhiều chuyện nhằm chán này, ông chú trung niên Viên Diệp Đình có đáng đáp ra sao cũng không có quan hệ gì đến Hứa Mễ Nặc, dù chỉ là nửa cộng lòng!

Bây giờ điều quan trọng nhất chính là ly dị! Ly dị!

Hứa Mễ Nặc lại khổ khổ sở sở đợi mấy ngày, rốt cuộc vào một hôm chàng vạng tối, cô nghe lén được người trợ lý bị zombie nhập xác (chính là cái người mà ngày đó đã ngăn Hứa Mễ Nặc ở cửa, sống chết không để cô đi ra ngoài đó đó, sau khi thấy chắc chắn là đầu óc của anh ta đã chết, Hứa Mễ Nặc liền lấy ngoại hiệu thần thiết như vậy) mặc áo phục màu đen đang báo cáo với anh, buổi tối có một yến hội, vô cùng quan trọng, anh phải tự mình tham dự, hơn nữa có vẻ như đối phương chỉ ở lại trong tối nay.

Hứa Mễ Nặc rất vui vẻ, thật là quá tốt rồi, anh trợ lý ơi, anh mau mang anh ta đi đi, mang anh ta đi đi! Tiểu nhân tà ác trong nội tâm của cô đang nhảy cẫng lên kêu gào hoan hô tung cò bay phấp phới.

Bên kia, Viên Diệp Đình cau mày lại, khuôn mặt tuấn mỹ đẹp như bức tranh sơn dầu, sau đó anh phát tay, gật đầu đứng dậy.

Năm phút sau, trợ lý, tài xế, nhân viên bộ phận kinh doanh, vây quanh Viên Diệp Đình, mang theo khí thế như bậc đế vương mang theo quan viên ra ngoài đi tuần vậy.

Hứa Mễ Nặc lặng lẽ chống nạnh cười như điên ba phút, sau đó mới dừng lại, xoa xoa khuôn mặt đã cười đến nổi hơi ề ảm của mình, rồi đoan trang đi về phòng. Bắt đầu lập ra kế hoạch tác chiến.

Đối với một người chuyên nghiệp, cao cấp, khù, ăn trộm, cho dù là trộm một cái đinh ốc, thì cũng phải có kế hoạch tỉ mỉ!

Hứa Mễ Nặc làm việc yêu công việc của mình, từ đầu đến cuối vẫn không quên thao tác làm việc thường ngày!

Sau khi trở về phòng, cô bắt đầu lên kế hoạch cụ thể, cũng chạy khắp nơi tìm kiếm công cụ có thể dùng được.

Trước tiên, cô cần có giấy kẻ, tước nơ vớ, còn có tấm card mỏng, nhưng tất cả các dụng cụ có tính uy hiếp đều đã bị Diệp thiếu đoạt mất!

Nhưng mà! Điều này sao có thể làm khó được Hứa Mễ Nặc?

Hứa Mễ Nặc nhìn chiếc tủ quần áo được đặt làm hoàn toàn thủ công ở Châu Âu trước mắt, mở nó ra, lấy mấy bộ phận bằng kim loại ở bên trong ra, thuận tiện sửa đổi lại là có thể dùng.

Hứa Mễ Nặc như chuột tìm được thùng gạo, ngón tay khẽ chuyển động, rồi chui vào!

Không tới mười giây, cô tháo được cửa tủ quần áo xuống! Hứa Mễ Nặc ngấm đĩnh ốc ở miệng, nghiêng người tiếp tục công việc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Đã Không Trộm Được Gà Còn Mất Cả Thóc (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đột nhiên, ‘ken két’, Viên Diệp Đình đẩy cửa đi vào, thiếu chút nữa là Hứa Mễ Nặc nuốt trọn đỉnh ốc vào bụng, sau đó bị động tác mở cửa đi vào đột ngột của anh dọa sợ chui luôn vào tủ.

Hứa Mễ Nặc cầm đỉnh ốc lên trên đầu, người đang loay hoay với một cánh cửa tủ, sau đó cả người như vùi vào trong tủ quần áo!

Mà rõ ràng là Viên Diệp Đình đang đứng ở cạnh cửa cũng bị hành động không giống như người thường này của Hứa Mễ Nặc làm cho sợ hết hồn, anh đen mặt nói: “Em đang làm gì vậy?”

“Tôi... tôi... tôi thấy có một con gián chui vào, nên mở ra tìm, tìm nó!” Hứa Mễ Nặc lúng túng đi ra khỏi tủ quần áo, nghe thấy câu hỏi của Viên Diệp Đình, cô nhất thời không phản ứng kịp, thuận miệng nói bừa một lý do.

“Con gián?” về mặt của Viên Diệp Đình viết rõ hai chữ nhạo báng.

Lúc này, Hứa Mễ Nặc mới hậu tri hậu giác phản ứng kịp, mày đứng là ngu xuẩn mà, nhà của người ta là nhà cao cấp sang trọng, thiết kế sang trọng, người hầu phụ vô số, mngày nào cũng lau dọn quét tước đến nỗi sàn nhà còn bóng hơn cả da mặt, rồi còn xông hương này nọ nữa, lấy đâu ra gián ở đây?

Máy cho rằng chỗ này là cái lồng chim bỏ câu bán thu lượ xúp của máy sao?!

“Cũng có thể, đại khái, có lẽ, là tôi nhìn lầm rồi.” Hứa Mễ Nặc chột dạ nói.

“Vậy em dự định ở trong tủ quần áo của tôi... bao lâu?” Viên Diệp Đình nheo mắt lại, độ thân thiện trong lời nói rõ ràng là số âm.

“À, thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi lập tức đi ra ngay đây.” Vừa nói, Hứa Mễ Nặc vừa giùng giàng bỏ dậy, nhưng không biết là do chất liệu của mấy bộ quần áo trong tủ này, hay là do Hứa Mễ Nặc đã bị dọa sợ đến mềm nhũn hay chân, cô cố gắng nhiều lần, ngoài để lại thêm mấy dấu chân trên trang phục, thì không thể làm gì thêm nữa.

Hứa Mễ Nặc khá lúng túng, nhưng tiểu nhân tà ác trong nội tâm lại thầm thoải mái, đập thêm mấy cái, đập thêm mấy cái.

Viên Diệp Đình đã thật sự bị cái hành động ngây thơ tiểu nhân có vấn đề này của Hứa Mễ Nặc làm cho giận quá hóa cười, anh bước ba bước tiến lên, kéo Hứa Mễ Nặc ra.

Hứa Mễ Nặc bị xách cổ thả lên trên giường hơi ngượng ngùng, không dám đối diện với ánh mắt của Viên Diệp Đình, sau khi im lặng một lúc lâu, Hứa Mễ Nặc đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, hỏi: “À, anh đến tìm tôi, có chuyện gì không?”

Bị cô nhắc đến, Viên Diệp Đình mới nhớ ra, rồi nói: “Buổi tối có yến hội, em cùng đi với tôi, sẽ có người đưa trang phục tôi, em nhanh chuẩn bị đi, đừng tôi trễ.”

Hứa Mễ Nặc vừa nghe thấy vậy, cũng biết đây là tin tức xấu, sao có có thể đi được, buổi tối cô còn phải hành động mà.

“Không không không, ta không đi.” Hứa Mễ Nặc luôn miệng cự tuyệt.

“Hả? Lý do?” Viên Diệp Đình hỏi.

“Tôi... tôi chưa tham dự mấy bữa tiệc kiểu đó bao giờ, nhờ ra ngoài làm mất thể diện của anh thì sao, tôi vẫn nên ở nhà làm hậu phương vững chắc trước đã, còn mấy chuyện như vậy, cứ để lại cho mấy con bitch bên ngoài làm đi!” Hứa Mễ Nặc làm ra vẻ hy sinh đáng hiển, làm bộ ủy khuất thỏa hiệp.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Đã Không Trộm Được Gà Còn Mất Cả Thóc (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình không khỏi thấp giọng sùs, Diệp thiếu rất ít khi cười, người có thể làm cho Diệp thiếu mỉm cười lại càng ít, nhưng nụ cười Diệp thiếu dành cho Thiếu phu nhân, lại là ở trong mắt chẳng có chút tin tưởng nào.

“Tôi không sợ mất thể diện.” Quả nhiên, Viên Diệp Đình hoàn toàn không nhúc nhích.

“Nhưng mà, nhưng mà...” Hứa Mễ Nặc không ngờ rằng mình vừa nghiêm túc kiến nghị, chưa cả tờ ba giấy đã bị Viên Diệp Đình đánh trở lại, nhưng cô nhất định không thể đi yến hội buổi tối nay được.

Đang đùa nhau đấy hả, vất vả lắm mới chờ được cơ hội này, chẳng biết chờ đến bao giờ mới đến ngày trạch nam ra cửa lần tới đâu!

“Hôm nay tôi không tiện!” Do dự trong chốc lát, Hứa Mễ Nặc rống to.

“À, không tiện?” Viên Diệp Đình hí mắt nhìn cô, nhìn Hứa Mễ Nặc nhưng lại ra lệnh cho người khác: “Gọi bác sĩ Từ tới đây.”

Bác... bác sỹ? Động một tý là người có tiền lại gọi bác sỹ gia đình đến, đúng là phiền toái. Nghe xong, khuôn mặt của Hứa Mễ Nặc xanh như tàu lá chuối.

Tuy nhiên, tối hôm nay, là một buổi tối rất quan trọng với cô! Hứa Mễ Nặc thật sự không thể từ bỏ được, Hứa Mễ Nặc mỉm cười ngẩng đầu, ngao kiêu ưỡn bộ ngực nhỏ cup B của mình lên: “Họ hàng nhà tôi tới, anh chắc chắn muốn để bác sỹ xem?”

Viên Diệp Đình hí mắt lại, vẻ mặt thâm sâu.

Hứa Mễ Nặc lập tức che bụng: “Ai nha, tôi quên mất, vừa rồi tôi muốn tìm băng vệ sinh, nếu Diệp thiếu đã trở lại, có thể mang tôi đi mua hay không?”

Viên Diệp Đình giật giật chân mày: “Tìm chị Tần.”

Sau đó mang Uất Trì cất bước rời đi.

Đây là lần đầu tiên, hai quân giao phong... Hứa Mễ Nặc thắng! Ngồi ở trên giường, Hứa Mễ Nặc vinh quang giơ ngón tay lên thành hình chữ V, ghi dấu để kỷ niệm lần thắng lợi vĩ đại này!

Sau khi ăn xong, nghe thấy tiếng động cơ xe chạy ở tầng dưới, Hứa Mễ Nặc đè nén hưng phấn trong lòng mình, rón rén chuẩn bị lên đường.

Giờ này, chắc chắn ông nội đang tàn bộ ở trong vườn hoa, mà còn rùa khó tính Viên Diệp Đình đó, luôn luôn không thích, có người khác đi tới đi lui trong nhà vào buổi tối, vì vậy ngoài những người làm công tác an ninh bên ngoài, đến buổi tối là không có ai đi đi lại lại bên trong nhà.

Đây chính là cơ hội tuyệt vời dành cho Hứa Mễ Nặc. Vì vậy cô dựa vào đường đi mà trước đó mình đã dò xét, cực kỳ thuận lợi đi tới cửa thư phòng.

Hý hoáy mở chốt cửa, sao cửa lại không khóa?! Đúng là ông trời cũng giúp mình, cái kẻ phúc hắc như Viên Diệp Đình, cũng có lúc ngu xuẩn như thế này à. Hứa Mễ Nặc vui vẻ suy nghĩ trong lòng.

Sau khi mở cửa, cô linh hoạt lên vào, dưới sự chỉ dẫn của ánh trăng, tìm đến vị trí kết bảo hiểm. Tại sao cô lại không bật đèn? Nói nhảm, có tên trộm nào sẽ đường đường chính chính đi vào phòng bật đèn để trộm đồ không? Làm vậy không phải là quá ngốc hay sao?

Là một tên ăn trộm chuyên nghiệp, đương nhiên là Hứa Mễ Nặc sẽ không phạm loại sai lầm ngu ngốc này. Vì vậy, cô hoa hoa lệ lệ không để mắt đến một đôi mắt đang lóe sáng lên trong bóng tối, đang rất hứng thú nhìn nhất cử nhất động của cô.

Vào lúc thiếu chút nữa là Hứa Mễ Nặc làm đổ 3 chiếc đèn, đá 2 cái ghế, và vô số lần đập vào đầu và mấy vị trí khác trên thân thể, cuối cùng cô cũng mò tới vị trí bàn làm việc!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Đã Không Trộm Được Gà Còn Mất Cả Thóc (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Bởi vì đặc biệt khản trương, lại không mang theo dụng cụ nhìn ban đêm, vì vậy sự chuyên nghiệp của cô giảm xuống mức thê thảm không nổi nhìn!

Đứng là trải nghiệm tràn đầy máu và nước mắt!

Tuy nhiên, cuối cùng cô cũng mò được đến cái tủ sắt ngao kiểu đó.

Cô run run rẩy rẩy sờ lên, móa, chiếc kết bảo hiểm này được làm từ chất liệu gì vậy, sao lại hơi mềm nhũn, còn hơi ẩm ẩm, còn dài nữa? Chẳng lẽ là Viên Diệp Đình đặt riêng? Tuy nhiên, ai lại dùng kết bảo hiểm có hình dạng như thế này chứ!

Trong lòng, thầm phê bình thường thức kỳ quái của Viên Diệp Đình từ đầu đến chân một lần, Hứa Mễ Nặc tiếp tục sờ lên muốn tìm ổ khóa.

Nhưng càng đi lên, cảm giác lại càng kỳ quái, sao cô lại cảm giác có vẻ như có cái gì đó không đúng. Hứa Mễ Nặc dùng cả hai tay, sờ tới sờ lui cái “Két bảo hiểm” này, nhưng sờ thế nào cũng không tìm được ổ khóa. Kỳ quái, có tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, còn chưa thấy qua loại vật này.

Hứa Mễ Nặc vẫn chưa từ bỏ ý định, đến khi tay cô sờ vào một vật dài dài nóng bỏng, vật kia rất cứng rắn, rất dài, hơi nóng, là cái gì vậy?

Xuất phát từ sự tò mò, Hứa Mễ Nặc lấy tay cầm thử, sau đó, trong không khí, liền truyền tới tiếng kêu rên dè dặt, mà vật hình trụ trong tay Hứa Mễ Nặc thì càng trở nên nóng bỏng.

Sự thay đổi đột ngột này, khiến Hứa Mễ Nặc sợ hết hồn, cô chợt nhảy ra, không cẩn thận đụng vào tủ sách ở sau lưng, những quyển sách trên kệ kia, ào ào rớt xuống, đập vào đầu Hứa Mễ Nặc.

“Á, má ơi.” Hứa Mễ Nặc không nhịn đau được kêu thành tiếng.

Theo tiếng kêu thảm thiết của cô, đèn trong thư phòng chợt vụt sáng. Hắc, đây là điều khiển bằng giọng nói há?

Hứa Mễ Nặc vừa đau đến nhe răng toét miệng, vừa tò mò quan sát.

“Em... nhìn đủ chưa?” Lúc này, trong góc truyền tới giọng nói căng thẳng của Viên Diệp Đình.

Hứa Mễ Nặc đặt mông ngồi trên mặt đất, trong lòng thăm sâu thăm, lần này hoàn toàn xong rồi!

“Viên phu nhân, em có thể giải thích cho tôi, tại sao em không muốn theo chồng mới cưới của mình tham gia yến hội, ngược lại còn muốn chờ sau khi chồng mình ra cửa, ăn mặc như vậy chạy tới thư phòng?”

Giọng nói của Viên Diệp Đình còn hơi khản khản, tựa như sau đó có thể liên tục nói lời tỏ tình, làm chìm ngập bạn!

Hứa Mễ Nặc ngáy ngáy ngộ ngộ tại chỗ, không biết nên trả lời như thế nào. Mà càng khó chịu hơn chính là, dường như cô đã biết thứ mà cô vừa mới sờ vào là cái gì. Chắc chắn tay cô sẽ bị lên lẹo rồi!!

Hứa Mễ Nặc thăm rọi nước mắt ở trong lòng, từ lần gặp phải Viên Diệp Đình, cô càng ngày càng đen đui, không có đen đui nhất, chỉ có đen đui hơn!

“À, không nói gì sao, vậy tôi cũng chỉ có thể báo cảnh sát!” Viên Diệp Đình bình tĩnh nói.

“Báo cảnh sát? Báo cảnh sát cái gì?” Hứa Mễ Nặc bị hai chữ này kích thích, ba hồn bảy vía vừa bay ra bên ngoài cơ thể đã lập tức trở về vị trí cũ.

“Nếu em không thể giải thích hợp lý nguyên nhân tại sao em lại xuất hiện ở nơi này, thì tôi không thể làm gì khác hơn coi em là gián điệp thương mại, nên làm cái gì thì làm cái đó thôi.” Viên Diệp Đình nói đường đường chính chính, thương mại mà không giúp được gì.

“Ha ha ha. Tôi không ngu được, nên tùy tiện đi dạo loanh quanh, tùy tiện đi dạo mà thôi.” Hứa Mễ Nặc cười nhạt nhẽo.

“Nói dối.” Viên Diệp Đình ấn điện thoại nội tuyến.

Hứa Mễ Nặc nhanh chân bước về phía trước, nắm lấy tay anh, cầu khẩn nói: “Đừng đừng, tôi thật sự là không ngu được, lạc đường tới đây, tôi thôi!” Cô vội vàng nói, còn lo lắng đến nỗi toát cả mồ hôi, miệng nhỏ hơi giương ra, đôi môi căng mọng quyến rũ hê mở.

Đặc biệt là bàn tay mềm mại như không xương của cô, giờ phút này còn dè ờ trên tay anh. Nhớ tới vị trí lúc trước nó động vào, cùng với lực đạo vừa đủ kia, dục vọng mà Viên Diệp Đình vất vả lắm mới đè nén được lại trỗi dậy, cái vị trí kia lại bắt đầu phồng đau.

Hứa Mễ Nặc nhìn vẻ mặt không ngừng thay đổi của Viên Diệp Đình, còn tưởng rằng anh đang suy nghĩ xem trong 10 đại hình tàn khốc nhất thời Mãn Thanh nên dùng loại nào, trong lòng cô càng lo lắng hơn! Tay đang nắm tay anh, cũng không tự chủ được tăng thêm lực đạo.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Trừng Phạt Cuối Cùng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc mở to đôi mắt sáng lấp lánh, giữ nguyên không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Viên Diệp Đình, tựa như muốn thấy được ánh sáng nhân từ của phạt từ trên mặt anh.

Nhưng ngoài ánh đèn ra, cô chẳng nhìn thấy gì từ trên mặt Viên Diệp Đình cả.

Tuy nhiên nhìn anh cứ là lạ thế nào, cần môi, vẻ mặt tràn đầy bất ổn. Hứa Mễ Nặc lên lút tò mò nhìn sang, hoàn toàn không nghĩ tới tất cả những thứ này đều bởi vì mình.

Qua một lúc lâu, Viên Diệp Đình mới đề nên dục vọng trong lòng xuống, anh rút tay ra khỏi tay của Hứa Mễ Nặc, lạnh lùng hỏi: “Nói đi, rốt cuộc thì em muốn làm gì? Hoặc là muốn lấy cái gì?”

Thấy Viên Diệp Đình không có ý muốn báo cảnh sát, Hứa Mễ Nặc thờ phào nhẹ nhõm, nhưng câu hỏi sắc bén của anh khiến Hứa Mễ Nặc không biết nên trả lời như thế nào.

Không thể nói thật được, nếu Viên Diệp Đình hỏi cô muốn lấy giấy đăng ký kết hôn làm gì, đó không phải là lộ tẩy sao?

Nhưng phải bịa ra lý do sao, người này cơ trí phức tạp như vậy, làm thế nào mới có thể lừa gạt được anh ta đây?

Hứa Mễ Nặc chần chừ, chậm chạp không chịu mở miệng.

Viên Diệp Đình kiên nhẫn chờ đợi, vừa cầm lấy phần báo cáo lên, vừa chờ Hứa Mễ Nặc thành thật khai báo.

“Cái này... có thể không trả lời được không?” Suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra được lời nói dối nào, Hứa Mễ Nặc không thể làm gì khác hơn là cúi đầu thận trọng hỏi.

“Em thử nói xem?” Viên Diệp Đình không đáp mà hỏi ngược lại.

“Tôi cảm thấy có thể!” Hứa Mễ Nặc lớn tiếng nói, nói cực kỳ thẳng thắn, sau khi nói xong thì làm như chưa từng phát sinh chuyện gì, chuẩn bị rời khỏi thư phòng: “Vây... anh sớm nghỉ ngơi đi, ngủ ngon.”

Nhưng còn chưa đi được mấy bước, cô đã bị Viên Diệp Đình xách cổ áo, kéo thẳng trở về phòng.

Hứa Mễ Nặc hoàn toàn không thể phản kháng được, trời sinh ra hai người đã chênh lệch rất lớn, từ góc độ của cô, muốn phản kháng cũng không có lực!

Vì vậy, cô im lặng bị Viên Diệp Đình quăng lên trên giường. Một giây kế tiếp, Viên Diệp Đình không nói lời nào trực tiếp đề lên.

“Cho em thời gian một phút để cân nhắc, nếu em còn không thành thật trả lời, vậy cứ cách mười giây tôi sẽ coi một món đồ trên người em xuống, chính em tự mình tính xem em còn bao nhiêu thời gian có thể kéo dài với tôi đi. Được không?” Viên Diệp Đình tràn đầy tà mị, chậm rãi nói.

Cái... cái gì? Hứa Mễ Nặc cong ngón tay nhỏ lên nghiêm túc tính toán, bây giờ là mùa hè, cộng thêm áo lót quần lót, cô cũng chỉ mặc 4 món thôi, thật là khủng khiếp!

Trả lời cái đầu anh ấy, loại thời điểm này tất nhiên là phải quá quyết đoán!

Cô lập tức gầy dựa muốn chạy trốn, nhưng trong nhiều trường hợp, loại hành động này chỉ thường làm cho chuyện càng tệ hại hơn thôi. Không lâu sau, cô chợt cảm thấy rõ bộ phận nóng bỏng nào đó, đang dính sát vào bắp đùi của cô, hơn nữa còn có khuynh hướng càng ngày càng lớn.

“Nếu em không muốn tôi lập tức ăn em, vậy tốt nhất là em nên dừng cái hành động ngu xuẩn này lại.” vẻ mặt của Viên Diệp Đình đã hơi dấy lên dục vọng, đôi mắt hơi đục ngầu, khiến Hứa Mễ Nặc thật sự cảm thấy nguy hiểm.

Không phải là anh đang nói đùa.

Hứa Mễ Nặc lập tức dừng động tác gầy dựa lại, rồi lặng lẽ đợi mấy phút, Viên Diệp Đình mới chậm rãi tỉnh táo lại.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Trừng Phạt Cuối Cùng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng tình cảnh của Hứa Mễ Nặc cũng không tốt hơn chỗ nào, trời sinh sức lực của trai gái luôn chênh lệch, nên cô ở trong tay của Viên Diệp Đình, cân bản là không có lực đánh trả.

“Em nghĩ ra chưa? Một phút đã qua rất lâu rồi.” Viên Diệp Đình từ từ đưa tay về phía áo của cô, mắt thấy sắp đưa đến.

“Tôi đi tìm giấy đăng ký kết hôn!” Hứa Mễ Nặc liều mạng hét lên! Tuy tự do thành đáng quý, nhưng trong sạch quan trọng hơn!

“Tìm nó làm gì?” Quà nhiên là Viên Diệp Đình không phụ sự mong đợi của mọi người bám sát theo vấn đề.

Hứa Mễ Nặc đã không thể nào nghĩ được gì nữa, tình cảnh này quá nóng bỏng, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, cô sẽ chảy máu mũi mất!

“Không nói? Được rồi, có vẻ như cái áo thun này không hợp với em đâu, xé đi.” Viên Diệp Đình nghiêm trang nói những lời tục tĩu.

Hứa Mễ Nặc thật sự muốn thuyết phục anh, nhưng giờ phút này cô lại không thể nghĩ ra ý tưởng nào tốt hơn: “Tôi... tôi muốn nhìn xem, đã lâu rồi tôi không nhìn thấy nó.”

“Nghe rất cảm động đấy, nhưng đây không phải là sự thật. Em nhìn xem, tôi nên bắt đầu xé từ phía trên, hay là bắt đầu xé từ phía dưới?” Viên Diệp Đình không để gát như vậy đâu!

“Không... dừng... dừng... tôi... tôi... tôi nói thật!” Hứa Mễ Nặc đã bị dọa sợ đến nỗi não ngưng hoạt động, làm một nữ sinh trong sáng, trải qua sự việc như thế này thật quá đáng sợ!

Viên Diệp Đình dừng động tác trên tay lại, chờ cô nói thật.

“Tôi... tôi hối hận, tôi không muốn hiệp nghị hôn nhân này nữa. Tôi muốn ly dị!” Dù sao đưa đầu ra cũng là một dao, rút đầu lại cũng là một dao, liều mạng vậy!

“Oh, ly dị?!” Viên Diệp Đình vuốt cằm, như đang suy nghĩ đến cái gì đó.

Hứa Mễ Nặc thừa dịp anh buông tay, lập tức cuốn mình lại, lăn đến góc đầu giường, nắm chắc cổ áo của mình trong tay, vẻ mặt tràn đầy phòng bị nhìn anh.

Nhưng mà, nếu sức lực chênh lệch là trời sinh, anh cho rằng anh co lên, người ta cũng không có biện pháp gì sao?

Hai phút sau, Hứa Mễ Nặc không hiểu đạo lý này, lập tức có cơ hội được đích thân thể nghiệm!

Viên Diệp Đình nhanh tay kéo Hứa Mễ Nặc qua, một tay giữ chặt lấy hai tay của cô cố định ở trên đỉnh đầu, để cả người cô nằm ở trên đùi anh.

Hứa Mễ Nặc bị chuỗi biến cố này làm cho cả kinh đến nỗi quên cả phản ứng, chờ đến khi cô hiểu ra, cô đã lấy tư thế cực độ xấu hổ nằm ở trên người Viên Diệp Đình!

Anh... anh đang muốn làm gì! Hứa Mễ Nặc thầm gào thét ở trong lòng.

Cô còn chưa kịp cầu xin tha thứ, bàn tay của Viên Diệp Đình đã không thương tiếc rơi xuống, không sai, đây là chuyện mà mọi người thường xuyên gặp khi còn bé, th chuyện —— đánh vào mông!

Viên Diệp Đình tàn nhẫn, lòng dạ ác độc, xấu xa, không nương tay.

Hứa Mễ Nặc muốn mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng vừa cất tiếng lại là tiếng á á kêu loạn.

Đau quá! Cô nằm ở trên đùi Viên Diệp Đình, gương mặt mịa vuốt roi lệ!

Cô sai rồi, cô thật biết lỗi rồi, cô sẽ không dám nói nói bạ nữa! Người đâu, ai có thể nghe được lời kêu cứu của cô!

Không nhớ rõ là đã đánh mấy cái, cuối cùng Viên Diệp Đình cũng thu tay.

Hứa Mễ Nặc lập tức bò dậy, lấy tay che mông nhảy cách xa anh ra, đứng ở trong góc phần hạn nhìn chăm chăm vào Viên Diệp Đình.

“Lần sau còn dám nói bậy nói bạ nữa, thì sẽ không phải là mức độ này đâu!” Viên Diệp Đình thờ ơ tay lại, ánh mắt thâm trầm, sau khi đã xác nhận sự thật Lâm Nặc Bạch muốn chạy trốn còn muốn ly dị, anh đột nhiên cảm thấy phiền nã mà không thể nào giải thích được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Trừng Phạt Cuối Cùng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trước đây, anh tuyệt đối sẽ không quan tâm sự sống chết của một người phụ nữ.

Viên Diệp Đình nhìn Hứa Mễ Nặc đang rúc trong góc, đột nhiên nhủ mây lại cất bước rời đi!

Hứa Mễ Nặc tròn mắt há hốc mồm, này, người khó chịu hửn là tôi có được không? Đây... đây quả thực là tên lưu manh khoác kóp da thật đẹp trai!

Một lần lỡ bước hận thiên thu, quay đầu ngoảnh lại đã trăm năm.

Hứa Mễ Nặc đã khóc đến choáng váng ở trong nhà vệ sinh.

Hôm sau thức dậy, đôi mắt của cô đã sưng húp lên, nhìn qua không khác gì bị người ta đánh hai cú vào mắt.

Trạng thái như thế này, cô cũng không dám xuống tầng ăn sáng, lỡ như dọa ông nội Viên sợ hãi, Viên Diệp Đình sẽ càng có lý do để phạt cô.

Hứa Mễ Nặc đối đến nỗi bụng kêu ọc ọc, nhưng cô vẫn là ngồi yên bất động như núi ở trên giường.

Viên Diệp Đình đáng chết, thấy mình không đi xuống ăn cơm, cũng không biết đi lên nhìn, thật là đối à!

Lúc cô cảm thấy đã đối đến nỗi sắp là đi, cửa đột nhiên bị gõ.

Cô cho rằng là cái thằng nhóc Viên Diệp Đình đó, quyết chống đối không đi mở cửa.

Một lát sau, ngoài cửa vang lên tiếng của đi giúp việc: “Thiếu phu nhân, thiếu gia nói tối hôm qua cô bị lạnh, thân thể không thoải mái, dặn tôi mang cháo lên cho cô.”

Hứa Mễ Nặc vừa nghe thấy ăn, đã bất chấp cơn tức giận, nhảy xuống giường đi mở cửa.

Mở cửa ra nhìn, quả nhiên là đi giúp việc đang bưng bữa sáng trên tay, nhưng người mà Hứa Mễ Nặc không muốn nhìn thấy nhất bây giờ lại đang đứng sau lưng đứng bà vú.

Vốn thấy thức ăn, nên nụ cười trên mặt Hứa Mễ Nặc tươi roi rói, nhưng bởi vì sự có mặt của Viên Diệp Đình mà cô lập tức hóa thân thành nữ thần băng giá. Về mặt như lớp băng nghìn năm.

Viên Diệp Đình cũng không để ý đến vẻ mặt âm dương quái khí của cô, anh đưa tay ra nhận lấy khay thức ăn trong tay đi giúp việc, rồi tự mình bưng vào phòng.

Cho dù là quần chúng vậy xem, đi giúp việc cũng nhìn ra thái độ của hai người không đúng, mặc dù rất muốn ở lại kê ghế cản hạt dưa ngồi xem, nhưng nghĩ tới chuyện miếng cơm manh áo, đi giúp việc vẫn tiêu sái phất tay, không mang theo đám mây nào đi mất.

Vì biểu đạt cho sự tức giận của mình, Hứa Mễ Nặc quay lưng lại không để ý tới người kia.

Viên Diệp Đình đi vào phòng đặt khay thức ăn lên trên bàn, rồi quay mặt về phía bóng lưng cố ý ưỡn thẳng tắp của Hứa Mễ Nặc nói: “Tối ăn sáng.”

“Không muốn!” Hứa Mễ Nặc ngẩng cao cổ, kiên quyết không chấp nhận cú đầu.

“Làm sao, em vẫn còn tức giận?” Viên Diệp Đình nhìn thấy đáng về rượu mừng không muốn uống rượu phạt của cô, tay lại bắt đầu ngửa ngáy.

“Hừ! Hừ hừ!” Hứa Mễ Nặc làm ra vẻ cao lãnh, ôm ngực không nói lời nào, hừ bằng giọng mũi nấy tiếng.

“Hừ hừ? Người không biết còn tưởng rằng nhà nuôi heo.” Viên Diệp Đình nói, từ trên xuống dưới Viên gia chưa từng nghe thấy Diệp thiếu nói mấy lời đùa giỡn tương tự thế này.

Nhưng Thiếu phu nhân hoàn toàn không nhúc nhích.

“Phi, anh mới là heo!” Vì vẫn hồi danh dự của mình, Hứa Mễ Nặc tạm thời quên mất chuyện duy trì hình tượng cao lãnh, quay đầu lại, phì nhổ anh.

“Còn muốn người ta quý xuống mời Viên Thiếu phu nhân sao?” Viên Diệp Đình ôm ngực nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Trùng Phạt Cuối Cùng (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đừng gọi tôi như vậy, bà đây muốn ly dị với anh! Ly dị!” Ai là Viên Thiếu phu nhân? Hứa Mễ Nặc trở nên điên cuồng, nghĩ như vậy, ngay cả bữa sáng cô vốn mong đợi cũng chẳng thèm nữa: “Tôi không ăn, tôi sẽ không ăn, anh có thể làm gì được tôi?”

“Em chắc chắn là mình không muốn ăn?” Viên Diệp Đình cau mày hỏi.

“Dĩ nhiên là không ăn!” Đây gọi là đối cho sạch rách cho thơm, có đôi bụng cũng phải thể hiện khí thế của mình! Để Viên Diệp Đình biết mình không phải là người dễ bị bắt nạt.

“Vậy hôm nay em cũng không cần ăn nữa.” giọng nói trầm thấp của Viên Diệp Đình vang lên.

“Hả?? Tôi...” Viên Diệp Đình không chỉ không cự tuyệt, còn nâng cấp cho cái kháng nghị của mình? Nhưng đây không phải là kết quả mà mình mong muốn!

“Tôi chỉ nói là tôi không ăn sáng, không nói là không ăn cơm trưa cơm tối, anh có nghe lầm hay không...” Khí thế của Hứa Mễ Nặc dần trở nên yếu ớt.

“Em không nói.” Viên Diệp Đình lấy hai tay ôm ngực, cư cao làm hạ(*) nhìn ai đó đang co rúc người lại.

(*)Cư cao làm hạ- 居高临下 - jū gāo lín xià (ở trên chỗ cao nhìn xuống – hình dung ở vào địa thế vô cùng có lợi

Hứa Mễ Nặc vui mừng, chẳng lẽ Viên Diệp Đình chuẩn bị giải thích?

Nhưng Hứa Mễ Nặc chỉ nghe thấy Viên Diệp Đình nói: “Nhưng tôi nói: Bây giờ em không ăn, tiếp theo cũng đừng nghĩ đến ăn nữa.”

Anh! Ác ma! Hứa Mễ Nặc rất muốn sục đồ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không cho phép kháng cự của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc biết người này đang nghiêm túc!

Hứa Mễ Nặc cố gắng nhịn xuống, nhưng hốc mắt dần đỏ lên, mấy ngày qua mình lao tâm lao lực tìm đủ mọi cách để chạy trốn, vậy mà bây giờ ngay cả cơm cũng không được ăn?

Cô vốn đang chờ Viên Diệp Đình thay đổi lại quyết định, nhưng phát giác ra bây giờ mình rất chật vật, lập tức cầu đầu, đáng về không chịu nhìn anh giống như là chủ thỏ nhỏ bị thương nhưng quật cường không kêu đau.

“Còn liên quan tới chuyện ly dị, không có ai kết hôn chưa tới một tuần đã đòi ly dị, vì vậy, em sớm đề chuyện này chết ở trong lòng đi, còn mình thì ráng mà sống cho khỏe mạnh.” Hứa Mễ Nặc rất khó chịu, nhưng Viên Diệp Đình lại đánh nát ước mơ không để lại cho cô đường sống.

“Yên tâm, cho dù tôi không phải là người kén ăn, nhưng cũng có ranh giới cuối cùng.” Nhưng tiếp theo, Viên Diệp Đình bồi thêm một câu.

Hứa Mễ Nặc nổi đầy vạch đen trên mặt. Cái gì gọi là cho dù anh ta không phải là người kén ăn, cũng có ranh giới cuối cùng?! Nhìn cô rất kém cỏi hay sao? Fucking!

Vì vậy người ta thường nói, ánh mắt của đàn ông và phụ nữ vĩnh viễn không bao giờ ở cùng một điểm. Ý của Viên Diệp Đình là, sẽ không miễn cưỡng cô nữa.

Bên kia Viên Diệp Đình thấy Hứa Mễ Nặc vẫn cuộn tròn thành một quả bóng làm ở trên giường, lại nói: “Nếu không muốn ăn, vậy tôi sẽ bảo đi giúp việc mang đi.”

“Chờ đã, anh đi ra ngoài. Bỏ đồ xuống.” giọng nói tràn đầy buồn bã của Hứa Mễ Nặc lập tức truyền tới.

Thân thể là tiền vốn của cách mạng, không có thể lực tốt, làm sao có thể tiếp tục chống lại ác ma? Con gái có thể có dân, vì năm đầu giao có thể khom lưng(*), chờ sau khi đánh gục boss hung ác thì lại trở lại đứng thẳng người dậy!

(*) Câu này là nói ngược lại của câu không khom lưng vì năm đầu giao: nghĩa của câu gốc Không khom lưng vì 5 đầu gạo 不为五斗米折腰 là chỉ người đạo đức thanh cao, không khom lưng quỳ gối trước cường quyền và cảm dỗ.

Nên mình cứ suy ngược lại là được J))

Hứa Mễ Nặc cùng cố lại niềm tin trong lòng, rồi bỏ ra ngoài, đánh nhanh thắng gọn bữa sáng ăn không còn một mớ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nhiệm Vụ Mới (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ăn uống no say, quả thật mấy ngày sau Hứa Mễ Nặc sống an phận thủ thường. Viên Diệp Đình đã nói rõ ra như vậy, tự nhiên là Hứa Mễ Nặc cũng chỉ có thể tuyệt vọng từ bỏ chuyện ly dị này.

Bây giờ cô chỉ khẩn cầu lúc ngủ mình có thể ngậm miệng lại, cố gắng che giấu thân phận của mình, đừng để Viên Diệp Đình nhận ra được có gì đó không đúng, như vậy cô mới còn có thể sống sót ra khỏi Viên gia.

Mà trước đó thì sao, cô sẽ vẫn là nữ chủ nhân duy nhất của Viên gia duy nhất, khu, nữ chủ nhân quang minh chính đại.

Vì vậy, Hứa Mễ Nặc vui vẻ hưởng thụ cuộc sống sâu gao mà nữ chủ nhân nên có!

“Thật là thoải mái, chẳng cần phải làm gì, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống. Mấy nói xem, nếu không, sao mọi người đều thích có nhiều tiền chứ! Đúng là thứ tốt à!” Lúc này, Hứa Mễ Nặc đang nằm ở trong vườn hoa, ngâm nga mấy câu hát, phơi nắng, uống trà buổi chiều, tận hưởng cuộc sống thoải mái.

Ngay lúc cô đuổi người, chuẩn bị đổi sang mặt khác để phơi nắng, tiếng chuông điện thoại di động dành riêng reo lên.

Đó là cuộc điện thoại đặc biệt không thể bỏ qua, Hứa Mễ Nặc bật dậy khỏi ghế phơi nắng, lục lọi tìm điện thoại di động khắp nơi.

Tìm quanh tìm quẩn, mới rút nó ra từ trong túi của mình, cuộc sống quá an nhàn, người cũng ngu đi.

Hứa Mễ Nặc khóc không ra nước mắt ấn nút nhận cuộc gọi, bên tai truyền tới giọng nữ, nói: “angel, how are you? Tôi nhớ bạn muốn chết!”

Câu cuối cùng kia, còn có giọng cao giọng kéo dài, thiếu chút nữa làm Hứa Mễ Nặc móc hết cả com ăn đêm qua ra: “Chào Sun, Có phải cô xem quá nhiều gala lễ hội mùa xuân hay không? Sao cách nói chuyện lại giống như cách nói của vùng đông bắc quá vậy?”

Giọng nữ ở đầu điện thoại bên kia nghe thấy giọng nói của Hứa Mễ Nặc thì càng hưng phấn hơn: “Angel, cô không biết đâu, gần đây tôi phát hiện ra nói như thế này rất thú vị! Cô không cảm thấy giọng nói của tôi đặc biệt hay hơn sao?”

Nói xong, cô ấy còn đặc biệt biểu diễn mấy câu mà mình cảm thấy tự học đặc biệt giống cho Hứa Mễ Nặc đánh giá.

Hứa Mễ Nặc bị mấy câu nói vùng đông bắc tây không ra tây mà ta không ra ta của cô ấy làm cho thiếu chút nữa là nội thương ở trong lòng, vì vậy cô bị phẫn nung: “Có chuyện gì thì nói đi, đừng nói nhảm nữa!”

Được rồi, cũng để cho cô ấy nghe, giọng chuẩn vùng đông bắc của Hứa Mễ Nặc.

“Oa, angel, cô nói rất hay rất có tình tứ a.” Sun ở bên đầu điện thoại kia kinh ngạc khen ngợi.

“Đấy, đừng nói nhảm nữa, mau nói đi, lần này bảo tôi làm gì!” đầu tiên là Hứa Mễ Nặc phồng mũi tự sướng, sau đó lại tỉnh táo bắt đầu đi vào đề tài chính.

“Được rồi, angel, tôi không thể không nói, hợp tác với cô chẳng vui về gì cả, đùa giỡn cũng không được đùa bỡn!” Bên kia, sun cũng kết thúc lời đùa giỡn, Hứa Mễ Nặc có thể nghe được tiếng lật tư liệu của cô ấy ở bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nhiệm Vụ Mới (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sun là một danh hiệu, cô ấy chính là thủ lĩnh của tổ chức thần bí mà Hứa Mễ Nặc gia nhập, bọn họ chưa từng gặp mặt nhau, nhưng sun nắm rõ như lòng bàn tay tất cả những chuyện liên quan tới Hứa Mễ Nặc.

Lúc trước, không biết sun thông qua thủ đoạn gì tìm được cô, trực tiếp hỏi cô có muốn biết chân tướng cái chết của cha mình hay không, lúc ấy Hứa Mễ Nặc đang chìm sâu ở trong hồ đen đau khổ, vì vậy cô do dự khoảng mấy giây, rồi gật đầu đồng ý với đề nghị của sun.

Mấy năm qua, ban ngày thì Hứa Mễ Nặc là học sinh phổ thông trong trường học, buổi tối sẽ tham gia huấn luyện, mặc dù mỗi ngày đều mệt đến nỗi như kéo dài hơi tàn, nhưng nghĩ đến ánh mắt không cam lòng trước khi chết của cha mình, Hứa Mễ Nặc như có động lực vô hạn.

Nhờ sự kiên trì quyết tâm không ngoảnh đầu lại, thiên thần ma thuật mới có một vị trí trong ngành. Ấc, nghề ăn trộm cũng được coi là một ngành công nghiệp đấy, được chưa? Không cho phép cười, đạo mộ bút ký của người ta cũng có thể biến công việc đào mộ tổ tiên thành ngành công nghiệp mà có đến tận 10 triệu người đi theo, vậy tại sao ngành không thể phơi bày ra ngoài ánh sáng như của cô lại không phải là một ngành công nghiệp được chứ!

Nhưng cô và sun chưa từng gặp mặt. Mỗi lần nhận nhiệm vụ, đều là sun gọi điện thoại thông báo cho cô, giao nhiệm vụ cần dặn cô, còn Hứa Mễ Nặc thì không thể tìm được cô ta.

Tuy nhiên Hứa Mễ Nặc cũng không định đi tìm, cô trở thành thiên thần ma thuật, khổ tâm học các loại kiến thức và kỹ năng chiến đấu, chỉ để kiếm tiền, rồi đi tìm chân tướng cái chết của cha mình.

Một khi đã tìm được chân tướng, Hứa Mễ Nặc sẽ hoàn toàn rút người ra.

Sau này hoàn lương, cũng có thể tiết kiệm được thời gian và công sức để xóa thông tin của bản thân. Tuy nhiên không biết tại sao, Hứa Mễ Nặc lại cảm thấy sun rất quen thuộc, giọng của cô ấy, phương thức sống chung giữa hai người cũng khiến cô cảm thấy quen thuộc. Nhưng quen thuộc thì quen thuộc, người thân còn có thể giết nhau, vì vậy, Hứa Mễ Nặc không đi sâu vào suy tính chuyện này.

Sững sờ một thời gian, bên kia sun lật được nhiệm vụ lần này, cô ấy lo ngại rồi nói: “Lần trước có thành công đi vào gia tộc Clovis, lấy trộm bảo vật gia truyền Sơ Tuyết Chi Tâm của bọn họ. Tổ chức cực kỳ tán thưởng thành công của cô, còn thù lao của cô thì đã được chuyển vào người tài khoản của cô, cô có thể đi kiểm tra. Còn mục tiêu lần này, hơi tương tự với nhiệm vụ lần trước, cũng là đi vào đại gia tộc, lấy trộm một khối đá quý. Khối đá quý này là một đôi với Sơ Tuyết Chi Tâm.”

“Cái mà cô nói là Di Ái Chi Tâm?!” sun còn chưa nói hết lời, Hứa Mễ Nặc đã cao giọng hét lên, Di Ái Chi Tâm, là một khối đá quý hình trái tim màu đỏ, là một đôi với Sơ Tuyết Chi Tâm, tuy nhiên Sơ Tuyết Chi Tâm là viên đá quý có màu trắng như tuyết. Hai viên đá quý kia đều là hai viên đá quý thô chưa từng được mài giũa, có hình trái tim do thiên nhiên tạo thành. Một món cũng đã có giá trị liên thành rồi, nếu cả hai viên đá quý cùng hợp chung một chỗ, vậy càng đáng giá hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Nhiệm Vụ Mới (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Quan trọng nhất không phải là cái này, quan trọng nhất chính là, Di Ái Chi Tâm là bảo vật gia truyền của Viên gia, không sai, Viên gia đó chính là Viên gia của Viên Diệp Đình, cũng chính là Viên gia mà Hứa Mễ Nặc bây giờ đang ở. Nghe nói mấy năm trước, Viên Diệp Đình đã từng cầm nó để cầu hôn với Ninh Nhượng Phồn, nhưng sau đó, lại xảy ra chuyện, tự nhiên là Di Ái Chi Tâm lại trở về trong tay Viên Diệp Đình.

Giờ phút này, có lẽ nó đang ở trong một căn phòng nào đó ngay sau lưng Hứa Mễ Nặc.

“Uà, cô biết à?! Vậy tôi không cần phải lãng phí nước miếng. Chính là Di Ái Chi Tâm, gps hiển thị vị trí bây giờ của nó là ở trong nhà chính của Viên gia ở thành phố A tỉnh B. Nhưng căn nhà đó phòng vệ quá nghiêm mật, trước mắt chúng tôi còn chưa thăm dò được vị trí cụ thể của nó, nhưng nó đúng là ở Viên gia không sai!”

“Không được, tôi không thể nhận nhiệm vụ này được!” Từ lúc Hứa Mễ Nặc bắt đầu nghe thấy Di Ái Chi Tâm, trái tim cô đã tăng tốc lên gấp đôi bình thường, cô không nhận nhiệm vụ này đâu, Viên Diệp Đình đáng sợ như thế nào, người khác không biết, nhưng cô còn có thể không biết sao.

Cho dù người khác có biết, nhưng ai có thể chia sẻ nỗi khổ trong lòng cô đây, nghĩ tới đây, Hứa Mễ Nặc không tự chủ được sờ cái móng của mình, tựa như còn có thể cảm giác được cơn đau nhói phía trên.

“why?!” sun bây tỏ rất không hiểu với lời từ chối của Hứa Mễ Nặc. Mặc dù vừa rồi cô ấy đã nói angle không dễ hợp tác, nhưng đó chỉ là đùa giỡn, thật ra thì angle rất dễ nói chuyện, hơn nữa còn gần như không từ chối nhiệm vụ nào. Với lại, mỗi lần cũng đều có thể hoàn thành rất xuất sắc. Là nhân viên mẫu mực cần có dũng cảm mà lấy tiền lương lại thấp nữa, đáng để tán dương!

Vì vậy, lần này angle phản đối theo bản năng, khiến sun cảm thấy kỳ quái.

“Không có tai sao, dù sao thì tôi cũng không thể nhận nhiệm vụ này được, các người tìm người khác đi.” Cười nhạt, cô cũng không phải là tay mơ chưa thấy qua sự đời, Viên Diệp Đình chính là người mà ngay cả độ nương (hệ thống tìm kiếm của baidu giống bác gỗ đỏ) cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Hướng chỉ mấy ngày trước cô mới trải nghiệm qua, dù thế nào bây giờ cô cũng không chịu đi đâm đầu vào cái rui ro này đâu.

Mặc dù cô biết, mục tiêu lần này cách mình rất gần, nhưng Hứa Mễ Nặc vẫn kiên trì tránh xa cái loại chuyện lấy sinh mạng ra đùa giỡn này.

Bây giờ nhiệm vụ của cô là, giữ một khoảng cách nhất định với Viên Diệp Đình, thẳng đến khi hai người thuận lợi ly dị mới ngưng, sao có thể không dưng nhảy vào hố lửa được.

“Nhưng mà, nhiệm vụ lần này, đặc biệt được thiết kế riêng cho cô, ngoài khoản thù lao phong phú ra, còn có thứ đồ mà cô mong muốn nhất nữa!” sun ở đầu điện thoại bên kia thần bí nói.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nhiệm Vụ Mới (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Cô đứng nơi này, mặc kệ là cái gì, tôi cũng sẽ không dao động! Tiểu nữ là người nhất ngôn cửu đỉnh, nói không nhận chính là không nhận!” Hứa Mễ Nặc rất kiên định, cô không phải là loại người thấy tiền thì mắt sáng lên, cần tiền không cần mạng đâu. Tuy nhiên, đúng là đau lòng, đây chính là một khoản tiền rất lớn đấy.

“Được rồi, nếu cô kiên trì như vậy, tôi cũng không miễn cưỡng nữa, chẳng qua là mấy ngày trước, tổ chức vừa mới lấy được đoạn video quay lại hiện trường vụ tai nạn xe cộ của cha cô, nếu cô không có hứng thú, tôi cũng chỉ có thể đi tìm người khác!” Sun ở đầu điện thoại bên kia nói rất thân thiện, nhưng nội dung của lời nói lại khiến Hứa Mễ Nặc ngẩn ra.

Đoạn video quay lại hiện trường vụ tai nạn xe cộ của cha sao? Đã nhiều năm qua, mình tiêu tốn khoảng thời gian dài như vậy, bao nhiêu tiền như vậy, cũng không tìm được, tại sao bây giờ lại xuất hiện?

Không thể không nói, cái điều kiện này có vẻ hoặc rất lớn với Hứa Mễ Nặc, Hứa Mễ Nặc có thể không quan tâm đến tất cả những thứ khác, nhưng chỉ có chuyện này là không thể.

Nó rất quan trọng với cô. Nếu như nói bắt đầu mấy năm trước, chỉ là vì cha, thì đến bây giờ, đã gần như trở thành chấp niệm của cô, nếu không thể điều tra rõ chân tướng chuyện này, thì cho dù có sống lâu trăm tuổi, cô cũng không thể tự thuyết phục mình phải sống cho thật tốt.

Vì vậy, vì dấu vết sau cùng trước khi lâm chung của cha, mặc kệ là ai, ngăn trở bước chân của cô, cô chỉ biết gấp thần giết thần, gấp phạt giết phạt!

Cho dù là Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc nghĩ tới Viên Diệp Đình, cô hơi nheo mắt lại: Cùng lắm là lấy mạng đổi mạng!

“Không cần, cô gửi nhiệm vụ tôi đây đi, nếu được thiết kế riêng cho tôi, vậy sao tôi có thể không biết xấu hổ làm phiền người khác. Bọn họ nào có tận tâm tận lực, nhẫn nhục chịu khó, không oán không hối hận như tôi!” Hứa Mễ Nặc thu hồi lại sát khí vừa chợt bùng nổ, cười lấy lòng nói.

Không ai biết Hứa Mễ Nặc đã bê ngón tay đến mức khớp xương ngón tay trở nên trắng bệch.

sun ở đầu điện thoại bên kia cười khê, cô ấy cũng biết, xương sườn nằm của Hứa Mễ Nặc chính là vụ tai nạn xe cộ năm đó, lấy cái này làm mồi dụ, cho dù có báo cô đi chết, cô cũng có thể vừa chạy vừa mỉm cười hạnh phúc.

Đối với đứa ngược như Hứa Mễ Nặc, sun không biết là nên khinh bỉ hay là nên hâm mộ, cuối cùng cô ta chỉ khê thờ dài, nói: “Chờ lát nữa tôi sẽ gửi tất cả tài liệu cho cô, Viên gia không dễ vào, Viên Diệp Đình của Viên gia lại càng khó đối phó, cô hãy tự cẩn thận lấy!”

Nhận ra được sự quan tâm trong lời nói của sun, Hứa Mễ Nặc cười nói: “Không sao, mạng của tôi lớn lắm, chuyện nhỏ này chỉ cần một phút là xong.”

Đại khái là hết ý kiến với sự vô âu vô lo của Hứa Mễ Nặc, sun cũng không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Hứa Mễ Nặc cũng được coi là đã trải qua vô số gió to sóng lớn trong nghề đạo tặc, mặc dù cô biết nhiệm vụ lần này gian nan đến cỡ nào, nhưng vì đoạn video kia, cô không cho phép mình lui về phía sau. Dù khó thế nào đi nữa, cô cũng phải nhắm mắt tiến về phía trước trước.

Cha, Nặc Nặc của cha, sao có thể bỏ cuộc được!

Tuy là nói như vậy, nhưng khi tình huống thực tế đặt ở trước mặt cô, cô thật sự không nhận được muốn chửi bậy!

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Di Ái Chi Tâm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhìn trên màn hình của tổ chức truyền tư liệu về Di Ái Chi Tâm, lèo tèo mấy dòng, có khác những gì Sun nói trong điện thoại đâu?

Hứa Mễ Nặc thật sự rất muốn đi tự tử, tư liệu này không phải là tay mơ làm chứ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Sun không phải người không đáng tin như vậy, nếu cô ấy chỉ đưa cho từng đây, vậy đã chứng tỏ hiểu biết của bên ngoài với Di Ái Chi Tâm chỉ dừng lại ở đó.

Xem ra Viên Diệp Đình báo vệ đồ gia truyền này rất cẩn thận a! Hứa Mễ Nặc vuốt cằm, bắt chước động tác của Gia Cát Lượng, vẻ mặt bí hiểm.

Chưa kịp bắt chước đã ghiền, máy tính truyền đến tiếng tỉnh, lại có thư gửi đến rồi.

Hứa Mễ Nặc mở ra nhìn, là Sun gửi tới.

Cô ấy nói: “Đây là toàn bộ tư liệu mà tớ thu thập được về Viên Diệp Đình, mong cậu có thể trở về nguyên vẹn. Yêu cậu!”

Hử, nói gì vậy, không được nguyên vẹn, lẽ nào cô còn bị cụt tay cụt chân ư?!

Hứa Mễ Nặc vừa oán thăm, vừa mở thông tin ra.

Internet nhà họ Viên rất mạnh, chỉ một giây đã mở ra.

Viên Diệp Đình.

Giới tính: “Nam

Tuổi: 27

Tính cách: Không rõ.

Nhược điểm: Không rõ.

Hứa Mễ Nặc kéo xuống thêm ba trang nữa, tất cả đều không rõ. Con nhóc Sun này, trên bà đây đầy hã! Cậu ngoại trừ biết hã là nam giới, biết tuổi còn hã thì không còn biết gì nữa hã!

Sự căng thẳng của Hứa Mễ Nặc bị bức điện này chọc tức đến nỗi tìm ngừng đập!

Cho nên mới nói, cầu người không bằng cầu mình, chờ Sun đến cứu khổ cứu nạn, tro cốt của Hứa Mễ Nặc đã sớm trôi ra Thái Bình Dương rồi!

Vì vậy, Hứa Mễ Nặc bắt đầu thu thập tư liệu ở nhiều chỗ, từ nhiều đối tượng, dĩ nhiên là từ ‘các nguyên lão’ làm việc lâu năm trong nhà họ Viên.

Ví dụ như thám Trưởng phòng bếp.

“Thím Trương, cháu hỏi thím chuyện này.” Hứa Mễ Nặc cười híp mắt xoay quanh thím Trương, về mặt đầy hiếu kỳ.

“Mợ chủ, mợ nói đi, tôi biết gì tôi nhất định sẽ nói hết cho mợ!” Thím Trương bị ánh nhìn không chớp mắt của Hứa Mễ Nặc làm cho ngại ngùng.

“Không sao không sao, thím không cần lo lắng, tôi chỉ muốn hỏi thím một chuyện rất nhỏ, thật sự rất nhỏ thôi!” Hứa Mễ Nặc an ủi tâm tình hồi hộp của thím Trương, cười nói.

“Ừ, mợ nói đi?”

“Thím có biết Di Ái Chi Tâm của nhà họ Viên chúng ta không? Chính là cái mà năm đó Viên Diệp Đình định tặng cho Ninh Nhược Phồn tiểu thư ấy?” Hứa Mễ Nặc cảm thấy vấn đề mình hỏi rất bình thường, rất cận kề.

Nhưng về mặt thím Trương lại như nhìn thấy quý.

“Ách, thím Trương, không phải tôi đang kể chuyện ma đâu, biểu cảm của thím, không cần, ách, không cần dữ tợn thế đâu.” Hứa Mễ Nặc nhìn sắc mặt của thím Trương đủ năm màu như đèn kéo quân, hơi do dự, có lẽ cô nên tìm người cấp cao hơn đề hỏi? Dù sao chỗ như phòng bếp có thể không được tiếp xúc với những thông tin hiểm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Di Ái Chi Tâm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc thăm tắc đầu, đang định rời đi, thím Trương lại như vừa hạ quyết tâm, ngắt đầu nói: “Mợ chủ, mợ phải biết rằng, thiếu gia nhà chúng tôi là một người rất chung thủy, nếu cậu ấy đã cưới mợ, cậu ấy sẽ không làm chuyện có lỗi với mợ!”

Ách, không phải tôi muốn nghe cái này! Hứa Mễ Nặc 囧囧 nói ở trong lòng!

Nhưng thím Trương vẫn tiếp tục nói: “Chuyện của Ninh tiểu thư, đã qua rất lâu rồi, Mợ không cần đề ý đến, thiếu gia nhà chúng ta rất quan tâm mợ. Ví dụ như lần trước mợ không xuống dùng cơm, là thiếu gia tự mình nói với tôi, bảo tôi chuẩn bị cơm đưa cho mợ. Cho nên, thiếu gia nhà chúng ta là một người rất tốt, thiếu gia rất yêu mợ. Mợ chủ, hai người nhất định sẽ rất hạnh phúc!

Hứa Mễ Nặc đẩy vạch đen, cô thật không ngờ chỉ hỏi một câu về Di Ái Chi Tâm lại dẫn đến thím Trương nói Viên Diệp Đình tốt bụng thế nào.

Cô hơi choáng váng, vì vậy về mặt cô lúng túng cười cười, gạt đầu, rồi quay ngoắt trốn đi.

Mãi đến khi trở về phòng, Hứa Mễ Nặc mới không ngừng quạt quạt khuôn mặt đỏ bừng của mình, không thể không nói, câu “thiếu gia rất yêu mợ”, thật dễ hù chết người khác.

Hắn sẽ yêu cô?! Yêu bà ngoại cô còn dễ tin hơn! Yêu cô mà ngày nào cũng uy hiếp dọa đánh đòn? Vậy tôi yêu anh, tôi yêu cả nhà anh! Hứa Mễ Nặc oán hận nghĩ, nhưng nhiệt độ trên gương mặt không hề giảm. Thật là quá kém a!

Tinh táo lại, Hứa Mễ Nặc bắt đầu nghĩ kế sách tiếp theo, nếu hỏi thím Trương không được gì, thì người làm vườn, tài xế cũng không thắm vào đâu. Chức vụ của bọn họ không khác nhau là mấy, rất khó nắm được tin tức hữu dụng, hơn nữa bình thường bọn họ chỉ thích quan tâm chuyện hóng hớt nhất, bỏ qua nhiều thông tin có ích.

Vì vậy Hứa Mễ Nặc suy nghĩ một hồi, bèn chuyển mục tiêu sang trợ lý áo đen. Nhìn qua hắn có vẻ khá cao cấp, bình thường hay báo cái này, báo cái kia với Viên Diệp Đình, chắc hắn sẽ biết nhiều hơn chút.

Hứa Mễ Nặc hạ quyết tâm, bắt đầu truy tìm người áo đen. Gần như là đuổi theo chặn đường, dùng bất cứ thủ đoạn tội tệ nào!

Trợ lý áo đen đáng thương, cũng chính là trợ lý đặc biệt của Viên Diệp Đình Uất Trì, mấy ngày nay đều muốn khóc. Bắt kể hắn đi đến đâu, mợ chủ đều có thể chặn đường anh. Hơn nữa vừa nhìn thấy anh, không nói gì, chỉ cười, khiến hắn rụng tóc gãy.

Nếu như hắn có chỗ nào làm không tốt, mợ chủ có thể nói thẳng, cười như vậy là có ý gì? Đặc trợ Uất Trì vô cùng khó hiểu.

Nếu như Hứa Mễ Nặc biết ý nghĩ của hắn, nhất định là sẽ roi vạch đen, trời mới biết chẳng qua là cô muốn biểu đạt ý tốt của mình mà thôi, chủ yếu bởi vì lúc trước hai người vì vấn đề ra cửa mà có chút hiểu lầm, dẫn đến Hứa Mễ Nặc vừa thấy hắn sẽ không có sắc mặt tốt.

Nhưng bây giờ đang có việc cần nhờ cậy người ta, Hứa Mễ Nặc dù sao cũng phải bày tỏ chút lòng thành, cho nên đứng trước gương luyện tập bao lâu mới luyện được nụ cười không có tính công kích, viết rõ “chúng ta làm bạn đi” như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Di Ái Chi Tâm (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cho nên mỗi lần cô thấy Uất Trì đều cười một cái, mong hắn sẽ hiểu mình không có địch ý, là ý tốt, là hòa bình, về sau sẽ dễ làm việc a!

Nhưng không ngờ Uất Trì nhìn thấy cô thì như nhìn thấy quý, Hứa Mễ Nặc cũng rất khó nào biết không?!

Vô tình gặp được Uất Trì khoảng mấy ngày đều bị hắn dùng đủ loại lý do chạy trốn, Hứa Mễ Nặc ra chiêu độc.

Lúc gặp Uất Trì lần nữa, cô không nói hai lời, cầm “dây thừng” trong tay, hay còn được gọi là thất lưng, vung dây ra, vô cùng chuẩn xác móc vào quần áo của Uất Trì, để xem trốn làm sao.

Hứa Mễ Nặc vô cùng đắc ý, luyện tập gian khổ bao năm như vậy không phải vô ích, nhìn xem.

Mà Uất Trì bị Hứa Mễ Nặc vô được, khuôn mặt suy sụp, nhất là sau khi thấy mỹ chủ dùng thất lưng của thiếu gia xong, da mặt Uất Trì càng rúm ró hơn. Hắn tuyệt đối chết chắc, nhất định chết chắc rồi.

Hứa Mễ Nặc xoay Uất Trì đang đưa lưng về phía cô lại, thấy vẻ mặt đau khổ của hắn, tò mò hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Mợ chủ, tôi sai rồi, mợ đánh tôi mắng tôi cũng được. Van xin mợ hãy bỏ qua cho tôi đi! Tôi trên có già, dưới có trẻ, ở giữa còn có một người vợ liệt cả người đang chờ tôi đem tiền về đấy! Tôi không thể không có công việc này a! Mợ chủ!” Uất Trì khóc lóc nước mắt nước mũi tem lem, biểu cảm này so với đáng vẻ người mấy lạnh lùng ít nói ít cười ngày thường của hắn đúng là một trời một vực.

Không ngờ hắn lại có kĩ năng diễn xuất tốt như vậy! Hứa Mễ Nặc sợ hãi than.

Đối với hành động khoa trương cỡ này, Hứa Mễ Nặc sẽ không tin tưởng, cho nên cô phải hỏi điều cần hỏi!

“Hừ, muốn tôi tha cho anh vậy cũng không khó. Có điều tiếp theo, tôi hỏi cái gì anh phải trả lời thành thật, bằng không hừ. Tôi sẽ nhào tới! Nếu để Viên Diệp Đình biết anh quyến rũ vợ hắn, anh nghĩ xem liệu hắn có lột da anh không!” Hứa Mễ Nặc nặc, dựa vào tay chân khẳng khiu của cô, lực uy chấn chấn ỉt, phải mang tôn đại phạt Viên Diệp Đình ra mới có thể uy chấn tám phương.

Quả nhiên Uất Trì nghe xong, gật đầu như gãi tôi.

“Được, tôi hỏi anh, anh biết Di Á Chi Tâm không?” Hứa Mễ Nặc hỏi thẳng vào chủ đề.

“Biết.” Uất Trì thành thực đáp.

Hứa Mễ Nặc vỗ cái nào bị cửa kẹp của mình, câu hỏi thật vô nghĩa, chuyện oanh tạc năm đó, có ai không biết! Hỏi thừa!

“Vậy anh biết nó ở đâu không?” Hứa Mễ Nặc hỏi thẳng hơn.

Uất Trì nghiêng đầu suy tư hồi lâu, đang định gật đầu, nhưng lại nhanh chóng lắc đầu nguầy nguậy.

Hứa Mễ Nặc hung tợn nhìn hắn, làm bộ muốn xông tới.

Uất Trì lập tức rụt cổ, mở miệng nói: “Mợ chủ, tôi thật sự không biết, Di Á Chi Tâm là vật gai truyền của nhà họ Viên, những người đi theo Diệp thiếu như chúng tôi sao biết được!”

Hứa Mễ Nặc nửa tin nửa ngờ nhìn hắn, còn Uất Trì mở căng đôi mắt nhỏ như hạt đậu, nỗ lực chân thành nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Di Á Chi Tâm (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thật ra Hứa Mễ Nặc cũng không ôm hi vọng có thể moi được tin tức quan trọng gì từ Uất Trì, giống như hắn nói, hắn chỉ là một trợ lý được nhà họ Viên thuê, làm sao có thể biết vật gia truyền của nhà họ Viên ở đâu.

Nhưng bận rộn nửa ngày không thu hoạch được gì, cô có chút không cam lòng, liếc nhìn Uất Trì không dám nhúc nhích, mắt cô xoay tròn, nghĩ ra một biện pháp há gặm rất tốt!

“Uất Trì a, anh vừa nói, hoàn cảnh nhà anh thế nào?” Hứa Mễ Nặc bước lên trước, cười hi hi hỏi.

Uất Trì bị nụ cười của Hứa Mễ Nặc làm sờn gai ốc, đầu còn muốn nhắc tới những lời nói dối vừa nghĩ ra của mình, đánh ngậm miệng không nói.

“A, không nói đúng không, không sao, anh có thể đi, nhưng những câu tôi vừa hỏi anh không được nói cho bất kì ai nhé, kể cả Viên Diệp Đình, nếu không, anh sẽ thảm hơn cả thảm đấy!” Hứa Mễ Nặc thông cảm nhìn Uất Trì.

Uất Trì cuống quýt cúi thất lưng trên người ra, chạy như bay.

Cuối cùng những lời này dĩ nhiên là truyền vào tai Viên Diệp Đình, dù sao trà tiền mới là ông chủ, Viên Diệp Đình chính là ông chủ của ông chủ.

Nghe được trợ báo cáo xong, Viên Diệp Đình nhũn mảy, trầm nghĩ, người phụ nữ này lại muốn gỡ trò quý gì! Di Á Chi Tâm! Di Á Chi Tâm.

Đôi mắt dài đen kịt như bóng đêm của Viên Diệp Đình không tự chủ hơi nheo lại.

Anh phát tay một cái, để Uất Trì rời đi, một mình rơi vào trầm tư.

Uất Trì thở phào, bước chân nhẹ nhõm đi ra ngoài, hắn chỉ biết thắng thần sẽ được khoan hồng a!

Buổi tối, Hứa Mễ Nặc đang ăn cần hầu hạ khuôn mặt mình, bất thành linh Viên Diệp Đình đi vào.

“Này, anh có thể có ý tứ chút được không, đây là phòng của tôi! Trước khi vào không gõ cửa được há? Nhờ đâu tôi đang thay quần áo thì sao?” Hứa Mễ Nặc ngồi trước gương vuốt ve đủ loại mỹ phẩm dưỡng da xa hoa, vừa không vui nói.

Viên Diệp Đình đi đến giường vén chăn nằm xuống: “Nếu như tôi nhớ không nhầm, đây cũng là phòng của tôi! Tôi vào phòng tôi sao lại cần gõ cửa?”

“Nhưng chẳng phải anh toàn ngủ ở thư phòng đấy thôi?” dính đến vấn đề tài sản thuộc sở hữu của ai, Hứa Mễ Nặc áp ứng nói.

“Hôm nay đột nhiên muốn thay đổi không khí.” Viên Diệp Đình nói rồi cúi áo khoác.

“Khoan đã, khoan đã, căn phòng này tôi tặng cho anh, tôi ra ngoài, tôi ra ngoài.” Cuối cùng Hứa Mễ Nặc không chịu nổi cảnh Viên Diệp Đình cúi thất lưng trước mặt cô, tuy không phải cô chưa từng thấy, nhưng không có nghĩa là cô nguyện ý thấy!

“Quay lại!” Viên Diệp Đình quát Hứa Mễ Nặc.

“Có phải anh đã nghĩ thông, muốn ra ngoài ngủ hay không?” Hứa Mễ Nặc còn chưa bước ra nổi một bước, nhanh chóng quanh về.

“Nghe nói hai ngày nay cô đi dò la Di Á Chi Tâm suốt?” Viên Diệp Đình không muốn quanh co lòng vòng.

Hứa Mễ Nặc biết khắp cả nhà họ Viên đều là người của anh, việc cô hỏi thăm Di Á Chi Tâm sớm muộn gì cũng bị anh biết. Nhưng mục đích của cô chính là muốn để anh biết.

“Đúng vậy.” Hứa Mễ Nặc thoải mái thừa nhận.

Chương 98: Khóc Lóc Lăn Lộn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nghe thấy Hứa Mễ Nặc thoải mái thừa nhận, Viên Diệp Đình lại ngẩn ra không xác định được mục đích của cô.

“Cò hời cái này làm gì?” Biểu cảm của Viên Diệp Đình âm trầm hỏi.

“Hiếu kỳ a, mọi người đều nói Di Ái Chi Tâm là vật gia truyền của nhà họ Viên, trước đây không có điều kiện chỉ được nhìn qua tivi, bây giờ chẳng phải tôi đã vào được tận đây rồi sao! Cho nên muốn tự mắt nhìn, tự giám định và thưởng thức!”

Đây là lý do Hứa Mễ Nặc đã sớm nghĩ xong.

Trước kia, bởi vì cô muốn ly hôn mà não loạn với Viên Diệp Đình như vậy, cô đâu thể không biết xấu hổ mà hỏi thẳng a, không thể làm gì khác hơn là trải qua đủ mọi thủ đoạn nói bóng nói gió, để anh hấn tới hỏi thẳng cô, sau đó lấy lý do như lẽ đương nhiên ra.

Ai, Hứa Mễ Nặc cảm thấy bản thân thật đúng là quá thông minh, làm sao bây giờ? Quá khổ não.

Viên Diệp Đình nhìn Hứa Mễ Nặc bình tĩnh giải thích, hiển nhiên không tin, nhưng lại không tìm được lý do nghi ngờ.

Nếu suy xét dựa trên người bình thường, lý do này rất đáng tin. Hàng năm người vì nghe danh mà đến, muốn nhìn thấy Di Ái Chi Tâm cũng không phải ít. Nhưng không hiểu sao những lời này từ miệng Hứa Mễ Nặc nói ra, Viên Diệp Đình lại cảm thấy có vấn đề rất lớn.

“Đề sau hãy nói.” Viên Diệp Đình lạnh nhạt nhả ra một câu, gác vấn đề lại.

“Ai da, tại sao phải đề sau hãy nói a? Tôi sắp tò mò muốn chết rồi, đề tôi nhìn chút đi!” Mắt thấy Viên Diệp Đình có vẻ đang suy nghĩ, ai ngờ kết quả cuối cùng lại thành như thế, Hứa Mễ Nặc dĩ nhiên không chịu.

Viên Diệp Đình nhìn cô, không nói gì.

“Viên thiếu? Viên ca? Ông chủ Viên?” Hứa Mễ Nặc thử gọi mấy tiếng.

Nhưng dường như Viên Diệp Đình đã quyết định rồi.

Hứa Mễ Nặc vừa nán lòng vừa tức giận. Quý họp hỏi, người khác muốn xem thì tận tay dâng ra, tôi muốn xem thì đủ loại không muốn không nên. Tôi xin anh, tôi mới là vợ anh biết không?!

Sờ dĩ nổi như vậy bởi vì mấy ngày qua tuy không nghe được tin tức gì của Di Ái Chi Tâm, nhưng Hứa Mễ Nặc biết, Di Ái Chi Tâm này vốn là Viên Diệp Đình chuẩn bị đưa cho Ninh Nhượng Phồn tiêu thụ!

Dĩ nhiên câu này không thể nói ra miệng, ngay cả Hứa Mễ Nặc đang oán thầm mà còn thấy chua chua.

Cô lắc đầu, bỏ qua mọi suy nghĩ ngoài lề, bắt đầu nỗ lực nghĩ cách để Viên thiếu đồng ý cho cô nhìn ngắm viên đá quý nổi tiếng thế giới này.

Nhưng Viên thiếu mềm cứng đều không ăn, nước đổ lá khoai.

Hứa Mễ Nặc hơi tức giận, nói hỏi lâu cũng vô ích, rốt cuộc tên này sao vậy! Phong độ bị chó gặm hết rồi à? Chó cũng không kén chọn như thế a?!

Hứa Mễ Nặc vừa uống nước bổ sung thể lực, vừa ai oán nghĩ.

Viên Diệp Đình nhìn bóng lưng mất mát của Hứa Mễ Nặc, chợt có chút không nỡ, nói: “Cũng không phải không được, chỉ cần cô ngoan ngoãn chút.”

Cô ấy là vợ của mình, bị từ chối nhiều như vậy cũng không hay.

Chỉ tiếc mắt nhìn chắc không sao.

Nhận ra bản thân đang đặt Hứa Mễ Nặc vào vị trí con dâu nhà họ Viên, Viên Diệp Đình hơi kinh ngạc, bắt đầu từ khi nào anh lại có ý nghĩ biến giả thành thật như vậy, anh không khỏi giật mình.

Mà Hứa Mễ Nặc vừa uống nước xong, dự định nghỉ ngơi lấy sức để tiếp tục gửi viên đạn bọc đường thứ hai thì bị lời của anh làm cho vui sướng. Thật đúng là hạn hán gặp mưa rào mà.

Nhìn xem, Viên tổng thật hào phóng!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Khóc Lóc Lăn Lộn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc quay đầu lại, cười như nở hoa, khoe miệng cong cong, trong mắt đầy tia sáng: “Thật không? Thật không? Anh không được lừa tôi đấy.”

Thấy đáng vẻ này của cô, Viên Diệp Đình vốn đang định thu lại lời nói chợt bỏ đi suy nghĩ ấy, trái lại làm theo lời cô, gật đầu.

Hứa Mễ Nặc khó tin tọng to hai mắt nhìn Viên Diệp Đình, ánh mắt sung sướng giây phút ấy như thể anh là toàn bộ thế giới của cô.

Viên Diệp Đình kết thúc chủ đề sớm, quay lại thư phòng.

“Ôi chào? Sao lại đi?” Vẫn không nói rõ tiêu chuẩn ngoan ngoãn là thế nào đâu!

Vất vả lắm mới khơi nào được mải! Gian thương! Gian thương! Cứ thế bước đi, rốt cuộc nói hay không nói?

Hứa Mễ Nặc tập trung suy nghĩ, sao bình thường thông minh là thế mà cứ đến thời khắc quan trọng là lại trở nên ngớ ngẩn.

Nhưng có hi vọng đã coi như bước thêm một bước dài rồi. Hứa Mễ Nặc chỉ có thể an ủi bản thân như thế.

Hôm sau vào rạng sáng, để đạt được yêu cầu của Viên thiếu, Hứa Mễ Nặc dậy thật sớm, chuẩn bị bữa sáng tình yêu, hồi lộ cái bụng của Viên tổng, để hấn trở nên mềm mòng một tí, để ăn nói hơn!

Đến lúc cô vào phòng bếp, thám Trương đang chuẩn bị bữa sáng, thấy cô bước vào, còn tưởng là cô có gì dặn dò, ngừng động tác, chờ cô nói.

Hứa Mễ Nặc nhìn đáng vẻ này của thám Trương, trong lòng than thở: nhà họ Viên dạy người làm thật nghiêm ngặt a! Nhưng Hứa Mễ Nặc không thích người khác cung cung kính kính với cô, dù sao cô cũng không phải phương hoàng, chỉ một cô chim sẻ.

“Thím Trương, thím cứ làm việc của thím đi, không cần đề ý đến cháu, cháu chỉ vào xem thôi.” Hứa Mễ Nặc lúng túng cười nói.

Kẻ có tiền thật sự là lãng phí tài nguyên, chỉ là bữa sáng mà sao có cả Đông Tây kết hợp, cái gì cũng có vậy! Hứa Mễ Nặc khinh thường bấu môi, hoàn toàn quên mình bình thường ăn uống như rồng cuốn thế nào.

Có điều, rốt cuộc Viên Diệp Đình thích ăn cái gì? Suy nghĩ hai phút xong... Hứa Mễ Nặc cảm thấy hương nghĩ này không khá thi, cô nên nghĩ xem bản thân làm được món gì thì hơn.

Cuối cùng sau một hồi suy tư, quyết định làm một món đơn giản là trứng hấp cách thủy.

Tục ngữ nói, mỗi ngày một quả trứng, bệnh tật sẽ xa ta. Ách, hình như không phải trứng, được rồi, điều đó không quan trọng. Quan trọng là... nó đơn giản, thuận tiện, chỉ cần đánh trứng, rồi đổ nước, đặt lồng hấp vào, là xong!

Hứa Mễ Nặc cảm thấy ý tưởng này rất hay, người phụ nữ khéo tay hiền huệ như cô, cái gì không biết chứ đánh trứng sao có thể không biết?!

Vì vậy cô bắt đầu tìm trứng, nhưng tìm hồi lâu không thấy trong phòng bếp có quả nào.

Vì vậy cô hỏi: “Thím Trương, nhà chúng ta không có trứng gà à?”

“Mợ chủ, mợ muốn ăn trứng gà?” Thím Trương nghe Hứa Mễ Nặc hỏi, cho rằng cô muốn ăn: “Trong nhà không có trứng gà, bởi vì lão thái gia và thiếu gia không ăn trứng.”

Thái dương Hứa Mễ Nặc treo ba vạch đen, Viên thiếu quả kiềng ăn! Chắc chắc, thật sự quả xấu.

“Vi sao không ăn trứng, trứng gà có rất nhiều dinh dưỡng mà.” Hứa Mễ Nặc khó hiểu hỏi.

“Bởi vì cha của thiếu gia, rất thích ăn. Lão thái gia và thiếu gia không muốn thấy cảnh thương cảm, nên không ăn.” Thím Trương hơi đau lòng.

“A, ra là vậy.” Hứa Mễ Nặc không ngờ nguyên nhân lại là vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đắn đo hồi lâu, cô quyết định mở miệng hỏi thím Trương, bởi vì sắc trời càng lúc càng sáng.

“Thím Trương, thím có thể nói cho tôi biết, Viên ôn thần, nhầm, là Diệp Đình, anh ấy thích ăn gì? Tôi muốn tự tay làm bữa sáng cho anh ấy.” Một câu nói khiến Hứa Mễ Nặc suýt cắn đứt lưỡi mình, nhất là khi gọi tên Viên Diệp Đình, thật sự không được tự nhiên a.

Hứa Mễ Nặc cúi đầu, then thùng, nhưng đợi hồi lâu không thấy thím Trương nói câu nào, đến khi cô ngẩng đầu, thấy thím Trương hai mắt rung rung. Thế này là thế nào a!

“Mợ chủ, không ngờ, mợ lại tốt với thiếu gia như vậy, tôi thật sự không biết nên nói gì. Mợ chủ, đến đây, để tôi hướng dẫn mợ!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Khóc Lóc Lăn Lộn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc bị phản ứng của thím Trương làm cho hoảng sợ, chợt cảm thấy đây không phải suy nghĩ hay, nhưng thím Trương không cho phép từ chối cầm lấy tay cô, bắt đầu hướng dẫn.

Sự thật chứng minh, tay nghề của Hứa Mễ Nặc, thật sự rất tệ! Một gói bánh mì cắt lát, còn có máy nướng bánh, thím Trương làm hơi sém vàng, tại sao đến lượt cô lại cháy thui cháy rụi!

Một nồi cháo nhỏ, thím Trương nấu mềm dẻo, trải qua tay cô thì đặc sệt lại, nhìn như mớ bỗ lớn.

Nói chung, bữa sáng làm gà bay chó sủa, tay của Hứa Mễ Nặc đầy vết bóng.

Viên Diệp Đình và ông cụ Viên ngồi cạnh bàn ăn chờ đã lâu, đã sắp qua giờ ăn sáng nhưng vẫn chưa thấy bắt đầu bữa sáng. Viên Diệp Đình có chút không vui, đang định đi phòng bếp nhìn, thấy vẻ mặt thím Trương tươi cười bùng bữa sáng tới, theo sau là Hứa Mễ Nặc cúi đầu ủ rũ.

“Lão thái gia, thiếu gia, bữa sáng hôm nay là mợ chủ dậy sớm đến phòng bếp chuẩn bị. Mọi người phải ăn thật ngon nha.” Thím Trương bày bữa sáng ra, cười nói.

“Bữa sáng hôm nay là Tiểu Nặc làm? Nhất định ông phải ăn thật ngon!” Đường như ông cụ Viên rất vui vẻ.

Nhưng khi đường nhìn của ông rơi vào bữa sáng trên bàn thì nụ cười khóe miệng hơi cứng lại.

Thứ này, thứ này thật sự có thể ăn sao? Ông cụ Viên do dự cầm dũa.

Hứa Mễ Nặc nhìn vẻ mặt bần khoản của ông cụ Viên, đầu vón cúi thấp thiếu nước vui xuống sàn nhà.

“Sàn nhà lát đá cẩm thạch, không có lỗ cho cô chui xuống đâu.” Viên Diệp Đình mở miệng.

Hứa Mễ Nặc ngẩng đầu muốn cãi lại, nhưng nghĩ đến yêu cầu tối qua của đại thiếu gia, ừm, ngoan ngoan, biểu hiện tốt chút.

Hứa Mễ Nặc cắn răng, ép mùi thuốc súng bên miệng xuống, thầm nhủ trong lòng, sau đó ngẩng đầu nịnh nọt: “Diệp Đình, ông nội, con ở đây lâu như vậy mà chưa từng nấu được một bữa cơm hoàn chỉnh cho hai người ăn. Tay nghề của con không tốt, hai người hãy cố ăn tạm xem.”

Nói xong câu cuối cùng, bản thân Hứa Mễ Nặc cũng thấy ngại ngùng, bởi vì theo cô, trên bàn không có thứ có thể ăn.

Bánh mì cháy đen, nồi cháo nhỏ đặc sệt, chỉ cần là cô làm, thứ tốt cũng bị hỏng.

Món duy nhất nhìn ổn chính là dưa muối ăn với cháo. Nhưng đó không phải do cô làm.

Hứa Mễ Nặc lấy tay cào vào tóc, nở nụ cười 囧囧 với hai vị đại gia.

Ông cụ Viên bị đáng về đáng yêu của cô chọc cười: “Không sao, đây là lần đầu tiên Tiểu Nặc làm cơm đúng không?”

Hứa Mễ Nặc gật đầu.

“Lần đầu tiên nấu cơm mà làm được như này là không tệ rồi, năm đó lần đầu tiên bà nội Diệp Đình xuống bếp, suýt chút nữa hủy cả phòng bếp ấy chứ! Nấu đến nỗi không nhìn ra làm từ nguyên liệu gì! Ôi, bữa cơm đó ông ăn, nói chung cả đời khó quên!” Ông cụ Viên nhớ lại khoảng thời gian năm đó, trong mắt đầy lưu luyến.

“Thật sự? Tay nghề của bà nội không khác cháu là bao?” Về mặt Hứa Mễ Nặc vui mừng, cuối cùng cũng tìm được tri kỉ.

“Không phải, tay nghề của bà nội còn tệ hơn cháu nhiều. Ông nhớ rõ lần đó ông ăn xong bữa cơm kia, bị đau bụng suốt mấy ngày sau. Bà ấy nói là bụng của ông không tốt, món ăn của bà giúp ông giải độc! Cháu nói xem, có phải là cả vú lấp miệng em không?” Ông cụ Viên vừa nói về người bạn già thì sẽ không ngừng được. Ông cụ đã gần bảy mươi tuổi lúc này trên khuôn mặt tỏa ra ánh sáng hạnh phúc.

Hứa Mễ Nặc nhìn vẻ mặt của ông cụ, không nịn được cảm động. Tuy Viên Diệp Đình không nói gì nhưng có thể thấy là đang chăm chú lắng nghe.

“Nhưng từ sau khi bà ấy mất, ông muốn tìm người giúp ông giải độc, nhưng mãi không tìm được người này cho ông.” Câu cuối cùng của ông cụ mang theo hoài niệm và tru sầu.

Hứa Mễ Nặc nghe mà mũi hơi cay cay.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 101: Không Có Việc Gì Thì Không Lấy Lòng (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay lúc Hứa Mễ Nặc khiến ông cụ cảm động, Viên Diệp Đình bắt đầu cầm đũa bắt đầu ăn bữa sáng không nở nhìn.

Cắn được một miếng, Viên Diệp Đình không nhìn được mà nhủ mảy. Miếng bánh mì quá cứng, hơn nữa còn vì nướng quá lửa, mà còn có vị đắng.

Bát cháo kê, à, không gọi là com thì đúng hơn. Ở trong ngoài chứ kê còn có chút vật thể lạ không rõ. Nhưng có điều cực kỳ rõ ràng là chưa được nấu chín.

Thịt xông khói càng không phải nói, cháy khét.

Cho dù mùi vị không được ngon, nhưng Viên Diệp Đình chỉ cau mày nhưng vẫn ăn những món Hứa Mễ Nặc làm một lần.

Hứa Mễ Nặc thấy ánh mắt ngạc nhiên, mừng rỡ, cảm động của chị Trương và ông cụ mới quay đầu nhìn Viên Diệp Đình, khi thấy sắc mặt anh có chút đau khổ, Hứa Mễ Nặc có chút áy náy và sợ hãi.

Vốn cho rằng làm bữa sáng tình yêu có thể cho mình chút điểm cộng nhưng không ngờ tay nghề cô lại tệ như vậy. bây giờ cô chỉ cầu mong vị giác của Viên Diệp Đình có chút vấn đề, không nhận ra mùi vị gì nữa. Nếu không, không chỉ thất bại trong gang tấc lại còn mất hết hào cảm.

“Cái đó, không ăn được thì đừng ăn, không hại sức khỏe!” Tôi không bồi thường được, Hứa Mễ Nặc thầm nói tống lỏng.

Nghe vậy, Viên Diệp Đình giống như đang ngồi ngời điều gì, khuôn mặt vụn vụn, cố gắng nuốt chỗ thức ăn trong miệng vào bụng, mới để đũa xuống: “Chị Trương, chị làm bữa sáng lại đi, dọn mấy đồ này đi!”

Chị Trương nhìn về mặt đầy xấu hổ của thiếu phu nhân, thờ dài nói: “Hai cái người này thật tình cảm!”

Hứa Mễ Nặc không nghe được lời bộc bạch trong lòng của chị Trương, nếu không cô sẽ phát điên rồi.

Tình cảm? Tình cảm cái gì chứ?

Nói tóm lại, cho dù nói thế nào, bữa sáng tình yêu cho dù không được như ý nhưng cũng có thể coi như có tấm lòng rồi.

Nhìn hai người đàn ông Viên gia có vẻ như tâm trạng rất tốt, Hứa Mễ Nặc cũng thoải mái hơn nhiều.

Chờ đến tối, cô chờ Viên Diệp Đình ở con đường anh chắc chắn phải đi qua, cô bước dài lên trước: “Viên thiếu gia, có vẻ hôm nay tâm trạng khá tốt?”

“Cũng tạm.” Nhìn dáng vẻ vô mong ngửa của cô, Viên Diệp Đình cũng biết được à có vấn đề.

“Vậy anh thấy biểu hiện của tôi thế nào chứ?” Hứa Mễ Nặc lại hỏi.

“Cô định nói gì?” Viên Diệp Đình nheo mắt, hỏi thẳng.

“Không muốn nói gì, chỉ muốn nhắc nhở anh đừng quên chuyện đã đồng ý với tôi.” Hứa Mễ Nặc nhìn thái độ này cũng biết mình đã thành công cho nên càng to gan hơn.

“Tôi đồng ý chuyện gì với cô chứ?” Hiển nhiên Viên Diệp Đình bị cô làm cho mơ hồ.

“Này, anh cũng không thể chơi xấu như vậy chứ? Chính anh nói, nếu tôi biểu hiện tốt thì anh sẽ cho tôi xem Di Ái Chi Tâm!” Vừa nghe Viên Diệp Đình định trở mặt, Hứa Mễ Nặc dùng câu nói ngắn gọn vẫn phổ biến trong tổ chức: “Chuyện chính là như vậy, Đại lão gia à, chuyện đã đồng ý thì không thể đổi ý được!”

“A, ý cô là nói việc này sao?” Căn bản, Viên Diệp Đình không để chuyện này trong lòng, vừa quay đầu đã quên mất, nhưng Hứa Mễ Nặc cẩn thận như vậy, không hề có ý qua loa nào khiến Viên Diệp Đình muốn trêu chọc cô: “Cho nên, sáng sớm hôm nay cô hãy làm bữa sáng sao?”

“Không phải là tôi muốn cho mọi người thêm ấn tượng tốt với tôi chứ?” Hứa Mễ Nặc cảm thấy lúng túng khi bị nói đúng tâm sự.

“A, thay đổi thái độ sao?” Viên Diệp Đình không nhìn được mà bật cười, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói: “Tôi còn nghĩ là tôi muốn đọc tôi chết đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](#).

Chương 102: Không Có Việc Gì Thì Không Lấy Lòng (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Không phải, sao có thể chứ? Ông chủ à tôi chỉ không ngờ nhiều năm không xuống bếp mà tay nghề có thể giảm sút như vậy!” Hứa Mễ Nặc vội vàng giải thích.

“Lúc có bất gian cũng không giảm sút đâu!” Viên Diệp Đình vênh vênh không quên được cảnh tượng lúc đó. Mỗi lần nhớ tới, trong lòng lại căng thẳng, tựa như có thể cảm nhận bàn tay mềm mại không xương của cô để lên em trai anh.

“A, cái đó, cái đó! Thôi quen mà thôi, anh cũng thấy rồi đó, chẳng qua tôi cũng gặp nhiều rồi thôi!” Hứa Mễ Nặc vội vàng giải thích nhưng lại cảm thấy mình càng tỏ càng đen.

“Ừ, vậy cô về luyện tập thêm, khi nào ổn rồi thì chúng ta bàn lại sau!” Nói xong, Viên Diệp Đình đã tiến lên trước, định rời đi.

“Vậy phải đợi đến khi nào chứ?” Hứa Mễ Nặc vội vàng theo sau.

“Không sao cả, tôi không vội! Cô cứ từ từ làm là được!” Viên Diệp Đình nín cười nói, bước chân vẫn không dừng lại.

Nhưng mà tôi vội đó, mắt thấy bóng dáng Viên Diệp Đình sắp biến mất, Hứa Mễ Nặc thầm kêu rên trong lòng.

Là con gái thế kỷ 21, Hứa Mễ Nặc càng đánh càng hăng.

Nếu bữa sáng là một cái hố thì cô không thể tiếp tục nhảy vào.

Phải đổi cách khác nhưng nên làm gì khác đây? Hứa Mễ Nặc lại rơi vào trầm tư.

Suy nghĩ hồi lâu, cô đột nhiên ý thức một điều, từ lúc gặp Viên Diệp Đình, mỗi ngày cô đều trải qua dầu sôi lửa bỏng, mỗi ngày đều phải vận dụng não bộ căng thẳng, phải tập trung toàn bộ tế bào, chuẩn bị chiến đấu.

Thật là quá thâm và vô nhân đạo.

Nhưng thâm thì thâm còn việc phải động não thì vẫn phải động thôi.

Vì vậy, ngày hôm sau, Hứa Mễ Nặc lại giống như con gián đánh hoài không chết, tiếp tục ra trận.

Cô cũng không tính tự xuống bếp nấu bữa sáng hôm sau nữa. Nhưng cô có thể giúp đỡ dọn mâm, Hứa Mễ Nặc cảm thấy mình như một ngọn nến chiếu sáng tâm hồn đen tối của Viên Diệp Đình.

Vì vậy, mới sáng sớm, ngọn nến kia đã liên tục bật nấp, ánh mắt Viên Diệp Đình mới lểch, cô đã nhanh chóng gấp thức ăn, thêm nước.

Cho dù ân cần như vậy là có mục đích nhưng Viên Diệp Đình rất hưởng thụ việc này, lại còn sai khiến Hứa Mễ Nặc liên tục.

Nhìn dáng vẻ hai người, tâm trạng Viên lão gia thật sự cảm thấy rất vui. Ông càng lúc càng nhận ra, cưới Tiểu Nặc về làm thiếu phu nhân Viên gì thật sự là chính xác.

Trước kia, cháu trai ông luôn bày vẽ mặt mũi, cho dù là Ninh Nhược Phần được coi là người nó yêu thích cũng chỉ ở mức độ vừa phải.

Hoàn toàn không hề giống lúc thẳng bệ ở bên cạnh Tiểu Nặc, cực kỳ có sức sống.

Viên lão gia cực kỳ vui vẻ và yên tâm đối với sự thay đổi này của Viên Diệp Đình. Đồng thời, ông càng hài lòng với Hứa Mễ Nặc hơn.

Mà Hứa Mễ Nặc đang không ngừng phục vụ hai người đàn ông Viên gia, cô không biết rằng cách làm của cô đã khiến Viên lão gia cực kỳ hài lòng. Cô chỉ chăm chú cố gắng làm tròn bổn phận của một nhân viên phục vụ trước mặt Viên thiếu gia.

“Rót hộ ly sữa!” Về mặt Viên Diệp Đình không thay đổi, mở miệng sai.

“A, được!” Hứa Mễ Nặc nhẹ nhàng đáp, hoàn thành rất nhanh chóng, chỉ chốc lát đã bùng ly sữa nóng hồi lên.

“Tôi nói là ấm, cái này quá nóng!” Vị thiếu gia nào đó nói.

“Để một chút nữa là nguội thôi!” Hứa Mễ Nặc lơ đãng nói.

“Cố nghĩ rằng tôi rảnh lắm à?” Người nào đó tiếp tục gây khó dễ.

“Được rồi, tôi sẽ lấy một ly sữa áp cho thiếu gia!” Hứa Mễ Nặc cố gắng kiềm chế sự xúc động trong lòng, bùng cốc sữa vào phòng bếp.

Đổi lại cốc sữa khác, Hứa Mễ Nặc lại chân chó tiếp tục làm nhân viên phục vụ của Viên gia.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Không Có Việc Gì Thì Không Lấy Lòng (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Mà bữa sáng cũng vì thế mà thoải mái hơn. Nhưng mà vẫn có chút ít không hài lòng, có ý đồ phá hỏng bầu không khí này.

“Tôi không ăn cái xanh!” Thiếu gia nào đó thật sự coi việc soi mói là việc cần làm liên tục.

“Kén ăn không tốt với cơ thể đâu!” Hứa Mễ Nặc cắn răng nghiền lợi nói.

“Hử?”

“Được rồi! Được rồi, tôi lập tức bỏ cái xanh ra cho thiếu gia!” Một giây trước còn cắn răng nghiền lợi, một giây sau đã phải cố gắng nhẫn nhục, không oán không giận. Hứa Mễ Nặc chính là người co được giãn được, cố gắng chịu nhục làm việc lớn.

“Ừ, đừng lãng phí, có ăn đi!” Người nào đó hiển nhiên rất hài lòng về sự biết điều của Hứa Mễ Nặc.

Mà mọi người xung quanh khi nhìn thấy cảnh tượng này lại cảm thấy tình cảm giữa thiếu gia và thiếu phu nhân thật tốt, còn dứt đồ ăn cho nhau nữa.

Cho nên mới nói, có rất nhiều chuyện tận mắt thấy cũng chưa chắc là thật.

Ăn xong bữa sáng, Hứa Mễ Nặc cảm thấy eo mõi, lưng đau, chân tê dại, ngay cả tâm can ti phổi cũng không tốt hơn là bao, cả người đều mõi mệt.

Có tác dụng thì không soa nhưng Hứa Mễ Nặc cảm thấy những cái này chẳng đáng nói gì với Viên Diệp Đình.

Cô cảm thấy bản thân không phải là đối thủ của Viên Diệp Đình. Sau này còn phải cố gắng, nếu có thể khiến anh ta thăng hoa một chút thì càng tốt.

Sau khi nghĩ thông điểm này, Hứa Mễ Nặc yên tâm trở về ngủ thêm một giấc, chuẩn bị nghênh đón trận chiến càng thâm khốc hơn vào buổi chiều.

Không có thể lực tốt, sao có thể đấu tranh với thể lực xấu chứ, sao bảo vệ được lợi ích của dân chúng chứ? Cho nên, giấc ngủ này của Hứa Mễ Nặc cực kỳ ngọt ngào.

Tỉnh dậy đã là buổi chiều, cô mơ mơ màng màng mở mắt. Hơn một giờ, ôi trời ôi, thật thâm rồi, cô còn định đưa cho ông cụ Viên một ly trà sâm đó. Cô phải thể hiện chút hiền lương thực đức của nàng dâu Trung Quốc chứ?

Đừng hỏi tại sao cô lại nghĩ được cách này bởi vì trong sách đều viết vậy. Tiểu thuyết gì chứ? Tất nhiên là ngôn tình cổ đại rồi.

Nam chính khổ sở học hành lên kinh ứng thi còn nữ chính ở nhà mòn mỏi chờ đợi.

Nhưng mà bây giờ không phải cổ đại, không thể mòn mỏi chờ đợi được nhưng vẫn có thể bùng trà dâng nước.

Hứa Mễ Nặc vội vàng bò dậy, chuẩn bị mọi thứ.

Cô chạy đến phòng bếp, hỏi chị Trương xem có gì giúp tỉnh thần sáng khoái hơn không.

Chị Trương thấy Hứa Mễ Nặc lại định đưa cho thiếu gia đồ gì, dĩ nhiên cực kỳ ủng hộ. Cho dù thiếu gia không uống trà sâm gì đó nhưng nếu thiếu phu nhân đưa chắc cũng không sao đâu.

Vì vậy, chị Trương giúp Hứa Mễ Nặc chuẩn bị xong, cuối cùng còn kêu Hứa Mễ Nặc chuẩn bị thêm một tô mì, sau đó mới yên tâm đi về chỗ Viên Diệp Đình.

Nhìn Hứa Mễ Nặc cẩn thận bùng khay, chị Trương cảm động rơi nước mắt. Thiếu phu nhân quá thật bị lời khuyên của chị mà hồi tâm chuyển ý, thật tốt!

Hứa Mễ Nặc tất nhiên không biết suy nghĩ này của chị Trương. Trong đầu cô bây giờ đều là cái khay trước mặt. Cô đi thật chậm. Chẳng qua chỉ để một ly trà sâm nếu không phải vì quá nóng thì cô cảm sẽ chắc hơn.

Thật vất vả mới đến cửa phòng làm việc của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc khó khăn lắm mới lấy được một tay ra gõ cửa.

“Vào đi!” Giọng nói của Viên Diệp Đình vang lên từ bên trong.

Một tay Hứa Mễ Nặc bế khay, một tay mở tay nắm. Nhưng bởi vì không cẩn thận cho nên vang lên tiếng va chạm.

Viên Diệp Đình cau mày, ngẩng đầu nhìn. Không ngoài dự liệu thấy dáng vẻ lúng túng của Hứa Mễ Nặc. Anh có chút nghi ngờ, người phu nhân này lại định làm gì chứ?

Nhớ tới sáng nay, Viên Diệp Đình càng có chút mong đợi khi thấy Hứa Mễ Nặc đang khó khăn đi về phía trước thì anh cũng có chút xiu mong đợi.

Nhưng mà động tác này của cô chẳng lẽ muốn lấy mạng đối mạng với anh sao? Chỉ thấy Hứa Mễ Nặc gợn chiếc khay thật cao, bước chân nhanh chóng chạy về phía anh.

Chắc bị trúng tà rồi! Viên Diệp Đình hoài nghi nhìn Hứa Mễ Nặc.

Không bao lâu, Hứa Mễ Nặc đã chạy tới trước mặt anh, cúi đầu 90 độ, nói: “Viên thiếu gia, uống trà đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Quần Áo Của Tôi! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cái ly trong tay Hứa Mễ Nặc hoàn toàn không có cách nào duy trì thăng bằng, cứ thế hoa lệ bay ra ngoài.

Nước trà nóng hồi do sức hút của trái đất cùng đủ loại lực tác động khác, nói chung là phi thẳng về phía Viên Diệp Đình.

Mắt thấy Viên Diệp Đình không kịp tránh, phản ứng của Hứa Mễ Nặc rất nhanh nhạy.

Nhanh như tia chớp, cô đặt cái khay trong tay xuống, nhào tới, một tay đẩy Viên Diệp Đình ra. Viên Diệp Đình bị cô dùng sức đẩy, va mạnh vào góc bàn làm việc, anh rên lên một tiếng, hiển nhiên vô cùng đau đớn.

Bên kia Hứa Mễ Nặc cũng không khá hơn, vì cứu Viên Diệp Đình, tay cô bị nước trà nóng hồi đổ vào, trên cánh tay trắng như tuyết nổi lên một mảng đỏ ửng.

Thảm nhất chính là đồng tài liệu trên bàn, đang xếp ngay ngắn chờ Viên Diệp Đình phê duyệt ký tên, lại gặp phải tai họa bất ngờ, thương tích đầy mình.

Sau màn hỗn loạn, Hứa Mễ Nặc đứng đó, ôm cánh tay, hoàn toàn không biết nên phản ứng sao.

Xong rồi xong rồi, cô nghĩ, thành công không đủ bại sự có thừa, nhiều tài liệu bị cô làm ướt như vậy, chắc là Viên Diệp Đình sẽ chỉ vào mũi cô mắng té tát.

Hứa Mễ Nặc ngơ ngác đứng sững, chờ Viên Diệp Đình nổi cơn, hoàn toàn quên mất chạy trốn.

Viên Diệp Đình cố nén nỗi đau khi va vào bàn, thấy đồng hồ độn trên bàn, cũng bỏ tay.

May mà máy tính không đặt ở đó, Viên Diệp Đình thấy hơi may mắn.

Đến khi anh nhìn thấy Hứa Mễ Nặc, trong lòng giận dữ, sai bước đi về phía cô.

Hứa Mễ Nặc vừa nhìn thấy Viên Diệp Đình xanh mặt đi về phía cô, biết tình hình không ổn.

“Không được đánh vào mặt! Shhh, đau quá!” Hứa Mễ Nặc giơ tay muốn bảo vệ đầu, nhưng lơ đãng chạm vào vết bồng trên tay, không nhận được kêu đau.

Lúc này Viên Diệp Đình đã đi tới trước mặt cô, kéo tay cô nhìn, càng giận không có chỗ phát tiết! Người phụ nữ đến làm xiếc hả? Bị thương nghiêm trọng như vậy mà vẫn còn đứng ngậy ra đây!

Viên Diệp Đình không nói một lời kéo Hứa Mễ Nặc đi đến nhà vệ sinh.

Tuy hơi muộn như xử lý khẩn cấp vẫn cần thiết. Viên Diệp Đình cầm cánh tay bị thương của Hứa Mễ Nặc dí vào nước lạnh.

Bị nước lạnh kích thích, Hứa Mễ Nặc nói da gà: “Đau quá a, đừng ngâm nữa! trở về tôi bôi thuốc là được rồi!” Hứa Mễ Nặc nghe rằng trợn mắt, thiếu chút nữa nước mắt nước mũi tùm lum.

“Không được, nhờ nhiệm trùng thì sao!” Viên Diệp Đình rõ ràng không tin chỉ số thông minh của Hứa Mễ Nặc, việc này không có nhân nhượng: “Cô không được tùy tiện động đây, để lát nữa bác sĩ đến xử lý.”

“Vết thương bé xíu thế đâu cần làm phiền đến bác sĩ chứ!” Hứa Mễ Nặc vẫn muốn gây dựa.

Viên Diệp Đình hung hăng trợn mắt nhìn cô: “Vết thương nhỏ? Bị bồng thành như vậy mà còn bảo nhỏ?”

Tay bị Viên Diệp Đình siết chặt, Hứa Mễ Nặc không thể giãy ra, không thể làm gì khác hơn là tùy anh.

Đến khi ngâm xong, cánh tay cô đã chết lặng, cô đau hay không cũng chẳng cảm giác gì nữa.

Lúc này, Hứa Mễ Nặc được đưa về phòng, vừa mới ngồi chưa ấm nóng, bác sĩ gia đình đã chạy tới.

Hứa Mễ Nặc sợ hãi với tốc độ của bác sĩ, bác sĩ lại một đến nổi mất nửa cái mạng.

Viên thiếu ra lệnh một tiếng, anh ta liền từ bàn mở phi tới, còn tưởng rằng Viên lão gia từ xảy ra điều gì, vừa nhìn, hóa ra chỉ là bị bồng tay!

Bác sĩ đầy oán niệm nhìn vết thương của Hứa Mễ Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Quần Áo Của Tôi! (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc bị bồng nhưng không được xử lý kịp thời nên vẫn có chút phức tạp, có mấy chỗ bồng khá nghiêm trọng nổi lên bọng nước.

Khi bác sĩ bôi thuốc, cô thật sự đau đến chết đi sống lại.

Viên Diệp Đình đứng bên cạnh nhìn có vẻ đau mà xuất xoa liên tục, không nhận được tiền lên ôm lấy cô, tức giận lườm người đang bôi thuốc.

Bác sĩ bị lườm về mặt vô tội, bị bồng thì sẽ khá đau nhức, điều này có liên quan gì đến anh đâu, lườm anh ta thì có ích gì!

Vết và lấm mới bôi thuốc xong, bác sĩ gia đình vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói: “Vết thương của mẹ chủ vẫn còn chút nghiêm trọng, tôi đã kê thuốc cho mẹ ấy, lát nữa trước khi ngủ uống hai viên thuốc tiêu viêm, nếu như buổi tối không sốt thì nghĩa là không bị nhiễm trùng, nếu sốt thì dùng phương pháp vật lý hạ nhiệt độ, sốt lui là được, không phải vấn đề gì lớn.”

Viên Diệp Đình nghe rất tỉ mỉ.

Lúc này, ông cụ Viên cũng nghe được tin chạy tới, thấy trên tay Hứa Mễ Nặc được băng bó như bệnh nhân gãy xương, ông cụ vô cùng lo lắng hỏi bác sĩ hồi lâu, bao gồm cả việc có để lại sẹo không, sau này có bị ảnh hưởng gì không bla bla.

Bác sĩ trả lời từng câu một. Vừa khéo gặp ông cụ, bác sĩ bèn miễn làm kiểm tra đơn giản cho cơ thể của ông cụ. Vì vậy hai người vừa trò chuyện vừa rời đi, trước khi đi ông cụ Viên gọi Viên Diệp Đình qua một bên, nói mấy câu, không ngoài phải chăm sóc vợ các loại. Viên Diệp Đình không giải thích, chỉ ngoan ngoãn nghe.

Chờ anh trở về, Hứa Mễ Nặc đã mệt mỏi ngủ mất.

Nhìn Hứa Mễ Nặc trong khi ngủ cũng nhũn mảy, Viên Diệp Đình thờ dài, ngồi xuống bên mép giường.

Không thể không nói, đáng vẻ lúc ngủ của Hứa Mễ Nặc rất đẹp, lông mi dài cong vút, cái miệng nhỏ nhắn vì hô hấp mà hơi vênh lên, khuôn mặt vì đau mà hơi tái nhợt. Lần đầu tiên Viên Diệp Đình thấy cô yên tĩnh nằm trong chăn, nhìn ngắm hồi lâu.

Một lát sau, tầm nhìn của anh rơi vào cánh tay bị thương của cô, không biết nên tức giận hay đau lòng. Người phụ nữ này, không phải là đầu đá chứ, sao lại liều mạng vậy.

Ngồi một hồi, thấy Hứa Mễ Nặc ngủ ngon lành, Viên Diệp Đình rời khỏi căn phòng. Anh còn có một đống việc cần làm, phần tài liệu vừa bị Hứa Mễ Nặc phá hỏng cũng phải bảo trợ lí đưa lại, ại, thật đau đầu!

Chờ Viên Diệp Đình xử lý xong tất cả mọi chuyện đã là nửa đêm, anh đứng lên hoạt động cái cổ đã cứng ngắc, thở ra một hơi.

Bỗng nhớ tới lời bác sĩ nói, Viên Diệp Đình vốn định nghỉ ngơi không yên lòng quay về phòng xem tình hình của Hứa Mễ Nặc.

Quả nhiên, sự lo lắng của anh là đúng, Hứa Mễ Nặc vì bị nhiễm trùng mà nóng rần, khuôn mặt đỏ bừng, người cũng mê sảng không tỉnh táo.

Viên Diệp Đình nỗ lực đánh thức cô, nhưng Hứa Mễ Nặc như rơi vào con ác mộng, gọi kiểu gì cũng không tỉnh, miệng còn kêu khóc: “Cha, cha, đừng mà, cha, cha...”

Âm thanh ấy xen lẫn sợ hãi, đau khổ, còn có tuyệt vọng.

Viên Diệp Đình không biết có chuyện gì xảy ra với cha của Hứa Mễ Nặc, nhưng thấy tình trạng này của Hứa Mễ Nặc, nghĩ cũng biết tuyệt đối không phải hồi ức vui vẻ gì.

“Hứa Mễ Nặc, Tiểu Nặc, Tiểu Nặc.” Viên Diệp Đình kêu mấy tiếng, cô vẫn không có phản ứng, vẫn chìm đắm trong giấc mộng.

Viên Diệp Đình sờ đầu cô, thật sự quá nóng, vì vậy cầm tù chườm đá từ trong tủ lạnh, lấy khăn mặt bọc lại đặt lên trán cô hạ nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Quần Áo Của Tôi! (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Một lát sau, quả nhiên thấy hiệu quả, nhưng quần áo của Hứa Mễ Nặc vì nóng mồ hôi tiết ra nên ướt đầm. Viên Diệp Đình suy nghĩ hồi lâu, bèn bắt đầu giúp Hứa Mễ Nặc đổi quần áo.

Thế mới biết Hứa Mễ Nặc thật sự rất yếu, hơn nữa trên cơ thể còn có mấy vết thương. Viên Diệp Đình vừa nhìn đã biết không phải vết thương thông thường, rõ ràng là do đánh nhau mà để lại, nghĩ đến thịnh thoảng Hứa Mễ Nặc tài nghệ bộc phát, Viên Diệp Đình hơi hoài nghi, nhưng những điều này không phải chuyện nên suy nghĩ lúc này.

Giờ quan trọng nhất là phải giúp Hứa Mễ Nặc thay quần áo, giảm nhiệt độ.

Viên Diệp Đình chăm sóc Hứa Mễ Nặc bị ốm đau vào đây, cuối cùng khi sắp đến hừng đông, cơn sốt của Hứa Mễ Nặc mới lui dần.

Lúc này mà trở về ngủ thì cũng không có ích gì, Viên Diệp Đình nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Hứa Mễ Nặc khi cơn sốt lui đi, không nói hai lời, xốc chăn nằm xuống nghỉ ngơi.

Mà Hứa Mễ Nặc ngủ từ buổi chiều đến hôm sau đã ngủ rất đủ, cho nên động tác nằm xuống rất khẽ của Viên Diệp Đình cũng có thể khiến cô giật mình tỉnh giấc.

Cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, thấy khuôn mặt được phóng to của Viên Diệp Đình ở ngay trước mắt cô. Cô sợ đến hít một hơi, lui về sau một chút, ngón tay bị quấn vải chỉ vào Viên Diệp Đình: “Anh, anh, tôi...”

Viên Diệp Đình không đếm xỉa đến biểu cảm như gặp quỷ của cô, anh thật sự rất mệt, day day mi tâm, ôm Hứa Mễ Nặc vào trong ngực: “Đừng nhúc nhích, để tôi ngủ một lát.”

Hứa Mễ Nặc đột nhiên bị anh ôm ấp dọa gần chết, cô chỉ bị ốm một trận thôi mà, lẽ nào trái đất đã bị người ngoài hành tinh xâm chiếm?

Còn Viên Diệp Đình bị hồ ly tinh nhập vào?

Nếu không sao mới sáng sớm đã ôm cô?

Hứa Mễ Nặc căng thẳng không dám hô hấp, cũng không dám thở dốc, sợ mùi miệng mình chưa đánh răng sẽ phả vào đại thiếu gia, vậy quá mất mặt!

Có vẻ Viên Diệp Đình thật sự mệt muốn chết, chưa gì đã ngủ!

Hứa Mễ Nặc nằm trong lòng anh lắng nghe nhịp tim đập bình ổn của anh, không biết vì sao cũng díp mắt ngủ.

Lúc tỉnh lại, mặt trời đã lên cao!

Viên Diệp Đình đã sớm tỉnh, ngồi mép giường xem văn kiện.

Thấy cô tỉnh lại, đưa tay sờ trán cô, cảm thấy giảm độ mới bỏ tay xuống.

Đang muốn hỏi Hứa Mễ Nặc có ăn bữa sáng không, lại phát hiện vẻ mặt cô hoảng hốt nhìn mình, Viên Diệp Đình khó hiểu nhìn bản thân, không có vấn đề gì a, bèn hỏi: “Tôi làm sao à?”

Hứa Mễ Nặc thấy anh mở miệng nói, lắc đầu nguầy nguậy, nhưng suy nghĩ mấy giây, lại gật đầu lia lịa.

“Rốt cuộc muốn nói cái gì?” Viên Diệp Đình hỏi.

“Anh, anh thật sự là Viên Diệp Đình sao?” Về mặt Hứa Mễ Nặc dè dặt hỏi, rất sợ một giây sau cơn hồ ly tinh nhập vào người anh sẽ xóc đuôi siết chết cô.

Viên Diệp Đình nhìn ánh mắt ngu ngốc của Hứa Mễ Nặc, biết trong đầu cô đang nghĩ gì, nhất thời tức giận nói: “Đầu óc cô chứa gì vậy? Rơm rạ há?”

Nghe thấy lời nói cay nghiệt của người đàn ông, Hứa Mễ Nặc yên tâm, quả nhiên là hần!

Mà ánh mắt yên tâm của Hứa Mễ Nặc càng khiến Viên Diệp Đình nổi giận, lẽ nào ở trong mắt cô, để nói chuyện thì không phải là anh?!

Đáng vẻ sắp bùng nổ của Viên Diệp Đình khiến Hứa Mễ Nặc không nhìn được rụt cổ, theo thói quen vùi mặt vào trong chăn, nhưng không đến một giây cô đã thét lên: “A a, quần áo của tôi đâu, quần áo của tôi đâu?”

Giờ Hứa Mễ Nặc mới phát hiện ra bộ cô đang mặc không phải bộ ngày hôm qua, ai đã thay cho cô, sao cô lại ngủ như chết vậy, ngay cả ai thay quần áo cho cũng không biết, thế còn làm ăn gì!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 107: Chính Là Tôi Đây, Làm Sao (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình giương giương về mặt “Chính là tôi đấy, làm sao? “, lấy hai tay ôm ngực đứng ở bên cạnh nhìn Hứa Mễ Nặc đang chán nản.

Thấy Hứa Mễ Nặc cho rằng anh đã tẩy máy chân tay với cô, anh không tính giải thích, cũng không có ý định nói rõ ràng ra, để cho cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ thế đấy!

Viên Diệp Đình ngao kiêu cất bước rời đi.

Hứa Mễ Nặc nuốt nước mắt thương tiếc cho sự trong sạch đã trôi dạt về phương xa của mình, nhìn biểu tình trước khi rời đi của Viên Diệp Đình kia, cô cũng không phải là đứa ngốc, tự nhiên có thể nhìn ta, chắc chắn là Viên Diệp Đình đã thay quần áo cho cô.

Nếu không thì làm gì có ai, buổi tối, ngoài anh ta ra thì trong nhà chỉ có ông nội, sao ông nội có thể thay quần áo cho cô được chứ!

Người này đúng là đại sắc lang lợi dụng lúc người ta gặp nguy mà tẩy máy chân tay!!

Cuối cùng thì Hứa Mễ Nặc bị thương nên đã hoàn toàn an phận nửa tháng.

Nửa tháng qua, ngoài ăn cháo ra thì có chẳng được ăn gì khác. Thật không biết là do chị Trương thật sự lo lắng cô sẽ bị để lại sẹo, hay là người nào đó có ý trả thù cá nhân, dùng đồ ăn để ngược đãi cô.

Tóm lại, Hứa Mễ Nặc ăn cháo ăn đến nổi miệng nhạt thêch ra rồi.

Rốt cuộc, hai mươi ngày sau, bác sỹ mới tuyên bố tay của cô đã hoàn toàn khỏi hẳn.

Thượng đế và ông trời ơi, rốt cuộc thì hai người có nghe thấy lời cầu nguyện của tôi không?

Nhìn trên bàn đặt đủ loại đồ ăn đều là món cô thích, Hứa Mễ Nặc thật sự cảm động đến muốn khóc!

Viên lão gia ngồi ở bên cạnh bàn ăn, cười híp mắt nhìn Hứa Mễ Nặc đang nhìn chăm chăm vào bàn ăn mà chảy nước miếng, trong đầu nghĩ, cô bé này thật là đơn giản đáng yêu.

“Tiểu Nặc à, đây đều là những món cháu thích, cháu đừng nhìn nữa, nhanh động đũa đi!”

Nghe thấy lời này của Viên lão gia, Hứa Mễ Nặc cảm thấy như nghe thấy lời từ tự nhiên, bọn họ vẫn ngồi yên bất động, làm hại cô cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ làm mất thể diện.

Làm thiếu phu nhân nhà giàu, phải chịu áp lực rất lớn.

Dưới ánh mắt khích lệ của Viên lão gia và về mặt đỡ chân bắt đắc dĩ của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc nhanh tay cầm đũa, anh như sói đói hổ vồ.

“Không ai giành với em đâu, em ăn chậm thôi!” Rốt cuộc, dưới lời ăn tăn tạo tạo tràn đầy sức công phá của Hứa Mễ Nặc, Viên Diệp Đình vẫn luôn trầm mặc từ này đến giờ, bắt đắc dĩ nói.

“Tôi đã phải ăn cháo cả tháng trời rồi, anh đừng cản tôi!” lúc này, não bộ của Hứa Mễ Nặc đã bị thức ăn lấp đầy ắp rồi, ai tới cản cô, cô đánh tắt.

Viên Diệp Đình bị khí thế như nạn dân chết đói của Hứa Mễ Nặc làm cho dờ khóc dờ cười.

Còn không chờ anh nói tiếp, Hứa Mễ Nặc bên kia đã ném phai đau khổ, không biết là do ăn quá nhanh, hay là do ăn lộn đồ, Hứa Mễ Nặc bị sặc đến nổi ho sặc sụa, khuôn mặt ho đến đỏ bừng lên.

Cô không ngừng đám ngực của mình, nhưng vẫn không làm giảm được cảm giác ngứa ngáy ở cổ họng, đứng không xong mà ngồi cũng không yên.

Viên Diệp Đình vừa bắt lặc, vừa vẫn đưa một ly nước đến trước mặt Hứa Mễ Nặc.

Hứa Mễ Nặc lập tức cầm lấy uống từng ngụm từng ngụm một.

Đến khi uống cạn cốc nước mới dừng lại, cảm thụ, rốt cuộc cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Nhưng mà, cô lại khóc không ra nước mắt, bởi vì cô phát hiện ra mình... đã uống đến no nước rồi, cả bàn ăn toàn món ngon như vậy, lại chẳng được ăn miếng nào!

Thật là phí của trời, lãng phí quá.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chính Là Tôi Đấy, Làm Sao (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy biểu tình suy sụp của Hứa Mễ Nặc, lại nhìn thấy ánh mắt của cô vẫn đang gắt gao nhìn chăm chăm vào bàn thức ăn trước mặt, sao Viên Diệp Đình có thể không biết cô đang suy nghĩ gì.

Đứng là thua luôn với người phụ nữ này. Tại sao lại có người phụ nữ có thể thích ăn như vậy nhỉ?

Nhưng nhìn về mặt đau khổ như cha chế mẹ chết của cô., Viên Diệp Đình vẫn là không nhịn được nói: “Không ăn được thì thôi, ngày mai để chị Trương làm thêm cho em.”

Vốn tưởng rằng, Hứa Mễ Nặc nghe thấy tin tức này, sẽ rất vui vẻ, nhưng biểu tình của cô vẫn nhàn nhạt, cũng không có gì vậy mà rất vui vẻ.

Viên Diệp Đình không hiểu gì nhiều mấy lại.

Còn chưa kịp hỏi ra lời, Viên lão gia đã mở miệng trước: “Tiểu Nặc, sao vậy? Cháu không vui sao? Không sao cả, nếu bây giờ không ăn nổi, vậy ngày mai ông nội sẽ dặn chị Trương làm cho cháu một bàn thức ăn giống y như đức thế này, có được không?”

Có lẽ là do giọng nói của lão gia đặc biệt ôn hòa, Hứa Mễ Nặc nhìn mái tóc hoa râm và nụ cười hiền hòa của ông, không nhịn được đỏ vành mắt: “ Vâng, cháu cảm ơn ông nội.”

“Ai ôi, sao lại khó rồi, con bé ngốc này, không phải chỉ là một bàn thức ăn thôi sao? Cũng đáng giá để cháu roi nước mắt? Diệp Đình, cháu còn ngăn người ra đó làm gì, mau cầm khăn giấy lau nước mắt cho bà xã của cháu đi!” Viên lão gia càng phát hiện tính cách đơn thuần của Hứa Mễ Nặc thật là đáng quý, bây giờ cô gái như vậy không còn nhiều lắm, lại có thể bị thằng cháu trai ngu ngốc nhà mình dụng phải, cũng coi như là có phúc.

“Không có không có, không phải như vậy. Cháu chỉ là, chỉ là nhớ tới cha cháu. Cha cháu rất tốt với cháu. Luôn nói, con gái là tình nhân kiếp trước của cha. Nên cháu nghĩ, chắc chắn đời trước cháu đã sống đặc biệt hạnh phúc. Ngay cả mẹ cháu cũng nói, cháu là tình địch nhỏ của bà ấy. Từ nhỏ, khẩu vị của cháu và cha cháu cũng rất giống nhau, thử mà ông ấy thích ăn, cháu cũng thích ăn. Cha cháu luôn nói đùa với người khác rằng, đừng nhìn đáng ghét của con gái tôi không giống tôi, con bé tuyệt đối là con ruột của tôi đấy! Có phải cha cháu rất đáng yêu hay không?”

Giọng nói của Hứa Mễ Nặc hơi mang theo sự yếu đuối, khiến Viên Diệp Đình nghe xong mà trái tim như trùng xuống, cho tới nay, Hứa Mễ Nặc đều là người không tìm không phỉ, nhưng thì ra cũng có lúc cô ấy yếu đuối như vậy.

Trong lúc vô tình, Viên Diệp Đình nghe rất nghiêm túc.

“Vậy, sau đó thì sao?” Viên lão gia lớn tuổi, thích nghe nhất là chuyện của người khác, thấy Hứa Mễ Nặc dừng lại, liền liên tục không ngừng hỏi.

“Sau đó à, sau đó cha cháu qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ. Cháu cũng không còn được cùng ăn những món mà cháu và cha của cháu thích cùng ông nữa, cũng lại không nghe thấy cha cháu kiêu ngạo giới thiệu: nhìn xem, đây chính là con gái của tôi đấy, xinh đẹp không.” Lúc nói đến qua đời trong một vụ tai nạn xe cộ, Hứa Mễ Nặc vẫn không nỡ để chịu hơi ngưng lại, nhưng vẫn cố nói tiếp, càng về sau, giọng nói của cô càng trở nên nghẹn ngào.

Hai ông cháu Viên gia đắm chìm trong bi thương của cô cũng thấy cảm động lây, nên không nhận ra được sự khác lạ của Hứa Mễ Nặc, sau khi nghe Hứa Mễ Nặc kể ngắn gọn xong, nhưng lại mang theo đau thương để miêu tả, hai người đều cảm động.

Chương 109: Chính Là Tôi Đây, Làm Sao (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

“Đúng vậy, người chết như ngọn đèn đã tắt, lúc trước sau khi cha của Diệp Đình ra đi, có một đoạn thời gian rất dài, ông và Diệp Đình đều không thể tiếp nhận nổi chuyện này, cảm thấy có vẻ như nó có thể trở về đây bất cứ lúc nào vậy, nhưng ai ngờ rằng, nó đã vĩnh viễn sẽ không đây của ra, gọi ông một tiếng ‘Cha ơi’”, nói đến đây, Viên lão gia cũng sụt nữa rơi lệ.

Nước mắt của ông nội viên rất đáng quý, rơi một giọt, cũng ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của ông.

Viên Diệp Đình thấy cảm xúc của ông nội không đúng, vừa liếc mắt tựa như cảnh cáo Hứa Mễ Nặc, tỏ ý bảo đổi đề tài, vừa bưng ly trà trên bàn lên đưa tới: “Ông nội, ông uống trà trước đã.”

Viên lão gia nhận lấy ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi buông xuống, nhưng tâm tình vẫn không khá hơn.

Hứa Mễ Nặc tiếp thu được tàn số trong ánh mắt của Viên Diệp Đình, lập tức cười nói: “Đúng rồi, ông nội, ông nhớ đây nhé, ông nhớ ngay mai phải dặn chị Trương làm rất nhiều đồ ăn ngon, hai người cùng cháu ăn chung. Nếu không, hai người ngồi ở bên cạnh nhìn, cháu cũng không ăn được.”

“Sao lại không ăn được? Không phải sức ăn của em rất tốt hay sao?” Chi cần có cơ hội, Viên Diệp Đình sẽ lập tức tìm cớ không thương tiếc.

Thằng nhóc đáng chết này, cô đang dời sự chú ý của ông nội đi đây nhé, anh ta hiểu hay không, dẫn chết đi được.

“Ông nội, ông nhìn anh ấy kia, anh ấy đang bắt nạt cháu kia, còn cảm thấy cháu ăn nhiều?” Hứa Mễ Nặc hung hăng trợn mắt nhìn người nào đó không hiểu phong tình, đúng là đàn gậy tai trâu, không thể nào câu thông được.

Lão gia chỉ thích nhìn hai cái miệng nhỏ cãi nhau, cảm thấy hình ảnh này cực kỳ đáng yêu.

Vì vậy ông cười nói: “Tiểu Nặc, cháu đừng sợ. Ăn nhiều, dưỡng thân thể tốt, rồi sinh cho Viên gia thêm một thằng nhóc mập mạp, cháu sẽ chính là đại công thần của chúng ta! Đến lúc đó, ông xem Diệp Đình còn dám bắt nạt cháu hay không?”

Quả nhiên, Viên lão gia không hề kè huy diệt đề tài, vừa nói xong một câu, hai người đều đau khổ đóng kín miệng như cái hũ nút vậy.

Ông nội Viên còn tưởng rằng bọn họ xấu hổ, trong lòng lại vui vẻ: “Tuy nhiên, tiểu Nặc, cháu cũng đừng quá áp lực, các cháu còn trẻ, con trai hay con gái đều không có vấn đề gì, cho dù nhất thời cao hứng, sinh đến 18 đứa, chúng ta cũng nuôi được!”

Nói xong, lão gia còn tự tưởng tượng thêm hình ảnh minh họa, một lũ trẻ đầu cá rớt vây quanh ông gọi cụ ơ cụ ơ, đẹp đến nỗi trái tim cũng phải tan chảy.

Nhận thấy ánh mắt tha thiết trông chờ của Viên lão gia, Hứa Mễ Nặc không nhịn được rụt về phía sau, nói đùa, mười tám đứa? Coi cô là heo náià, heo nái cũng đâu thể đẻ như vậy?

Không, đây không phải là điểm chính. Điểm chính là, cô và Viên Diệp Đình sẽ không có con, được không?!

Tuy nhiên vừa nghĩ tới sau này, cô bản sao thu nhỏ của Viên Diệp Đình, biểu tình khổ khổ, đứng ở trước mặt cô gọi cô là mẹ, cảm giác này, vẫn rất kỳ lạ!

Viên Diệp Đình lạnh mặt nhìn hai kẻ dờ hoi một lớn một nhỏ đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, vừa bực mình mà lại vừa buồn cười, chữ bát còn chưa phẩy một nét(*), thua thiệt bọn họ có thể nghĩ như vậy.

(*) chữ bát còn chưa phẩy một nét: Bát tự, bao gồm giờ, ngày, tháng, năm sinh theo thiên can địa chi của một người, là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Dựa vào bát tự, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiệp” cho nhau, bát tự phải hợp, không tương khắc thì mới có thể kết hôn. ‘Bát tự hoàn một nhất phiết’ – chữ bát (八), bao gồm hai nét phẩy (phiết), một nét phẩy (phiết) còn chưa viết, thì không thể thành chữ bát. Chỉ những việc không có dấu hiệu sẽ xảy ra.)

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 110: Chính Là Tôi Đây, Làm Sao (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy nhiên, nếu sau này có một đứa con gái có dáng vẻ giống cô, cảm giác cũng không tệ lắm.

Vì vậy, bữa ăn tối hòa hảo kết thúc trong không khí mỹ mãn.

Bởi vì ông nội Viên lớn tuổi, thân thể không tốt, phải sớm lên phòng nghỉ ngơi, nhưng trước khi đi, ông còn nghịch ngợm cười nói với Viên Diệp Đình cư: “Diệp Đình này, đây là chuyện lớn trong gia đình, cháu nhất định phải nắm chặt lấy đừng nên buông lỏng! Nếu bộ xương già này, có thể nhìn thấy con trai của cháu, vậy ông nội có chết cũng vui vẻ nhắm mắt.”

“Ông nội, ông còn có thể sống mấy thập niên nữa đây!” Không đợi Viên Diệp Đình mở miệng, Hứa Mễ Nặc đã vội vàng nói.

“Thật tốt, tiểu Nặc luôn biết nói chuyện như vậy. Nhưng mà, nói như vậy còn chưa đủ đâu, ông nội vẫn chờ ôm cháu trai mập mạp đấy, nên hai đứa phải cố gắng, ngàn vạn lần không thể buông lỏng!” Lúc nói xong câu cuối cùng, lão gia còn nắm chặt lấy tay của Viên Diệp Đình.

Hứa Mễ Nặc hiếm khi thấy đáng vẻ xấu hổ của Viên Diệp Đình, dù không thể mở miệng cười to, nhưng cô vẫn thầm sung sướng ở trong lòng.

Đây cũng được tính là, nước muối đỏ đậu hủ, một vật khác một vật dĩ(*).

(*) 一物水点豆腐，一物降一物 – Lỗ thủy điểm đậu hủ, nhất vật hàng nhất vật: Nước muối sẽ khiến sữa đậu nành kết tủa tạo thành đậu hủ, một vật khác chế một vật, chỉ đạo lý tương sinh tương khắc. Cũng tương đương “Vô quý tày có móng tay nhọn” bên mình.

Hứa Mễ Nặc trộm cười trộm hết sức vui mừng.

Bên cạnh, Viên Diệp Đình đang bị ông nội nắm tay, nghiêm túc giáo dục tự nhiên chú ý tới đáng vẻ che miệng cười trộm của Hứa Mễ Nặc, vì vậy, anh tà nị mỉm cười, cảm ngược tay của ông nội, lập tức nắm giữ cục diện.

“Dạ, ông nội, cháu biết. Ông lên nghỉ ngơi đi. Chúng cháu sẽ đi cố gắng!”

Biểu tình bình tĩnh trên mặt Viên Diệp Đình, làm lão gia rất vui vẻ, vì vậy ông không nói hai lời đi lên phòng, không quấy rầy hai cái miệng nhỏ thân mật nữa.

Hứa Mễ Nặc đứng ở bên cạnh ngơ ngác nghe đoạn đối thoại của hai ông cháu, vẻ mặt mờ mịt. Bọn họ nói tiếng người ngoài hành tinh sao, sao cô nghe mà chẳng hiểu gì cả?

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị Viên Diệp Đình ôm ngang lên, bế đi.

Hứa Mễ Nặc không nhịn được thét chói tai, nhưng mọi người cũng vô cùng ăn ý tự động biến mất, không cản trở công việc đêm của nam chủ nhân và nữ chủ nhân.

Hứa Mễ Nặc có loại cảm giác tự đào hố cho mình nhay báo, sớm biết vậy, vừa rồi lúc cô cười trên sự đau khổ của người khác, nên tỏ vẻ khiêm tốn hơn. Thất sách đúng là thất sách mà.

Viên Diệp Đình mặc kệ bây giờ cô đang nghĩ lung tung cái gì, anh chỉ tự mình bế cô vào phòng của hai người, cũng chính là khuê phòng dành riêng cho Hứa Mễ Nặc bây giờ.

Hứa Mễ Nặc bị treo ở giữa không trung, cho đến khi bị vứt xuống trên giường, cô mới có loại cảm giác chân đạp đất chân thực.

Nhưng tiếp theo, cô lại nhanh chóng phản ứng muốn nhảy xuống.

Thứ đó vật như chiếc giường, lúc ở một người, là hương thụ. Lúc ở hai người, chính là nguy hiểm.

Nghĩ đến chuyện phát sinh lần trước với Viên Diệp Đình ở trên chiếc giường này, Hứa Mễ Nặc lại không nhịn được đỏ bừng hai má.

Nhưng cô còn chưa kịp làm gì, Viên Diệp Đình đã như biết được ý đồ của cô, chụp bàn tay tới, chặn ngang cuốn cô lên, kéo cô về bên cạnh mình.

- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Một Đêm Hỗn Loạn (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc bị đích động tác này của anh làm cho sửng sốt

Dù sao mình cũng là người đã từng học qua mấy động tác võ phòng thân, tại sao khi ở trước mặt Viên Diệp Đình, đầu óc lại nhào ra như hồ dính vậy, hoàn toàn không biết phản ứng như thế nào!

Đến khi khó khăn lắm Hứa Mễ Nặc mới đổi diện với ngực của Viên Diệp Đình, cô vẫn chưa suy nghĩ ra cái vấn đề này.

Viên Diệp Đình thấy Hứa Mễ Nặc lại thất thần, không khỏi hơi tức giận.

Mình làm động tác lớn như thế này, cũng sắp theo kịp lưu manh, sao cô ấy còn có thể thất thần được!

Có trời mới biết Hứa Mễ Nặc oan uổng bao nhiêu, không phải trong lòng cô thật bình tĩnh đâu, cô là bị hành động này làm cho hoảng sợ đến choáng váng được không?

Loại cảnh tượng này, quan hệ giữa hai người lại là loại đó, nếu về mặt của cô cực kỳ then thừng, đó mới không bình thường đi.

Viên Diệp Đình cũng mặc kệ, chỉ biết là phản ứng này của Hứa Mễ Nặc làm anh cảm thấy hơi thất vọng, anh hơi buông lỏng lực đạo trong tay, nhưng vẫn ôm Hứa Mễ Nặc, chỉ là vừa rồi muốn làm cái gì, bây giờ không còn tâm tư làm cái đó nữa.

Nhưng bên kia Hứa Mễ Nặc cảm thấy tư thế này rất quý dị, ngay cả tay cô cũng không biết nên để ở chỗ nào cho tốt, vì vậy cô mở miệng, nhạt nhẽo nói: “Cái đó, à, anh có thể buông tôi ra trước được không?”

Nghe vậy, Viên Diệp Đình không nói gì, nhưng tay cũng không buông ra khỏi người Hứa Mễ Nặc.

“Tôi cảm thấy, chúng ta như vậy không tốt lắm đâu. Uhm, dù sao quan hệ giữa chúng ta cũng không phải là cái loại quan hệ đó, nếu cứ âu âu yếm yếm ở trước mặt mọi người, thì sao sau này tôi còn mặt mũi gặp người khác? À không, dĩ nhiên tôi thì không quan trọng, mà mầu chột là, cỡ như có một ngày, bạn gái của anh tỉnh, bị cô ấy biết được, vậy cũng không tốt lắm, đúng không? Vì vậy, tôi cảm thấy chúng ta cần phải giữ khoảng cách nhất định.”

Hứa Mễ Nặc suy tư, cô biểu đạt bất mãn nho nhỏ với Viên Diệp Đình đang ôm cô như ôm bao cát, cũng nói ra một lý do hết sức thấu đáo, sau đó đưa ra một đề nghị cực kỳ thiết thực.

Hứa Mễ Nặc tự nhận là lời nói vừa rồi của mình cả tình lẫn lý đều đủ cả, biểu đạt cô hy sinh bản thân mình, và có thể cúi người lui bước khỏi mối quan hệ này vào lúc cần thiết, chẳng qua là không biết tại sao, lúc nhắc tới Ninh Nhược Phồn, trong lòng cô hơi hơi, thật sự là hơi hơi không vui.

Nhưng điểm này rất nhanh bị cô bỏ quên, cô đã sớm liền biết, trên đời này, mỗi người đều có cuộc sống khác nhau, vì vậy cô chưa bao giờ dính dáng đến thứ không thuộc về mình.

Chọn phải Viên Diệp Đình là sai lầm, vì vậy cô không thể đề xuất hiện thêm những bất kỳ bất ngờ nào trong sai lầm này nữa, chỉ cần chờ tương lai có một ngày nào đó hai người ly dị, rồi từ đây cho đến chết cũng không qua lại với nhau.

“À? Phải không? Em nghĩ như vậy sao?” giọng nói buồn buồn của Viên Diệp Đình truyền tới từ trên đỉnh đầu của Hứa Mễ Nặc, không biết tại sao, Hứa Mễ Nặc cảm thấy anh hơi mất hứng.

Hừ, cô còn mất hứng hơn đấy chứ, anh dựa vào cái gì mà mất hứng.

“Đúng vậy, hai chúng ta cũng không kết hôn thật, vì vậy, tôi chẳng nhớ được gì những lời ông nội vừa nói. Con mười tám đưa con kia, để Ninh tiểu thư đi sinh đi. Tôi cũng không phải là heo nái.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Một Đêm Hỗn Loạn (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong lời nói của Hứa Mễ Nặc mang theo sự ghen tuông, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra. Cô chỉ muốn vội vã phủ sạch quan hệ dây dưa rề rã với Viên Diệp Đình, thậm chí lời nói còn hơi không mạch lạc.

Rõ ràng chuyện vốn là như vậy, không biết tại sao lúc nói ra từ miệng của cô, Viên Diệp Đình lại cảm thấy rất phiền não.

Hứa Mễ Nặc chỉ là thể thân của Nhược Phồn, sau khi Nhược Phồn tỉnh lại, tự nhiên là vị trí Viên phu nhân này sẽ phải thay người, nhưng mấy ngày qua, cô ấy làm náo loạn cả Viên gia từ trên xuống dưới, nhưng cũng lại làm cho mọi người đều rất thích thiếu phu nhân không có gì cả, nhưng lại đơn thuần đáng yêu là cô.

Ông nội vừa nhắc tới cô là khen không dứt miệng, thậm chí còn nói với anh, chớ tiểu Nặc mang bầu, sẽ chuyển 5% cổ phần của tập đoàn Viên thị lên danh nghĩa của cô.

Mà với Viên Diệp Đình, thật ra thì anh cũng đã hơi quen với việc ngày nào cũng đối mặt với khuôn mặt luôn tràn đầy nụ cười của cô. Mặc dù cô không phải mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng sức sống trên người cô, lại làm cho người ta vừa thấy đã khó quên.

Ninh Nhược Phồn và cô là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau. Nhược Phồn là thiên kim luôn được mọi người hâm mộ, từ nhỏ đã phải chịu lối giáo dục sao cho phải thanh lịch, tru tu. Cách cô ấy nói chuyện luôn ung dung thông thả, mềm mại như mì, khôn khéo hiệu chuyện giống như một con búp bê xinh đẹp. Cho tới bây giờ đều không phản bác lại bất kỳ câu nói nào của anh, mỗi lần cũng chỉ là mỉm cười nhìn anh.

Từ trước đến giờ, anh cho rằng mình thích mẫu phụ nữ như Nhược Phồn giá, giáo dưỡng tốt, sẽ không mang đến phiền toái cho anh, có thể an ổn ở nhà giúp chồng dạy con, làm tốt vai trò của Viên phu nhân.

Nhưng từ khi đánh bậy đánh bạ kết hôn với Hứa Mễ Nặc, mặc dù ngày nào cô ấy cũng không xảy ra chuyện ở nơi này thì gây ra động tĩnh ở nơi khác, có lúc còn tự tìm phiền toái, ngu xuẩn khiến Viên Diệp Đình hận không thể bóp chết cô.

Cô sẽ còn khóc lóc om sòm lẫn lộn, kêu gào giống như mấy bà đánh đá người đường ngoài chợ, khóc nháo. Ngày nào cũng có thể nghĩ ra rất nhiều chuyện kỳ quái, nhưng lại rất dễ dàng thỏa mãn với cuộc sống.

Cô không thêm đề ý đến quần áo túi xách thuộc nhãn hiệu nổi tiếng nào, chứ đừng nói chỉ là những đồ trang sức châu báu hớ hơ là hơn một triệu kia.

Lúc ở nhà, Viên Diệp Đình nhìn trang phục trên người cô đều luôn là mấy bộ trang phục thể thao nhẹ nhàng đơn giản, vừa nhìn đã biết giá trị sẽ không quá 200.

Hơn nữa, chỉ cần cô đồ ăn ngon, là cô có thể vui vẻ cả ngày, cô cũng không cần Viên Diệp Đình ở bên cạnh cô cả ngày, không, cô đâu chỉ không cần anh, cô còn hận anh không thể cách xa cô ra ấy chứ.

Nhưng mà, ngày nào cũng đối mặt với cô nhóc nhiều lúc như bị thần kinh, đáng ghét cũng không phải là xuất sắc nhất này, dần dần anh lại bắt đầu để ý đến, có lúc sống chung với cô, còn sẽ quên Nhược Phồn đang chờ anh.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Một Đêm Hồn Loạn (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình cảm thấy suy nghĩ như bây giờ của mình rất nguy hiểm, nhưng đáng chết là anh lại cảm thấy hơi tuyệt vời.

Nhưng Hứa Mễ Nặc lại không thêm đề ý, thái độ còn như vợ vàng muốn phủi sạch quan hệ với anh, làm anh cực kỳ tức giận.

“Dĩ nhiên, dù sao Nhược Phồn mới là vợ chân chính của tôi, yên tâm đi, mệt mỏi cũng không đến lượt em đâu!” Viên Diệp Đình thờ phỉ phò nói.

“Vây là tốt nhất. Tôi còn không muốn mệt mỏi đâu!” Nghe thấy câu trả lời của Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc đột nhiên cảm thấy hơi mất mát, nhưng mà, cô chẳng thêm đề chuyện nhỏ này ở trong lòng đâu!

Quệt mồm tức giận nửa ngày, nhưng lại phát hiện, đoạn đối thoại này chẳng có tác dụng gì, Viên Diệp Đình đã nói như vậy, tại sao còn không buông cô ra?

Còn không biết là ai, nói mình toàn xương là xương, nhưng bây giờ còn không phải là ôm mãi không thả. Miệng nói một đường lòng nghĩ một nẻo.

Hứa Mễ Nặc nghĩ tới đây, lại tự dưng cảm thấy hơi vui vẻ, nhưng cho dù là phụ nữ thế kỷ hai mươi, làm như vậy cũng là không đúng, vì vậy cô lại nghiêm trang nói: “Lời cũng đã nói xong, sao anh còn không buông tay?”

Viên Diệp Đình vốn đang phiền não, lại nghe thấy cô mở miệng nói lời mình không thích nghe, đã phiền lại càng phiền hơn.

Cúi đầu xuống tức giận trừng mắt nhìn người phụ nữ trong ngực, nhưng lại phát hiện ra đáng về cô mở to mắt nhìn nhìn cực kỳ đáng yêu, cái miệng nhỏ hơi bầu, tựa hồ là biểu đạt sự bất mãn của mình.

Viên Diệp Đình không nghĩ ngợi cúi đầu xuống hôn lên đôi môi đang chu lên kia, ngăn chặn cái miệng không nghe lời của người phụ nữ này.

Hương vị cũng không tệ lắm, mềm mại giống như viên kẹo gôm, trong lúc vô tình, Viên Diệp Đình hôn hết sức nhập tâm.

Mà Hứa Mễ Nặc bị biến cố bất thình lình này dọa sợ đến ngây ngẩn, trong lúc nhất thời cũng quên phản kháng. Chờ đến lúc cô nhận ra được, thân thể cũng sớm bị nụ hôn dịu dàng của Viên Diệp Đình, làm cho tan chảy thành vũng nước.

Trên người Viên Diệp Đình mang theo hương thơm nhàn nhạt của nước hoa cologne, tươi mới sáng khoái, giữa răng môi còn quanh quẩn vị trà hoa lai vừa mới uống, mùi thơm kia khiến Hứa Mễ Nặc không ngừng chìm đắm, không tự chủ được nhắm mắt lại, ngoan ngoãn nhận lấy tất cả.

Viên Diệp Đình tự nhiên phát hiện ra Hứa Mễ Nặc hiếm khi thuận theo, vì vậy nụ hôn này dần dần càng trở nên lâu dài và tì mĩ.

Anh cẩn thận mở to hình dáng đôi môi của Hứa Mễ Nặc, thưởng thức vẻ đẹp của cô, sau đó mới thận trọng thăm dò vào trong miệng của cô, chia sẻ hồ hấp của mình với cô.

Trong lúc vô tình, bàn tay đang đặt bên hông Hứa Mễ Nặc của Viên Diệp Đình, dò đến đỉnh đầu của Hứa Mễ Nặc, vùi vào trong mái tóc mềm mại của cô, không ngừng vuốt ve.

Mà tay của Hứa Mễ Nặc cũng vòng qua cổ của Viên Diệp Đình.

Hai người khó có thể tách nhau ra, dường như đều đắm chìm ở trong nụ hôn này.

Đến khi, Hứa Mễ Nặc cảm thấy cơ thể mình hơi lạnh, lúc này mới giật mình, hoàn hồn lại từ trong bầu không khí mập mờ này, cô đột nhiên đẩy Viên Diệp Đình đang đè ở trên người mình ra, cúi đầu nhìn mình.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 114: Một Đêm Hồn Loạn (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Rồi cô mới phát hiện, trong lúc bất chợt, áo của mình đã bị anh vén đến ngực. Hứa Mễ Nặc vội vàng kéo vạt áo xuống, hai tay mất tự nhiên ôm chặt lấy người.

Mà Viên Diệp Đình vừa bị Hứa Mễ Nặc đẩy ra, lúc đầu còn hơi bất mãn, nhưng chờ sau khi anh hoàn hồn lại, thấy khuôn mặt đỏ bừng của Hứa Mễ Nặc, anh cũng hơi lúng túng.

Lúc này, hai người như hai người thân thuộc mà lại xa lạ, giữ một khoảng cách, nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng được có mấy phút, cô đã dần cuộn tròn người lại thành quả bóng.

Lúng túng đã không đủ để hình dung tình cảnh lúc này, hai người đều hận không thể tìm một cái lỗ chui vào.

Tuy nhiên, cũng may là ai cũng dừng nghĩ đến gạt bỏ trách nhiệm trong chuyện này, vì vậy hai người đều không cưỡng từ đoạt lý(*) nói là đối phương sai.

(*)Cưỡng từ đoạt lý強詞奪理

Cưỡng cưỡng bức,từ chữ,doạtchiếm,lý là lý lẽ. Câu này có nghĩa là: dùng chữ bướng bỉnh để lấy lý của kẻ phải. Hya trong tiếng việt mình có từ Cà vù lấp miệng em

Chẳng qua là cả hai người đều im lặng tự tìm lý do rút lui.

Hứa Mễ Nặc mượn cơ phải đi tắm, trốn vào nhà vệ sinh rồi không dám đi ra ngoài.

Thật là đáng xấu hổ!

Hứa Mễ Nặc thăm phần hận trong lòng, sao bây giờ mình lại có thể dễ dàng bị sắc đẹp làm cho mê muội đầu óc, làm ra loại chuyện như vậy!

Haizzz, quả nhiên, câu sắc đẹp mê hoặc giảng son chắc chắn là có đạo lý của nó! Nụ cười của người đẹp đáng giá ngàn vàng cũng có lý do của nó!

Hứa Mễ Nặc gật gù đắc ý cảm khái nửa ngày, tuy nhiên đây lòng cũng hơi nghi hoặc, nếu nói lý do mình chăm chú hôn là bởi vì Viên Diệp Đình đẹp trai, vậy anh ta là vì cái gì?

Mà bên kia, Viên Diệp Đình cũng ra khỏi phòng hưng hăng tắm nước lạnh cho tỉnh táo, rồi mới lảm lảng được xao động trong cơ thể xuống.

Anh lau tóc đi ra khỏi phòng tắm, cũng bắt đầu suy nghĩ câu hỏi giống như Hứa Mễ Nặc đang tự hỏi vậy.

Tuy nhiê, hiển nhiên là suy nghĩ của Đại thiếu gia thâm trầm hơn so với người ngốc nghếch như Hứa Mễ Nặc rất nhiều.

Không ngờ rằng nhìn bề ngoài cô vẻ như người phụ nữ này gầy tong teo, nhưng sờ lên lại rất có cảm xúc. Viên Diệp Đình nhìn tay mình, nhớ lại đường cong mềm mại của Hứa Mễ Nặc.

Không được, nếu mọi chuyện cứ phát triển theo chiều hướng này thì không tốt chút nào.

Cả buổi tối, hai người đều có tâm tư riêng, ngủ không được an ổn lắm

Ngày hôm sau, cả hai đều mang vẻ mặt ngưng trọng vành mắt đen thui xuất hiện ở phòng ăn, chọc cho ông nội Viên cười to vui vẻ, không ngừng khen ngợi Viên Diệp Đình hiểu thuận.

Hứa Mễ Nặc cảm thấy như đang say, sao ông nội lại kỳ quái như vậy? Suy nghĩ cũng dần tiến như vậy?

Tuy nhiên, sau khi biết ông nội Viên cảm thấy hai cái miệng nhỏ quá mức khổ cực, định đi lấy thuốc bôi bỏ cho bọn họ, hơn nữa còn không cho phép cự tuyệt, loại nghi vấn này chợt tan biến không còn dấu tích.

Vừa nghĩ tới chuyện, sau này ngày nào cũng phải uống cái loại nước đen đen hôi hôi đắng đắng đó, Hứa Mễ Nặc cảm thấy cả người đều khó chịu.

Cô hung hăng trợn mắt nhìn kẻ đầu sỏ, nhưng phát hiện ra người nào đó cũng đang tràn đầy bất lực lại lộ thêm vẻ sầu thảm, tâm tình của cô mới khá hơn được, nhưng cũng chỉ thêm một xú xui thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Tại Sao Lại Gian Khổ Như Vậy (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhiều ngày tiếp theo, Hứa Mễ Nặc lúc nào cũng cảm thấy vị thuốc bắc tràn ngập trong miệng mình.

Đề không uống, đề uống ít, cô phải đầu trí đầu dững.

Điều này lại khiến cho Hứa Mễ Nặc khóc ròng thêm lần nữa, tại sao làm đầu nhà giàu lại gian khổ như vậy?

Thượng tã(*) ơi, không thể để cho tôi đường sống sao?!

(*) Thượng tã là bài thơ tình yêu được sáng tác thời nhà Hán, cũng là lời thề son sắc của người phụ nữ.

Hứa Mễ Nặc lại gần đỡ bất bình lần nữa, nhưng cái thái độ ở trong phúc mà không biết hướng của cô, đúng là ngốc nghếch không chịu nổi.

Có lẽ là ông trời không đỡ nổi cũng không nhìn nổi cách sống giống A Đầu của Hứa Mễ Nặc, rốt cuộc vào một ngày nào đó, cũng tìm việc làm cho cô.

Tiếng chuông điện thoại di động đặt riêng vừa vang lên, trái tim cô đã kêu lộp bộp.

Mấy ngày qua xảy ra quá nhiều chuyện, cô đã sớm quên mất chuyện Di Ái Chi Tâm

Hay nói là, thật ra thì, trong tiềm thức của cô, cô cũng không nguyên ý làm tổn thương Viên lão gia lương tốt với cô, dù sao Di Ái Chi Tâm cũng là bảo vật gia truyền của Viên gia.

Mà sự tín nhiệm và quan tâm của Viên lão gia giành cho cô, khiến cô cũng không nỡ nhẫn tâm làm tổn thương ông lão hiền hòa tuổi đã xế chiều được.

Nhưng cái chết của cha, cũng là tâm bệnh luôn treo lơ lửng trong lòng cô.

Mất thấy chân tướng gần ngay trước mắt, chỉ cần lấy Di Ái Chi Tâm đi trao đổi, là có thể có được video hiện trường vụ tai nạn xe cộ của cha, sao Hứa Mễ Nặc có thể dễ dàng buông tha.

Vì vậy, mặc dù cô rất do dự, nhưng tình yêu dành cho cha, vẫn chiến thắng tất cả.

Cô nhận điện thoại, trong mắt khôi phục lại sự tỉnh táo.

Bắt đầu thảo luận với sun ở đầu điện thoại bên kia.

Trong khoảng thời gian kế tiếp, cô phải không tiếc bất cứ giá nào, lấy trộm Di Ái Chi Tâm

Thiên thần ma thuật, không phải chỉ là hư danh.

Nhưng cô chưa kịp bắt đầu hành động, lại có chuyện mới xuất hiện.

Ngày hôm đó, Viên Diệp Đình đặc biệt xuất hiện ở trong phòng của cô, tựa như có lời gì muốn nói với cô.

Hứa Mễ Nặc nghi hoặc nhìn anh, hỏi: “Sao vậy, sao anh tới chỉ ngồi mà không nói gì?”

Viên Diệp Đình vẫn chăm chú nhìn Hứa Mễ Nặc như muốn nhìn ra câu trả lời gì, nhưng thật đáng tiếc, trên mặt của Hứa Mễ Nặc chỉ có ngưu quan, không có dấu vết gì.

“Không phải em nào loạn muốn nhìn Di Ái Chi Tâm sao? Đi thôi, hôm nay tôi mang em đi.” Nói xong, Viên Diệp Đình liền đứng lên, muốn rời đi.

Cái này có được tính là hạnh phúc tới quá đột ngột hay không?

Đúng lúc Hứa Mễ Nặc định dốc toàn lực, chọn lựa thời điểm hành động, Viên Diệp Đình lại để xuất lời này, đúng là may mắn đến không thể nào may mắn hơn nữa.

Nhưng trong lòng Hứa Mễ Nặc vẫn hơi do dự.

Nhìn bóng lưng của Viên Diệp Đình, nghĩ đến đáng về dữ tợn của anh lúc nhắc tới thiên thần ma thuật, đáng về dữ tợn đó, khiến Hứa Mễ Nặc hơi chần chừ không tiến lên.

Giờ khắc này, Hứa Mễ Nặc phát hiện ra mình cũng không phải là tiêu sái và không quan tâm như trong tưởng tượng.

Đáng vẻ do do dự không chịu động của cô, lại làm cho Viên Diệp Đình cảm thấy mơ hồ.

Nói muốn xem chính là cô, nhưng bây giờ thật sự mang cô đi, sao lại đứng yên?

Chẳng lẽ là không dám tin tưởng?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Tại Sao Lại Gian Khổ Như Vậy (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình hơi buồn cười: “Là thật sự mang em đi. Em không muốn đi, thì không đi nữa.”

Câu nói cuối cùng kia, rõ ràng là trêu chọc, làm Hứa Mễ Nặc phục hồi lại tinh thần.

Thấy anh nói như vậy, cô cũng chỉ có thể buông tất cả những quán quýt không giải thích được xuống, vội vàng theo sau.

Thật ra thì Di Ái Chi Tâm, cũng không bị giấu rất bí mật, thậm chí còn bị vớt xỏ.

Chẳng qua là nó bị đặt phía sau di ảnh của bà nội Viên Diệp Đình, lẳng lẳng ở cạnh bà mà thôi.

Hứa Mễ Nặc đi theo Viên Diệp Đình đến căn phòng mà khi còn sống bà nội của anh thích ở nhất, dường như căn phòng đó vẫn luôn giữ nguyên dáng vẻ khi chủ nhân nó còn sống.

Bình hoa với những bông hoa đang nở rộ được đặt bên bệ cửa sổ, trên bàn là quyển sách đang lật dở, còn có nghiên mực được mài mà chưa viết xong.

Thời gian dường như đã ngừng trôi ở chỗ này, tất cả trong nơi này đều như lấy một loại tư thái yên tĩnh để chờ đợi, chờ nữ chủ nhân của nó trở lại tiếp tục sinh hoạt.

Thế nhưng di ảnh trước mặt này, lại nói rõ, thì ra tất cả đều không thể quay trở lại.

Nhìn vào cách bày trí đồ đạc và sự sạch sẽ gọn gàng trong căn phòng này, Hứa Mễ Nặc cảm thấy chộp mũi hơi ê ẩm.

Lúc bọn họ đến, ông nội Viên đang đang thu dọn di vật của người bạn già. Lau lau chùi chùi tất cả đồ đạc mà ngày xưa bà hay dùng, rồi lại cất lại chỗ cũ.

“Những thứ này, đều là những thứ bà nội cháu hay dùng. Nhưng bà nội cháu đi gấp, chưa kịp mang đi. Chờ một ngày nào đó, ông đi tìm bà ấy, ông sẽ đưa những thứ này cho bà ấy. Bấy giờ ông phải lau chùi sạch sẽ, kéo lờ như bà ấy thấy vật này cũ, dơ bẩn, bị hỏng, bà ấy sẽ mất hứng.” Trong mắt của ông nội Viên tràn đầy hoài niệm, khiến Hứa Mễ Nặc cảm thấy cực kỳ xúc động.

Cô lẳng lẳng đứng ở bên cạnh ông, không nói lời nào, cũng không xin xỏ gì cả, cứ như vậy đứng ở nơi đó nghe ông nội Viên nhắc tới người bạn già đã qua đời.

Trò chuyện một lúc lâu, ông nội Viên mới như nghĩ tới điều gì đó, ông dừng đề tài này lại, cười nói: “Người đã già, trí nhớ cũng không tốt. Ông lại quên mấy, tiểu Nặc, cháu tới xem Di Ái Chi Tâm hã. Tới đây tới đây, để điệp đình đưa cho cháu xem.”

Ông vừa nói vừa đứng dậy, nhường đường.

Hứa Mễ Nặc đỡ ông nội Viên đến ngồi xuống bên cạnh, sau đó liền nhìn chăm chăm vào động tác của Viên Diệp Đình.

Phát hiện, dường như anh cũng không có động vào cơ quan gì, ngược lại cũng chỉ đi tới trước di ảnh của bà nội, đầu tiên là cực kỳ hoài niệm lau lau di ảnh, sau đó tay móc ra phía sau, lấy Di Ái Chi Tâm ra.

Di Ái Chi Tâm, tên như ý nghĩa, là một khối đá quý hình trái tim màu đỏ lớn cỡ bàn tay của người đàn ông trưởng thành, chỗ kỷ diệu của nó, chỉ là hình dáng và hoa văn trên khối đá đều là do thiên nhiên tạo thành, mà không phải là được mài dũa điêu khắc thành.

Khối đá quý lớn, vốn đã là thứ hiếm hoi trên thế giới này, mà hình dáng đặc biệt do thiên nhiên tạo thành, càng làm cho những người yêu châu báu đá quý trên toàn thế giới, đổ xô vào.

Năm đó, vì khối đá quý này mà Viên gia đã tồn không ít tâm tư.

Hứa Mễ Nặc lẳng lẳng nhìn khối đá kia, cũng không cảm thấy có bất kỳ chỗ nào khác thường, có thật sự không rõ tại sao nhiều người trên thế giới này lại dù sống dù chết cũng phải có nó, rốt cuộc là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tại Sao Lại Gian Khổ Như Vậy (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Trong tâm niệm của cô, giá trị của khối đá quý này, xa xa không bằng phần tình cảm cố chấp mà ông nội Viên dành cho người bạn già của mình kia.

Thấy phản ứng này của Hứa Mễ, Viên Diệp Đình và Viên lão gia đều hết sức hài lòng.

Thật ra thì, nói Di Ái Chi Tâm là bảo vật gia truyền của Viên gia, nhưng nó cũng chỉ là một vật chết mà thôi. Còn quan trọng nhất với người Viên gia, không phải là vật ngoài thân, mà là có thể trải qua thế sự, nhưng vẫn giữ được sự chân thành thuần túy.

Một điểm này, Hứa Mễ Nặc càng xuất sắc hơn so với Ninh Nhượng Phồn năm đó.

Mặc dù Ninh Nhượng Phồn cũng không có quá nhiều kinh ngạc và khen ngợi với Di Ái Chi Tâm, cô ấy cũng chỉ là an tĩnh nhìn, rồi không nói thêm gì nữa.

Nhưng dù sao cô ấy cũng là Đại tiểu thư Ninh gia, từ nhỏ đã nhìn thấy rất nhiều châu báu trân quý, nên có phản ứng như vậy với Di Ái Chi Tâm cũng là điều bình thường, tự nhiên có thể hiểu được.

Mà Hứa Mễ Nặc thì lại khác, xuất thân của cô ấy không cao như vậy, nhưng phản ứng vừa rồi của cô, làm cho ông nội Viên không khỏi coi trọng cô hơn.

Nhưng ông còn chưa từ bỏ ý định, vì vậy lại hỏi: “Nhìn điều tình của tiểu Nặc, hình như cháu không quá quan tâm đến nó lắm, Di Ái Chi Tâm khó coi lắm à?”

“Đẹp nhất.” Hứa Mễ Nặc thành thật trả lời, trong ánh mắt không thấy vẻ tham lam, chỉ là thuần túy đưa ra đánh giá với một đồ vật.

“Nhưng ông nội thấy có vẻ như tiểu Nặc không quan tâm lắm. Cháu có thể nói cho ông nội, bây giờ cháu đang suy nghĩ gì không?” Viên lão gia hỏi tiếp.

Hứa Mễ Nặc suy nghĩ, rồi hơi ngượng ngùng trả lời: “Thật ra thì, tcháu chẳng nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy khối hồng ngọc này, là một khối đá rất đẹp mà thôi. Ông nội, có phải cháu rất mất thể diện hay không?”

Mà Viên lão gia nghe thấy lời này của cô thì cực kỳ vui vẻ cười lớn, mặc dù Viên Diệp Đình đứng ở bên cạnh không nói chuyện, nhưng khoe miệng cũng mang nụ cười.

Nhìn qua có vẻ như không tức giận. Hứa Mễ Nặc âm thầm không hiểu.

“Tiểu Nặc nói rất hay. Nó cũng chỉ là một khối đá có hình dáng đẹp mắt mà thôi. Cái khác đều không quan trọng. Không ngờ rằng ánh mắt tiểu Nặc và bà nội cháu lại rất giống nhau.” Vừa nói, Viên lão gia vừa quay đầu đi chỗ khác nhìn Viên Diệp Đình, tựa như nói mất anh chọn vợ không tệ.

“Phải không, bà nội cũng nói như vậy?” Hứa Mễ Nặc dường như cực kỳ quan tâm điều này. Hứa Mễ Nặc cực kỳ tò mò với người phụ nữ mà mình chưa bao giờ gặp mặt, nhưng lại luôn tồn tại trong căn nhà này.

Bà ấy hẳn là một người phụ nữ vô cùng thông minh, nếu không, sao bà chủ giới kinh doanh như Viên lão gia, lại vẫn nhớ mãi không quên, vừa nhắc đến bà, trái tim cũng trở nên mềm mại.

“Đúng vậy, lúc ấy khi bà nội cháu nhìn thấy viên đá quý Di Ái Chi Tâm này, cũng nói một câu, đây chỉ là một khối đá rất đẹp nhất, vì vậy cha của ông nội, mới ngầm cho phép ông nội kết hôn với bà nội, rồi mới có cha của Diệp Đình, sau đó mới có Diệp Đình.” Ông nội Viên nhớ tới chuyện đã qua, vẻ mặt lại tràn đầy hoài niệm.

Mà cũng rất hài lòng với Hứa Mễ Nặc có tính tình giống y như tính tình của người vợ đã mất.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 118: Tại Sao Lại Gian Khổ Như Vậy (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Viên Diệp Đình đứng ở bên cạnh, nhìn dáng vẻ hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, ánh nắng chiều nhẹ nhàng rơi vào hai trên người, hình ảnh này rất ấm áp, cũng làm cho anh cảm thấy cực kỳ bình tĩnh.

Còn với Hứa Mễ Nặc, anh lại càng ngày càng cảm thấy nghi ngờ, biểu hiện trước đó và biểu hiện đứng đưng sau khi nhìn thấy Di Ái Chi Tâm hôm nay của cô, cũng làm Viên Diệp Đình cực kỳ không hiểu.

Nhưng điều này không cần anh càng ngày càng thương thức Hứa Mễ Nặc, cô thật sự là một người phụ nữ thú vị.

Viên Diệp Đình nói lên tâm tư tìm tòi nghiên cứu, hơn nữa anh biết đây không phải là nhất thời xúc động.

Mặc dù cũng cảm thấy có lỗi với Ninh Nhược Phồn đang hôn mê đợi chờ mình, nhưng lòng của một người, thường rất khó bị khống chế, nhất là khi đàn ông đối mặt với người phụ nữ mình cảm thấy hứng thú.

Mà Hứa Mễ Nặc bên kia, vừa đang nghiêm túc đứng nghe ông nội Viên nói chuyện phiếm, vừa hoạch định hành động đường đi nước bước ở trong đầu.

Quả thật, cô không cảm thấy kinh ngạc với Di Ái Chi Tâm.

Dù sao cô cũng là đạo tặc đứng đầu thế giới, có dạng kỳ trân dị bảo nào mà chưa từng thấy qua, sao cô có thể sẽ dao động vì một khối hồng ngọc được chứ.

Huống chi, dù có nhiều kinh ngạc hơn nữa, thì sau khi nhìn thấy Sơ Tuyết Chi Tâm rồi thét chói tai, Di Ái Chi Tâm, cũng chỉ là khối đá đó nhưng đã thay đổi màu sắc mà thôi.

Bây giờ trong đầu cô đều là giãy giụa, lý trí nói cho cô biết, mau lấy đồ rồi rời đi.

Di Ái Chi Tâm lại được đặt ở nơi không có sự canh phòng cẩn mật, nhưng không thể không nói, sáng kiến này rất cao minh.

Dù sao, ai sẽ nghĩ tới, viên đá quý có gắn trị liên thành như vậy, sẽ được đặt ở phía sau di ảnh.

Ngay cả chính cô, suy nghĩ trước tiên cũng là nó được để ở những nơi như kết an toàn.

Nhưng lúc thật sự định xong kế hoạch muốn ra tay, cô lại hết sức do dự.

Từ lúc cô bắt đầu bước vào Viên gia, ông lão trước mặt, chưa từng có một câu nặng lời với cô, mắng chửi cô, mấy lần phê bình đều chỉ phê bình Viên Diệp Đình.

Từ nhỏ, Hứa Mễ Nặc đã không có ông nội, từ trước đến giờ cô chưa từng biết cảm giác khi được người lớn bảo vệ và khen ngợi, lại là chuyện hạnh phúc như vậy.

Hơn nữa, với ông nội và bà nội, chắc chắn Di Ái Chi Tâm đã có nhiều kỷ niệm đáng nhớ, nếu không, ông nội cũng sẽ không đặt nó ở phía sau di ảnh.

Thật ra thì, từ thái độ của Viên lão gia, Hứa Mễ Nặc đã biết, với Viên gia, khối đá này chẳng là gì cả, cái quan trọng của nó chỉ là, hàm nghĩa mà nó mang trong đó, và hồi ức trong đời của ông.

Hứa Mễ Nặc đột nhiên hơi cảm thấy nóng vội, đây là cảm giác chưa từng xuất hiện khi cô đang thi hành nhiệm vụ.

Nhưng vừa nghĩ tới ánh mắt không cam lòng trước khi chết của cha, Hứa Mễ Nặc lại không thể nào tỉnh táo suy tính.

Vì vậy, từ sau khi đi xem Di Ái Chi Tâm, Hứa Mễ Nặc trở nên trầm mặc hơn rất nhiều.

Viên Diệp Đình cho rằng cô bị câu chuyện tình yêu của ông nội làm cảm động, mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không nói gì nhiều.

Hứa Mễ Nặc chỉ lặng lẽ đi một mình, âm thầm suy nghĩ.

Nhưng cuối cùng, vẫn là chấp niệm nhiều năm chiến thắng tất cả.

Cùng lắm thì, sau khi trộm Di Ái Chi Tâm, cô sẽ mang theo mẹ ra nước ngoài sống, không trở lại nữa là được.

Hứa Mễ Nặc thậm hạ quyết tâm trong lòng, nhưng nhớ tới vẻ mặt căm ghét của Viên Diệp Đình lúc đó, cô lại cảm thấy rất khó chịu.

Nhưng tổ chức càng ngày càng thúc giục, xem ra không thể kéo dài chuyện lấy Di Ái Chi Tâm được nữa.

Mình vốn tính toán sẽ không có bất kỳ quan hệ gì với anh ta rồi mà, làm như vậy, cũng chỉ là đưa tất cả mọi thứ trở lại điểm xuất phát mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 119: Thật Đúng Là Có Mắt Như Mù (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay khi Hứa Mễ Nặc đang xoắn xuýt định chuẩn bị hành động, bỗng hai người khách tới nhà họ Viên.

Đối với Hứa Mễ Nặc, hai người đến không có ý tốt.

Một người trong đó là người yêu Viên Diệp Đình đến chết đi sống lại Sở đại tiểu thư, Sở Thiên Thiên.

Hứa Mễ Nặc rất có ấn tượng với vị đại tiểu thư này.

Cô có thể “thuận lợi” giả vào nhà họ Viên, công lao của vị tiểu thư này cũng không nhỏ!

Nhớ năm đó, Hứa Mễ Nặc cô mới bước vào nhà họ Viên, cô ta rất ghét cô, tìm mọi cách để ông cụ Viên chán ghét đứa con gái nghèo kiết xác như Hứa Mễ Nặc.

Nhưng ai ngờ, không như mong muốn, Hứa Mễ Nặc không biết gặp phải vận cứt chó gì, ngược lại được Viên Diệp Đình và Viên lão gia hết sức khen ngợi.

Thật sự là có mắt như mù.

Liên quan tới việc này, Hứa Mễ Nặc vô cùng khẳng định, Viên Diệp Đình đúng thật là có mắt như mù, không sai, mắt như mù.

So sánh với Sở Thiên Thiên, nếu Viên Diệp Đình coi trọng Hứa Mễ Nặc cô, còn đáng sợ hơn một vạn lần chuyện Trái Đất đến ngày tận thế!

Viên Diệp Đình là mẫu người đàn ông tốt, ngoại hình đẹp trai, nhà có tiền, năng lực bản thân mạnh, tóm lại hơn những người đàn ông khác về mọi mặt.

Tại sao ông trời có thể để một người không có nhan sắc, không có phẩm vị, không có tố chất, không có giáo dục như Hứa Mễ Nặc sánh đôi với anh, đây đúng là hạ thấp tiêu chuẩn của loài người!

Lúc trước là Ninh Nhược Phồn, còn có thể miễn cưỡng hợp với Viên Diệp Đình, ít nhất cô ta còn có gia thế nổi bật, người bình thường không thể so sánh, huống chi đáng vẻ cô ta xinh đẹp như búp bê, là người xuất sắc nhất trong đám người xuất sắc.

Nhưng bây giờ Hứa Mễ Nặc là cái quý gì?

Sở Thiên Thiên chỉ cần nghĩ tới lúc trước Hứa Mễ Nặc từng là người bán hàng rong, đã cảm thấy khó chịu trong người.

Hơn nữa, những hành động ngu ngốc liên tiếp của cô ta lúc này, thật đúng là làm mất mặt phụ nữ.

Dựa vào những phân tích trên, loại người không có gia thế như Hứa Mễ Nặc, nhất định là cô ta mất dây quần lầy Viên thiếu, nếu không Viên thiếu tuyệt đối không có khả năng đã quen biết loại tiểu thư khuê các như Ninh Nhược Phồn xong vẫn có thể coi trọng Hứa Mễ Nặc.

Nhưng với tính cách của Viên thiếu, tại sao lại cam tâm tình nguyện chịu lắng nghe? Cho nên, trong chuyện này nhất định có bí mật không thể cho ai biết!

Hoặc là Hứa Mễ Nặc nắm giữ bí mật gì đó của nhà họ Viên khiến Viên Diệp Đình không thể không thỏa hiệp, hoặc là Hứa Mễ Nặc có mưu đồ, coi trọng tài sản của nhà họ Diệp, cho nên mới phấn đấu quên mình như thế, kẻ trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Nhưng bất kể là khả năng nào, tóm lại Viên thiếu nhất định là người bị hại, mà Hứa Mễ Nặc, tuyệt đối là người bụng dạ xấu xa, không biết xấu hổ!

Cho nên, hôm nay Sở Thiên Thiên đến đây chính là để vạch trần bộ mặt thật của Hứa Mễ Nặc, giải cứu Viên thiếu đang ở trong biển lửa, cuối cùng nhân tiện ồn ào muốn lấy thân báo đáp ân oán.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Thật Đúng Là Có Mắt Như Mù (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Không thể không nói, nữ phụ, cô đã biết chút chân tướng, nhưng nếu cô có thể đổi vai của Viên thiếu và Hứa Mễ Nặc cho nhau thì càng có thể đến gần sự thật hơn.

Dĩ nhiên là Sở Thiên Thiên không nghe thấy lời thuyết minh này.

Cùng đi với Sở Thiên Thiên, còn có em trai Ninh Nhược Phồn, Ninh Tiếp.

Thiếu niên này, Hứa Mễ Nặc đã từng gặp.

Lần đó lúc gặp ông cụ Viên, trên đường xảy ra một vụ nổ, mà trước khi vụ nổ diễn ra, người thiếu niên giống như Medusa trong thần thoại này chăm chú nhìn Hứa Mễ Nặc rất lâu.

Ánh mắt của cậu ta rất đặc biệt, như là hận, nhưng không phải hoàn toàn, tóm lại, Hứa Mễ Nặc rất hiếu kỳ về cậu ta.

Thiếu niên này gầy gò xanh xao, người chỉ duy nhất của anh lúc này đang nằm ở bệnh viện hôn mê bất tỉnh, mà người đàn ông đáng lẽ là anh rể cậu ta, lúc này lại cưới người phụ nữ khác.

Hứa Mễ Nặc nghĩ, nếu như đổi lại là cô, cô đã sớm đầu độc chết Viên Diệp Đình và người nhà họ Viên, làm sao còn có thể bình tĩnh như vậy.

Nhưng mà, nhìn thấy cậu ta và Sở Thiên Thiên xuất hiện tại nhà họ Viên, Hứa Mễ Nặc vẫn có chút tò mò.

Thế là, nhân lúc chị Trương đi chăm trà cho khách, Hứa Mễ Nặc cũng lên vào phòng khách, mất dây ngồi xuống nghe bọn họ nói chuyện phiếm.

Sở Thiên Thiên ở bên cạnh e ngại sự hiện diện của ông cụ, cho nên đối với hành vi phách lối của Hứa Mễ Nặc, đành phải làm như không thấy.

Mà Ninh Tiếp không có phản ứng gì đối với sự xảy ra xung quanh mình.

Hứa Mễ Nặc tò mò đánh giá Ninh Tiếp một hồi lâu, khuôn mặt cậu ta vô cùng tuấn mỹ, mặc dù sắc mặt nhìn hơi tái nhợt, nhưng cảm giác yếu đuối như vậy nhìn qua lại giống như thiếu niên đáng yêu trong truyện tranh, khiến cho người khác không nhận được muốn ôm cậu ta vào lòng vuốt ve.

Nhưng ngoại hình em trai xuất sắc như vậy, có thể suy ra chị gái xinh đẹp nhường nào.

Quả nhiên không cùng đẳng cấp với cô.

Hứa Mễ Nặc đưa tay sờ mặt mình, không khỏi cảm thán, ông trời không công bằng!!

Về mặt ai oán của Hứa Mễ Nặc tất nhiên không thoát khỏi đôi mắt của Sở Thiên Thiên.

Nhìn thấy Hứa Mễ Nặc không vui, trong lòng cô ta mới dễ chịu đôi chút.

Đúng là không uống công cô nhọc nhằn vất vả dự được thăng nhóc xấu xa Ninh Tiếp này cùng đến nhà họ Viên.

Không sai, là cô ta có ý đưa Ninh Tiếp đến, vừa khiến Viên Diệp Đình khó xử, vừa khiến Hứa Mễ Nặc gặp phiền phức.

Cô ta không tin, có em trai yêu quý nhất của Ninh Nhược Phồn đến, Viên Diệp Đình vẫn có thể tiếp tục đối xử tốt với Hứa Mễ Nặc!

Nhưng mà, có câu bộ ngựa bắt về chim sẻ chực sẵn, về mặt vận vận của Sở Thiên Thiên lúc này, sao Viên lão gia không nhìn ra.

Chỉ là ông không nói thôi.

Bất kể như thế nào, khách tới, vẫn nên giữ lễ phép.

Nhưng nếu như động vào người của nhà họ Viên, dù khách tới là ai cũng đều sẽ đuổi hết ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121: Thật Đúng Là Có Mắt Như Mù (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Dù sao ông cụ cũng lớn tuổi, cây già lên mặt cũng không sao.

Hứa Mễ Nặc không ngờ trong lòng ông cụ đã có ý bảo vệ cô từ đầu đến cuối, nếu biết, phỏng chừng sẽ cảm động rơi nước mắt.

Lúc này, Sở Thiên Thiên đang giải thích tại sao cô ta và Ninh Tiếp lại xuất hiện ở nhà họ Viên.

“Ông Viên, ông cháu báo, đây là một hộp lá trà Minh Tiền Long Tĩnh, là loại mới nhất tốt nhất năm nay. Để người khác tới đưa thì ông cháu không yên tâm, nhất định muốn cháu phải tự mình đem đến cho ông Viên. Vừa khéo Tiểu Tiếp nghe nói cháu muốn tới đây, bèn muốn đi cùng cháu, cháu liền đưa cậu ấy cùng đi. Nghe nói vườn hoa nhà họ Viên của ông, các giống hoa mẫu đơn và uất kim hương mới nhất được trồng từ năm ngoái đều nở, cháu đã muốn

ngắm từ rất lâu, mong lát nữa sẽ được mở mang tầm mắt!”

Những câu nói này khiến ông cụ không giận nổi.

Không ai đưa tay đánh người đang cười, huống chi người này còn tới tặng quà.

Ông cụ Viên đành cười nhận lấy, ra vẻ ngắm đồng ý với sự xuất hiện của hai người, ông còn đặc biệt quay đầu nhìn Hứa Mễ Nặc như muốn trấn an.

Ngay cả ông cụ cũng biết, Sở Thiên Thiên xuất hiện tuyệt đối không phải tình cờ, nếu nói cô ta không có mục đích khác, ông cụ sống nhiều năm coi như uống phí.

Nhưng nhà họ Viên có gì tốt khiến người ta nhưng nhớ, nhất là khiến cho vị đại tiểu thư đang độ tuổi xuân nhớ mãi không quên, ngoài Viên Diệp Đình ra ông không thể nghĩ đến ai khác nữa.

Vừa nghĩ tới có người đang gấp ghe cháu mình, Viên lão gia không nhịn được bực bội.

Tiểu Nặc là đứa trẻ tốt cỡ nào a, trên địa bàn của nhà họ Viên, đừng ai nghĩ đến chuyện làm tổn thương nó.

Không thể không nói, mặc dù Viên lão gia suy đoán không trùng những cũng không khác mấy.

Ánh mắt ông cụ an ủi và ủng hộ khẽ lướt trong lòng Hứa Mễ Nặc ấm áp, ông cụ luôn yêu thương cô như cháu gái của mình.

Nhưng nghĩ tới chuyện mình phải làm sẽ tổn thương của ông, Hứa Mễ Nặc liền đau đầu.

Mục đích của Sở Thiên Thiên chính là kéo Viên Diệp Đình vào mạng nhện, ăn tươi, nuốt sống, cô ta không có khả năng làm như thế.

Dù sao cũng chỉ là kẻ thất bại giễu võ dương oai mà thôi, Hứa Mễ Nặc không cần phải làm vừa lòng tất cả mọi người.

Cho nên đối với Sở Thiên Thiên ngay từ đầu đã biểu hiện địch ý, cô không hề để tâm.

Từ đầu đến cuối cô chỉ để tâm chuyện kia, khiến cho cô tiến thoái lưỡng nan, Di Ái Chi Tâm.

Vốn là, nếu như hai người Sở Thiên Thiên không đến, như vậy hôm nay chính là ngày Ma Đạo An Kỳ cô ra tay.

Nhưng hai người này lại chọn đúng hôm nay mà đến, Hứa Mễ Nặc hơi do dự.

Cô không muốn chuyện này bị quá nhiều người biết.

Mặc dù cô biết, giấy không bọc được lửa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Thật Đúng Là Có Mắt Như Mù (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nhưng cô không hề muốn khi bản thân làm ra chuyện tổn thương hai ông cháu nhà họ Viên, có những người không liên quan đứng nhìn nỗi đau khi bị phản bội của bọn họ.

Thế nhưng bị tổ chức thúc giục và uy hiếp, cô không có sự lựa chọn nào khác.

Đây chính là hạn chót cô có thể kéo dài.

Cho nên kế hoạch nhất định phải thực hiện vào hôm nay.

Hứa Mễ Nặc âm thầm hạ quyết tâm.

Sở Thiên Thiên ở bên quan sát kỹ, nhận ra sự khác biệt trong thần sắc của Hứa Mễ Nặc.

Lần trước khi nhìn người phụ nữ này, vẫn còn là đáng yêu chọc bực cười, lần này nhìn lại, cảm thấy cô ta đẹp lên không ít.

Ngồi yên không nói gì nhưng vẫn rất có khí chất. Kết hợp với quần áo phụ kiện đắt tiền, thật sự rất ra dáng.

Sở Thiên Thiên rất bất mãn, vốn tất cả những thứ đó nên thuộc về cô ta!

Thế mà một nha đầu quê mùa như Hứa Mễ Nặc không biết từ đâu đến chiếm tiện nghi, thật là phung phí của trời!

Sở Thiên Thiên vô cùng bất mãn, Viên lão gia lại rất hài lòng với biểu hiện Hứa Mễ Nặc!

Đây mới đúng là con cháu nhà họ Viên, địch không động ta không động, không hạ thấp bản thân mình.

Mà Ninh Tiếp ngồi đó không thêm đề ý tới cuộc những người kia đang suy nghĩ gì, thỉnh thoảng cậu ta dừng mắt trên Hứa Mễ Nặc, những thời gian khác thì ngồi yên như tượng Phật.

Đang mãi suy nghĩ Hứa Mễ Nặc không chú ý có người đang quan sát mình, cô chỉ một lòng một dạ nghĩ, lát nữa nên làm thế nào để xong chuyện nhanh nhất, mau chóng rời khỏi hiện trường!

Hàn huyền hồi lâu, ông cụ Viên nói tới nói lui cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Thế là ông để Hứa Mễ Nặc tiếp hai người, bản thân đi lên lầu nghỉ ngơi.

Đi nhiên trước khi đi, ông lên nói với Hứa Mễ Nặc, nếu như Sở Thiên Thiên có làm hành động gì quá khích, không cần khách khí, lập tức đuổi cô ta ra ngoài.

Ninh Tiếp thì không sao, dù sao cậu ta cũng chỉ là con nít, vẫn nên mời cậu ta ở lại ăn cơm tối.

Không thể không nói, lời nói của lão gia từ khiến cô ấm áp.

Hứa Mễ Nặc tất nhiên biết Ninh Tiếp đặc biệt, chuyện của Ninh Nhượng Phồn, đã sớm làm sôi sục nơi nhỏ bé này.

Trước đó, Viên Diệp Đình không chỉ đề cập qua một lần, Ninh Nhượng Phồn mới là người duy nhất trong lòng hắn.

Cho nên đối với người em trai Ninh Tiếp này, Viên Diệp Đình đã nhường nhịn nhiều lần.

Nhưng lúc này rõ ràng ông cụ Viên coi trọng Hứa Mễ Nặc hơn Ninh Tiếp, thậm chí hơn cả Ninh Nhượng Phồn.

Sao Hứa Mễ Nặc có thể không cảm động?

Nhưng cô không biểu hiện khoa trương, chỉ ngich ngợm nhìn ông cụ, bày tỏ bản thân biết chừng mực.

Viên lão gia thích sự thông minh này của Hứa Mễ Nặc, yếm tâm đi lên lầu.

Lão gia cẩn thận bảo vệ từng li từng tí, Sở Thiên Thiên lại không phải người tốt, người nhà họ Viên đều thấy rõ, cho nên mọi người không tự chủ đều trong tư thế chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng quang vinh chịu chết vì Thiếu phu nhân!

Khụ khụ, chịu chết thì hơi nghiêm trọng, nhưng xông pha chiến đấu thì vẫn có thể!

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 123: Khoe Khoang Ân Ái (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông cụ Viên vừa lên lầu, Sở Thiên Thiên liền thu lại mặt nạ dịu dàng khép nép, thay bằng bộ mặt thật.

Đôi lông mày dựng đứng, mắt mũi vện vẹo, đáng vẻ vênh vào tự đắc, thật sự khó ưa vô cùng.

Hứa Mễ Nặc không nói gì thêm, chỉ mỉm cười ngồi chỗ ông cụ vừa mới ngồi, bày ra dáng vẻ chủ nhà, bưng trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rồi đặt xuống.

Đến nay đã nhiều ngày, theo Viên Diệp Đình ăn uống tiệc tùng, đối với diễn xuất của kẻ có tiền cô không còn xa lạ gì.

Cho nên bây giờ lấy ra hù dọa người, vẫn có thể!

Sở Thiên Thiên bị dáng vẻ nữ chủ nhân nhà họ Viên của Hứa Mễ Nặc kích thích đỏ mặt, dựa vào cái gì mà người phụ nữ nông thôn nhà quê này lại dám bày ra dáng vẻ cao sang ngay trước mặt cô ta.

Lúc Sở Thiên Thiên cô ta đang học lễ nghi thường thức trà, không biết Hứa Mễ Nặc còn đang ăn đất ở đâu đâu!

Sở Thiên Thiên tức giận muốn bốc khói.

Thế là cô ta cười lạnh, nói: “Nhiều ngày không gặp, tố chất của Hứa tiểu thư tăng lên không ít. Đã biết cách uống trà rồi đấy!”

Ý tứ của lời nói là đang châm chọc trước kia Hứa Mễ Nặc chỉ biết nốc ừng ực?

Nhóm người làm bị giọng nói chua ngoa của cô ta kích thích đỏ mặt, nhao nhao xấn tay áo, chuẩn bị nhân thời điểm thích hợp đuổi cô ta ra ngoài.

Nhưng Hứa Mễ Nặc lại làm như chưa nghe thấy gì, cười nói: “Đúng vậy, mỗi ngày theo Viên Diệp Đình đi khắp nơi, anh ấy còn tự mình dạy tôi đó. Nói cũng phải, dạy cho tôi thì sau này anh ấy sẽ bớt lo, tôi có thể thường xuyên giúp anh ấy pha trà. Hôm qua, anh ấy còn khen tôi rất tiến bộ!”

Biết rõ Sở Thiên Thiên không thích nghe chuyện của cô và Viên Diệp Đình, câu nào Hứa Mễ Bạch cũng lờ Viên Diệp Đình vào.

Dù sao bây giờ hần cũng không ở đây, lấy ra làm bia đỡ đạn cũng không sao, bây giờ cô là vợ danh chính ngôn thuận của hần, làm gì có đạo lý không bảo vệ vợ để người khác bắt nạt.

Nghe Hứa Mễ Nặc khoe khoang công khai xong, Sở Thiên Thiên tức giận muốn ngã ngựa. Ngay cả Ninh Tiệp bên cạnh cũng phải ngẩng đầu cau mày nhìn Hứa Mễ Nặc.

Trong lòng tất cả mọi người đều thầm vỗ phồng cả tay cho Thiếu phu nhân xinh đẹp!

Hứa Mễ Nặc tiếp tục bình tĩnh nhấp một ngụm trà, đối với chiến thắng này, trong lòng vô cùng vui sướng, song trên mặt không biểu hiện ra.

Sở Thiên Thiên hận đến nghiền răng nghiền lợi vì hành vi yêu đương công khai của Hứa Mễ Nặc, nhưng không làm gì được.

Ai bảo Hứa Mễ Nặc quả thật có thân phận để khoe khoang ân ái.

Nhưng Sở Thiên Thiên không quên mục đích hôm nay đến.

Cô đến để vạch trần bộ mặt thật của Hứa Mễ Nặc! Không thể để cô ta thay đổi chủ đề.

Thế là cô ta làm như không nghe thấy Hứa Mễ Nặc vừa nói gì, cười nói: “Tình cảm của Hứa tiểu thư và Viên thiếu thật tốt. Đúng rồi, tôi nghe nói gia cảnh của Hứa tiểu thư rất bình thường, không biết tại sao lại quen được Viên thiếu, tôi thật sự rất tò mò, có thể mời Hứa tiểu thư chia sẻ một chút được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 124: Khoe Khoang Ân Ái (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Thiên Thiên trước mặt thật sự là thiên kim đại tiểu thư nói chuyện chua ngoa tùy hứng, không có đầu óc kia sao?

Hứa Mễ Nặc vô cùng nghi ngờ, lời nói của cô ta rất giống người dẫn chương trình trên TV.

Nếu không phải bên cạnh cô ta không có camera, microphone, Hứa Mễ Nặc sẽ cho rằng mình đang tham gia trả lời phỏng vấn.

Quả nhiên, mấy cô gái danh viện* đều có thật nhiều bộ mặt khác nhau.

*Danh viện: ý chỉ gia đình có thế lực, giàu có.

Đối với loại người này, bình thường Hứa Mễ Nặc chỉ có một thái độ, đó chính là đã kích triệt để, quyết không buông tha, không làm cho cô ta phát điên thì thật có lỗi với người xem.

Mà quần chúng đang sau bày tỏ: Thiếu phu nhân có lên! Chúng tôi mãi mãi ủng hộ cô! Ủng hộ cô, ủng hộ cô, chúng tôi ủng hộ cô!

Hứa Mễ Nặc cơ bản xác định được cách đối phó, chuyện liên trở nên đơn giản, thế là cô mỉm cười: “Không có gì để chia sẻ, có thể Viên Diệp Đình thích mẫu người như tôi. Không phải có một câu nói “trong mắt rùa chỉ có đậu xanh”* sao.”

*Trong mắt rùa chỉ có đậu xanh: ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp trong mắt chỉ có nhau, vì mắt rùa tròn tròn, lại có viền xanh nên giống hạt đậu.

“Loại chuyện duyên phận này, làm sao nói rõ được. Thật ra có đôi khi, tôi cũng rất tò mò, tại sao Viên Diệp Đình lại không muốn tiểu thư khuê các như Sở tiểu thư, lại thích thứ cháo loãng như tôi. Tôi cũng đã hỏi anh ấy, nhưng anh ấy nói, thích tôi như vậy, tôi cũng không có cách nào. đành phải miễn cưỡng để anh ấy thích tôi!”

Lời nói này nghe giống như bản thân bị cưỡng bức, đáng thương biết bao!

Sở Thiên Thiên không muốn nói gì với Hứa Mễ Nặc, nói thêm câu nữa, cô ta sợ mình không kiềm chế được xông lên bóp chết Hứa Mễ Nặc.

Đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ, dùng thủ đoạn bỉ ổi này, lừa Viên thiếu thì thôi, còn bày ra bộ mặt thẹn thùng, buồn nôn này cho ai nhìn?

Thế là Sở Thiên Thiên thở phò nói bản thân muốn thăm vườn hoa một chút, đồng thời không cần Hứa Mễ Nặc đi cùng, cô ta tự biết đường.

Hứa Mễ Nặc mừng rỡ, cô cũng không muốn ở cùng cô ta, loại phụ nữ này, thật sự kéo thấp trí thông minh của cô!

Thế là hai người mỗi người một ngã, còn về phần Ninh Tiệp, sau khi ông cụ lên lầu không lâu đã sớm không thấy đâu.

Có thể là ra ngoài tìm chỗ chơi, Hứa Mễ Nặc cũng không để ý lắm.

Cuối cùng cũng đối phó xong Sở Thiên Thiên, mặc dù cô ta không nguy hiểm, nhưng đôi khi, đối phó với người ngu ngốc còn mệt mỏi hơn đối phó với người thông minh.

Nhưng mà Hứa Mễ Nặc còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, không có thời gian để mệt mỏi.

Sau khi thoát khỏi Sở Thiên Thiên, cô lập tức đi lên lầu!

Cô nghĩ, do dự cũng không có ích gì, dù sao hai bên cũng khó xử, chuyện nên làm, cô sẽ không nhân từ nương tay.

Cho nên cũng không cần tính tới tính lui, hôm nay chính là ngày tốt.

Vừa vận hôm nay Sở Thiên Thiên tới, cô phải nhanh chóng ra tay, nếu làm không tốt còn có thể lấy xe của cô ta thoát ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Khoe Khoang Ân Ái (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Nói là làm, trên đường lên lầu, không biết vì sao, càng đến gần Di Ái Chi Tâm, cô càng căng thẳng, luôn cảm thấy có người theo dõi mình.

Nhưng cô nhanh chóng bỏ qua, hơn nữa chỗ này, bình thường Viên Diệp Đình không cho phép người khác lên nơi này, tại sao lại có người!

Hứa Mễ Nặc cảm thấy mình phản ứng quá, thế là vỗ ngực, trấn an trái tim đang đập nhanh, tiếp tục tới gần Di Ái Chi Tâm.

Sau đó mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, Di Ái Chi Tâm vẫn đặt ở vị trí cũ, Hứa Mễ Nặc đưa tay cầm lấy.

Viên hồng ngọc này hình trái tim, vô dụng đối với cô, cô lại không thể đem bán nó, mặc dù cô biết nó vô cùng quý giá.

Nhưng nó có liên quan tới nguyên nhân cái chết của cha cô, cho nên Hứa Mễ Nặc không thể không làm như vậy!

Mặc dù cảm thấy rất có lỗi với người nhà họ Viên, nhưng Hứa Mễ Nặc không hối hận.

Chỉ là, lúc trước khi đi, cô nhìn di ảnh của bà cụ Viên, lâm bảm nói:“Bà à, bà có trách cháu không? Thật ra cháu cũng không muốn giải thích gì. Cháu biết bản thân ăn trộm là sai. Nhưng đối với cháu nguyên nhân cái chết của cha quan trọng hơn hết. Mắt thấy chân tướng đang nổi trên mặt nước, cháu không thể mặc kệ, cũng không thể giả bộ như không không thấy. Về sau cháu sẽ nghĩ cách trộm nó về cho bà. Được không ạ?”

Hứa Mễ Nặc ngây ngốc nói, cuối cùng cúi đầu ba cái trước di ảnh của bà cụ Viên, rồi nhét Di Ái Chi Tâm vào túi, rồi khỏi phòng.

Từ trước tới nay khi cô trộm đồ đều không có nghĩ cách giấu đi, chỉ tùy tiện ném vào túi, điềm nhiên như không có việc gì rồi khỏi hiện trường.

Nhưng chính như vậy mới không bị ai để ý, bình thường mọi người đều không nghĩ ngờ cô.

Cho nên Ma Đạo An Kỳ mới có thể thành công nhiều vụ án quốc gia như vậy.

Lần này Hứa Mễ Nặc cũng giống như thường ngày, về mặt tự nhiên đi xuống lầu, tìm cơ hội rời khỏi nhà họ Viên.

Nhưng lúc sắp đi xuống lầu, thấy Ninh Tiệp đang đi lên lầu.

Ánh mắt cậu ta nhìn Hứa Mễ Nặc rất phức tạp.

Có cảm giác vừa yêu vừa hận, Hứa Mễ Nặc cảm thấy đầu mình điên mất, tại sao trong mắt của một đứa trẻ lại có cảm xúc phức tạp như vậy.

Hứa Mễ Nặc mắt tự nhiên cười, cảm thấy mình lo hơi quá.

Cô tiếp tục bình tĩnh đi xuống lầu, lúc đi qua Ninh Tiệp, cô ngạc nhiên phát hiện tư thế của Ninh Tiệp rất kì lạ, ngã sấp xuống bậc thang, mắt thấy sắp lăn xuống!

Làm sao có người có thể ngã sấp xuống như thế? Hứa Mễ Nặc không để ý tới nội tâm đang nghi hoặc, cô chỉ biết là, nếu như bỏ mặc Ninh Tiệp ngã xuống trong tư thế này, nhất định cậu ta sẽ vỡ đầu.

Mặc dù cô và Ninh Tiệp chẳng thân quen, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn người trước mặt mình bị thương mà không quan tâm.

Thế là Hứa Mễ Nặc nhanh nhẹn kéo Ninh Tiệp lại. Nhưng cô mắt không chế bỏ nhào xuống đất theo tư thế hình chữ đại*.

*Là tư thế giang tay giang chân

“Uỵch” một tiếng. Không ngoài dự đoán, Hứa Mễ Nặc ngã chổng vó, cô cảm thấy toàn thân đau nhức, các khớp xương trong cơ thể như vỡ vụn, rất khó chịu.

Nhưng phiền nhất không phải chuyện này, trong lúc ngã sấp, Di Ái Chi Tâm từ trong túi theo sức hút của trái đất văng ra ngoài, rơi xuống thảm cách chỗ cô không xa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Khoe Khoang Ân Ái (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Đáng chết là, một màn này vừa lúc bị Sở Thiên Thiên và Viên Diệp Đình đang đi vào cửa nhìn thấy.

Trong chốc lát phòng khách lặng ngắt như tờ.

Sở Thiên Thiên vui mừng như gặp được miếng bánh từ trên trời rơi xuống.

Mục đích của cô ta là gây rắc rối cho Hứa Mễ Nặc, nhưng còn chưa động được vào cô ta mà bản thân đã tức giận chết.

Muốn ra ngoài đi dạo, thay đổi mạch suy nghĩ, vừa lúc ở cổng gặp Viên Diệp Đình đi làm về, cô vội vàng bước tới chào hỏi, hình như tâm tình Viên Diệp Đình rất tốt, không lạnh nhạt với cô ta.

Vốn cho rằng vận may chỉ đến thế này là cùng. Sở Thiên Thiên cười duyên dáng đi theo Viên Diệp Đình vào cửa, muốn làm cho Hứa Mễ Nặc thêm ngột ngạt.

Không ngờ vừa vào cửa, niềm vui ngất trời đã lù lù ngay trước mắt, bây giờ, cuối cùng cô ta cũng nắm được thóp của Hứa Mễ Nặc, hừ, xem con nha đầu này chết như thế nào!

Dám động vào Di Ái Chi Tâm của nhà họ Viên?! Cô ta đã sớm đoán được, người phụ nữ này có mưu đồ!

Nhưng mà sao đã tâm của cô ta lại lớn như vậy, dám trộm Di Ái Chi Tâm, thật đúng là lòng tham vô đáy!

Sở Thiên Thiên dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội nhục mạ Hứa Mễ Nặc này: “Ồi, đây chẳng phải là Di Ái Chi Tâm sao? Hứa tiểu thư, sao nó lại rơi ra từ người cô vậy?”

Lúc này Hứa Mễ Nặc vẫn đang duy trì tư thế ngã rạp trên đất, nghe thấy câu hỏi của Sở Thiên Thiên, cô đứng dậy, động tác cứng ngắc, không trả lời.

Sở Thiên Thiên vì thấy Hứa Mễ Nặc im lặng nên cho đây là hành vi ngầm thừa nhận là ăn cắp. Lời nói càng thêm không kiêng nể: “Bảo sao, ban nãy Hứa tiểu thư nói là bị miễn cưỡng phải vào nhà họ Viên, hóa ra là vì Di Ái Chi Tâm à. Vốn đang nghĩ gia thế của Hứa tiểu thư trong sạch, tuy tổ chất không cao nhưng dù sao nhân phẩm cũng không tệ, không ngờ, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng mà!”

Sở Thiên Thiên nói bóng nói gió, nhưng Hứa Mễ Nặc coi như không nghe thấy gì, bây giờ cô chỉ quan tâm đến ý kiến của Viên Diệp Đình.

Ngắm thấy bản thân mình cũng thật đen đủi, bị bắt ngay tại trận.

Đã đến nước này, chắc chắn Viên Diệp Đình sẽ cho cô ăn đủ.

Về mặt Hứa Mễ Nặc buồn bã, chờ đợi phán quyết cuối cùng.

Vì vậy cô không nói gì, đứng ngầy ra đó, không biện hộ, chỉ im lặng.

Lúc này nội tâm Viên Diệp Đình rất phức tạp.

Anh tận mắt thấy Di Ái Chi Tâm rơi ra từ trong túi Hứa Mễ Nặc, nhưng anh cũng thấy Hứa Mễ Nặc không để ý an nguy đi cứu Ninh Tiệp không hề có quan hệ gì với cô.

Thật ra nếu như cô không cứu Ninh Tiệp, bản thân cô cũng sẽ không ngã sấp xuống, như vậy dĩ nhiên Di Ái Chi Tâm sẽ không bị phát hiện.

Nhưng cô lại cứu.

Nhiều ngày chung đụng như vậy, tuy Viên Diệp Đình không hiểu quá rõ về Hứa Mễ Nặc, nhưng anh tin, Hứa Mễ Nặc không phải loại người vô duyên vô cớ nổi lòng tham trộm đồ.

Hướng hồ, bây giờ cô còn là vợ danh chính ngôn thuận, Viên Diệp Đình cảm thấy mình phải làm gì đó.

Vì vậy anh ngăn Sở Thiên Thiên ngừng nói mấy lời vô nghĩa, đi đến trước mặt Hứa Mễ Nặc đang im lặng, không nói gì nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Tôi Đã Nói Sẽ Bảo Vệ Cô (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Hứa Mễ Nặc biết Viên Diệp Đình đang đứng trước mặt mình, nhưng cô không có dũng khí ngẩng đầu lên nhìn anh.

Người khác nói gì, Hứa Mễ Nặc có thể không quan tâm, nhưng Viên Diệp Đình, mặc dù Hứa Mễ Nặc không muốn thừa nhận, nhưng quả thực tâm tư của cô không giống như với người khác.

Thật ra chuyện này cũng không khó khăn lắm, không phải sao? Anh là một người đàn ông ưu tú như vậy.

Bao ngày chung đụng, anh luôn bao dung mọi hành động ngốc nghếch của Hứa Mễ Nặc, còn có lúc thức trắng đêm không ngủ chăm sóc cô.

Nếu như vậy mà Hứa Mễ Nặc vẫn không rung động, có lẽ cô sẽ nghĩ mình không tìm không phải, hoặc không thích nổi bất kỳ ai.

Cho nên lúc này đối mặt với sự chất vấn im lặng của Viên Diệp Đình, trong lòng Hứa Mễ Nặc rất khó chịu!

Cô chưa từng nghĩ đến việc đối mặt với anh ngay khi việc này xảy ra.

Hơn nữa trong kế hoạch của Hứa Mễ Nặc, lúc xong chuyện cô đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Cho dù Viên Diệp Đình có nổi trận lôi đình, cũng không liên quan tới cô.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính.

Hứa Mễ Nặc đứng im tại chỗ không nói lời nào bắt đầu suy nghĩ viên vông.

Viên Diệp Đình không biết trong lòng cô đang suy nghĩ, còn tưởng rằng cô cúi đầu hối hận, lập tức thở dài.

Làm hành động khiến mọi người ở đây không dám tin, anh kéo Hứa Mễ Nặc vào lòng, nói với Sở Thiên Thiên đang ghen hờn nhìn trần trối: “Sở tiểu thư, xin thu lại lời nói nhục mạ của cô với vị hôn thê của tôi. Di Ái Chi Tâm là báu vật gia truyền của nhà họ Viên, vốn là muốn tặng cho Tiểu Nặc. Cô ấy cầm đồ của mình đi lại trong nhà mình, dựa vào cái gì phải nghe một người ngoài phản xét!”

Không thể không nói, biểu cảm, động tác lúc này của Viên thiếu, từ trên xuống dưới, từ sợi tóc đến bàn chân đều vô cùng đẹp trai, đúng chuẩn yêu vợ say đắm a!

Ở đây ngoại trừ Viên thiếu ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Ngay cả Ninh Tiệp đang sống trong thế giới của riêng mình cũng không nhận được ngẩng đầu lên nhìn Viên Diệp Đình.

Chỉ dừng nói đến Sở Thiên Thiên đang đứng ở cửa ra vào, đến giờ vẫn duy trì khuôn mặt trợn mắt há mồm.

Cô ta không thể nghĩ ra, vốn nên trình diễn vở kịch Hứa Mễ Nặc đau khổ vì tình, bỗng nhiên biến thành Viên Diệp Đình bảo vệ vợ yêu.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi!

Nhìn thấy Viên Diệp Đình ôm Hứa Mễ Nặc, dáng vẻ thần thánh cũng không thể xâm phạm, Sở Thiên Thiên thật sự không nhìn thấy được trên mặt anh sự không tình nguyện hay miễn cưỡng nào.

Chẳng lẽ giống như Hứa Mễ Nặc nói, Viên Diệp Đình ăn nhiều thịt cá, bỗng nhiên thích ăn cháo loãng?!

Sở Thiên Thiên không thể tin được khẩu vị của Viên Diệp Đình, cái này cũng quá low đi!

Trong lúc Sở Thiên Thiên ngăn người không dám tin, Hứa Mễ Nặc cũng không khá hơn chút nào.

Cô vốn cho rằng Viên Diệp Đình sẽ đưa tay ra tát cô, cô đã chuẩn bị né tránh xong, không ngờ rằng, anh lại ôm cô, đồng thời còn trấn an vỗ vai cô.

Xong còn nói những lời mui đời phần bảo vệ kia.

Hứa Mễ Nặc không hiểu, cơ thể của Viên Diệp Đình bị người ngoài hành tinh chiếm rồi sao?!

Cô ngơ ngác sững sờ đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt không dám tin giống Sở Thiên Thiên.

Đúng lúc này, hình như còn sợ mọi chuyện chưa đủ loạn, ông cụ Viên từ trên lầu đi xuống, thấy toàn bộ sự việc, ông cười nói:“Diệp Đình nói rất đúng, Di Ái Chi Tâm này, vốn là muốn cho Tiểu Nặc, nó cảm chơi đùa cũng không sao. Mà đây là chuyện của nhà họ Viên chúng tôi, Sở tiểu thư không nên nhúng tay vào. Lão Chu, đưa Sở tiểu thư ra ngoài.”

Lời nói của ông cụ càng khẳng định địa vị của Hứa Mễ Nặc ở nhà họ Viên.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Tôi Đã Nói Sẽ Bảo Vệ Cô (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sở Thiên Thiên bị chuyện biến đột ngột này làm cho kinh ngạc đứng đờ người ra.

Lúc cô ta kịp phản ứng, quản gia Chu đã chạy tới trước mặt cô ta làm bộ tiễn khách.

Sở Thiên Thiên cảm thấy vô cùng nhục nhã, cô ta làm thế này là vì ai, mọi người ở đây đúng là không phân biệt nổi tốt xấu.

Thế là cô ta ngượng ngượng, kiêu ngạo rời khỏi nhà họ Viên.

Những người còn lại, không cảm thấy trước và sau khi Sở Thiên Thiên rời đi có gì khác nhau, cô ta vốn chỉ là râu ria.

Mà nhân vật chính của sự việc Hứa Mễ Nặc thì vẫn mờ mịt.

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cô tro mắt nhìn đám người hầu quét dọn hiện trường, Viên Diệp Đình buông cô ra, đi qua nhặt Di Ái Chi Tâm lên, bỏ vào túi, đi lên lầu.

Ông cụ Viên cũng không nói thêm gì, chỉ mang theo Ninh Tiếp mặt không đổi bên cạnh đi vào thư phòng.

Còn lại mỗi Hứa Mễ Nặc đứng giữa đồng lộn xộn.

Đây là có tội, sao lại là hiểu lầm?

Đứng nguyên tại chỗ sững sờ rất lâu, trong lúc đó, còn bị người hầu quét dọn cẩn thận mời qua một bên ngồi.

Đầu óc Hứa Mễ Nặc rối rắm, cô đang ở trong động yêu quái hả, tại sao mỗi người ở đây đều kỳ lạ như thế.

Nhớ tới quyền giải thích chuyện này, hẳn là ở chỗ Viên Diệp Đình, Hứa Mễ Nặc không đoán hoài tới xấu hổ hay gì khác, chạy thẳng lên lầu.

Cuối cùng cũng tìm được Viên Diệp Đình ở phòng của bà nội.

Nhìn thấy anh đặt Di Ái Chi Tâm lại chỗ cũ, Hứa Mễ Nặc hơi hồ thẹn.

Nhưng cô vẫn không nhận được tò mò, hỏi:“Tại sao vừa nãy anh lại bảo vệ tôi?”

Viên Diệp Đình im lặng hồi lâu, vẫn không nói gì.

Lâu đến nỗi Hứa Mễ Nặc cho rằng anh sẽ không trả lời, anh mới chậm rãi nói:“Tôi nhớ mình đã từng nói, sẽ bảo vệ cô.”

Mặc dù một câu không có mấy chữ, nhưng nói xong, Viên Diệp Đình liền quay người đi.

Hứa Mễ Nặc cảm động không biết nên làm sao mới tốt.

Cô ngồi xỏm trước di ảnh của bà Viên, ngốc nghếch hỏi:“Bà ơi, vừa nãy bà có nghe thấy anh ấy nói gì không? Anh ấy nói muốn bảo vệ cháu? Cháu cảm thấy thật kì lạ, rõ ràng cháu làm chuyện có lỗi, vì sao ông và anh ấy đều không trách cháu, ngược lại còn bảo vệ cháu. Có người như vậy sao? Đối với chuyện này mặc kệ đúng sai che chở cháu. Mặc dù cháu cảm thấy không chân thực, nhưng vẫn rất hạnh phúc.”

Hứa Mễ Nặc không ngừng huyền thuyên rất lâu trước di ảnh của bà Viên.

Lâu đến nỗi khi Viên Diệp Đình trở lại tìm cô, cô không phát hiện ra.

Viên Diệp Đình thấy Hứa Mễ Nặc ngồi dưới đất, tự mình nói chuyện trên trời dưới đất với bà, hơi bật cười, nha đầu ngốc này, sao có thể trộm đồ được chứ? Chắc là nhất thời quên trả về.

Mặc dù Viên Diệp Đình có tìm lý do cho Hứa Mễ Nặc, cũng cảm thấy vô cùng gượng ép, nhưng anh nguyện ý tin tưởng, Hứa Mễ Nặc không có ý xấu.

Về sau nghĩ như vậy, anh cảm thấy cách giải thích trước đó rất hợp lý!

Đầu óc Hứa Mễ Nặc không được tốt, chắc là đang trò chuyện với bà nội, lấy Di Ái Chi Tâm ra nhìn, sao đó gặp phải chuyện gì, thuận tay nhét vào trong túi, chuyện này quả thực rất bình thường đúng không?

Được rồi, không thể không nói, công lực tưởng tượng của Viên Diệp Đình dưới sự ảnh hưởng của Hứa Mễ Nặc càng ngày càng lệch lạc.

Lúc anh nói lý do này cho ông cụ, không ngờ ông cụ cũng đồng ý.

Còn vở vai Viên Diệp Đình nói:“Con bé Tiểu Nặc này, mọi thứ đều tốt, chỉ là không thông minh, mai sau con của hai đứa nhất định phải giống cháu đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Tôi Đã Nói Sẽ Bảo Vệ Cô (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ông cụ nghĩ đến vấn đề nói dối cảm thấy vô cùng lo lắng. Liên quan đến đời sau cơ mà, rất quan trọng đó.

Hứa Mễ Nặc không biết lần đầu tiên mình lấy trộm Di Ái Chi Tâm khiến hai ông cháu hoài nghi trí thông minh của cô.

Thật quá tuyệt!

Kiếp trước nhất định là cô đã cứu vũ trụ, nếu không sao có thể vào được nhà chồng tốt như thế này.

Rõ ràng cất tang vật vào trong túi, thế mà còn kiên định đứng về phía cô.

Sau khi Hứa Mễ Nặc cảm thấy có chút may mắn, nhưng cũng áy náy, từ đó về sau,càng thêm tôn trọng và kính yêu ông cụ.

Còn đối với Viên Diệp Đình, cô không thể hình dung được cảm giác của mình.

Đó chắc chắn là thích.

Nhưng cũng hơi tiếc nuối.

Cô biết, giữa bọn họ không có khả năng, bất luận thế nào, kệp giữa hai người là Ninh Nhượng Phồn đang hôn mê bất tỉnh.

Dù bỏ đi điều kiện gia thế, cô cũng không bằng Ninh Nhượng Phồn.

Chưa nói Ninh Nhượng Phồn ưu tú hơn cô bao nhiêu lần, chỉ riêng cô ấy và Viên Diệp Đình có tình cảm thanh mai trúc mã nhiều năm, cho dù Hứa Mễ Nặc có thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Huống chi, nhìn Ninh Tiệp là biết, ngoại hình của Ninh Nhượng Phồn chắc chắn như tiên nữ.

Còn cô, mười phần giống đàn ông. Cừ chi thô lỗ không nói, khuôn mặt cũng mạnh mẽ phóng khoáng.

Tóm lại không sánh bằng Ninh Nhượng Phồn!

Vì thế cho dù nhà họ Viên làm rất nhiều chuyện khiến cô cảm động, cho dù giữa cô và Viên Diệp Đình lặng lẽ nảy sinh thứ tình cảm mập mờ, hai người bọn cô cũng không có kết quả.

Nhưng đã không có kết quả, tại sao không hưởng thụ thời gian ở cùng nhau cho tốt.

Mỗi lần nghĩ đến, sau khi Ninh Nhượng Phồn tỉnh lại, mình phải đem tất cả mọi thứ trả lại cho cô ấy, Hứa Mễ Nặc vô cùng đau lòng.

Đây không phải trò đùa, là thật sự khổ sở và luyến tiếc.

Nhưng Hứa Mễ Nặc là người lạc quan tích cực, nếu biết cuối cùng phải chia tay, cô sẽ hưởng thụ hiện tại.

Vì thế thời gian ở cùng Viên Diệp Đình, cô càng thấy quý trọng.

Còn đối với Ninh Tiệp đang tạm ở nhà họ Viên, Hứa Mễ Nặc có cảm giác rất quen thuộc, loại quen thuộc này khiến cô cảm thấy hơi nguy hiểm.

Mặc dù Ninh Tiệp rất ít nói chuyện, rất ít nhìn người khác, luôn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhưng Hứa Mễ Nặc cảm thấy cậu ta không phải bị tự kỷ.

Chắc cậu ta chỉ đang suy nghĩ một vài vấn đề, không muốn bị người khác quấy rầy thôi.

Không biết vì sao, Hứa Mễ Nặc vô cùng khẳng định suy đoán của mình, cô không biết vì sao Ninh Tiệp lại giả vờ là thiếu niên tự kỷ, có lẽ chỉ gái không ở đây, cậu ta muốn tự bảo vệ mình.

Nghĩ tới đây, Hứa Mễ Nặc dành cho Ninh Tiệp rất nhiều quan tâm và an ủi.

Cô thỉnh thoảng kéo Ninh Tiệp đi dạo vườn hoa, chơi đùa.

Lúc đầu, Ninh Tiệp rất kháng cự, căn bản không để ý đến Hứa Mễ Nặc.

Nhưng trước những yêu cầu hết lần này đến lần khác của cô, ba lần kiêu gi cậu ta cũng sẽ đồng ý một lần.

Nhưng điều này làm cho Hứa Mễ Nặc rất vui vẻ, dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với tốn công vô ích.

Còn Viên Diệp Đình thấy cô đối xử thật lòng với Ninh Tiệp, trong lòng có chút cảm động.

Thật ra Hứa Mễ Nặc không cần như thế, nhưng cô vẫn biểu hiện tốt như vậy.

Viên Diệp Đình cũng biết vì sao cô làm vậy, trong lòng càng thương tiếc cô nhiều hơn.

Nhưng Viên Diệp Đình không ôm tâm tư gì với Hứa Mễ Nặc, huống chi Ninh Nhượng Phồn còn đang hôn mê bất tỉnh, nghĩ tới đoạn quan hệ khó cắt đứt này, đầu của Viên Diệp Đình phình lớn.

Bây giờ cuối cùng Viên Diệp Đình cũng ném mùi đau khổ, nhưng vui vẻ chịu đựng.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đùa Giỡn Cùng Tiệp Thiếu (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Từ sau chuyện Di Ái Chi Tâm xảy ra, địa vị của Hứa Mễ Nặc trong Viên gia cũng coi như ổn định.

Nực cười thật, hai người to nhất Viên gia cũng không có ý kiến gì về cô thì những người khác nói được gì chứ?

Kỳ quái nhất chính là khoảng thời gian này tổ chức cũng cắt đứt liên lạc hoàn toàn với Hứa Mễ Nặc, không có gọi điện thúc giục tiến độ của Hứa Mễ Nặc.

Cho dù Hứa Mễ Nặc cảm thấy hiếu kỳ nhưng cũng không ngu ngốc đến mức chủ động tự đưa đến cửa.

Cô sống mấy ngày thoải mái, chuyện video quay lại cảnh tai nạn của cha, sau này lại nghĩ cách khác vậy!

Dù sao cô cũng đã chờ nhiều năm như vậy rồi, chờ thêm một chút cũng không sao.

Hứa Mễ Nặc nghĩ rất thoáng, chuyện của ba là chuyện của một mình cô. Trong tiềm thức cô không muốn chuyện này dính dáng gì đến Viên gia cả.

Có lẽ vì Viên Diệp Đình cực kỳ chán ghét Ma Đạo An Kỳ chăng?

Cô không muốn bị anh phát hiện nhất là khi cô vẫn đang ở bên cạnh anh.

Nhưng Hứa Mễ Nặc cũng biết, thân phận của cô không thể giữ bí mật cả đời.

Nhưng mà cũng may, cô cũng không ở bên cạnh Viên Diệp Đình cả đời!

Dù sao chỉ cần lúc còn ở bên cạnh nhau, Viên Diệp Đình vẫn nghĩ rằng cô là một cô gái ngây thơ, đơn thuần là được.

Chuyện sau này thì để sau này nói.

Thật ra thì sau chuyện tỏ tình kia, Hứa Mễ Nặc có âm thầm nghĩ tới, Viên Diệp Đình có lẽ cũng vui đi nhưng ý tưởng kỳ diệu này chỉ là cô ảo tưởng một chút là được rồi. Nếu như là thật thì không phải trở thành trò cười rồi sao?

Nói tóm lại, chuyện đến đâu hay đến đó, cần gì quan tâm nhiều chứ?

Bây giờ điều quan trọng nhất là vui vẻ, không phải sao?

Mấy hôm này, Hứa Mễ Nặc lại cảm thấy thật sự quá nhàm chán. Thật ra thì, cuộc sống nhà giàu cũng không hay ho gì. Hàng ngày chẳng có chuyện gì làm, cũng rất nhàm chán.

Hứa Mễ Nặc sầu khổ suy nghĩ.

Không bằng đi tìm người bạn nhỏ Ninh Tiệp chơi một chút.

Những ngày qua, mỗi lần Hứa Mễ Nặc có trò gì cũng đi tìm Ninh Tiệp cùng chơi.

Lúc đầu, Ninh Tiệp không tỏ chút thái độ gì với cô, không nhìn cô chỉ ngăn người.

Nhưng Hứa Mễ Nặc vẫn không từ bỏ, thằng bé không nói lời nào, Hứa Mễ Nặc vẫn nói liên tục nói.

Cậu nhóc không trả lời, Hứa Mễ Nặc coi như thằng bé ngầm thừa nhận, không nói hai lời dắt cậu nhóc chạy.

Ninh Tiệp không kịp phản ứng, bị cô dẫn đi.

Thường xuyên gặp mặt cho nên cũng thân thiết với cô.

Hứa Mễ Nặc không có ý tưởng gì khác chỉ cảm thấy Ninh Tiệp rất đáng thương.

Người chị duy nhất nằm trên giường hôn mê không biết gì, thằng bé còn nhỏ như vậy, không làm được gì.

Hứa Mễ Nặc biết cậu hận tất cả người Viên gia, cảm thấy cả Viên gia đã hại chị cậu thành như vậy.

Cho dù Hứa Mễ Nặc không biết lúc đó xảy ra chuyện gì nhưng cô biết lúc người thân bị tổn thương nhưng bản thân lại không thể làm gì, cảm giác đó rất thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Đùa Giỡn Cùng Tiệp Thiếu (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ninh Tiệp còn nhỏ như vậy, cũng không lớn hơn cô hồi đó là bao. Sau này, cậu còn cả một chặng đường dài phía trước, không nên chỉ đắm chìm trong cừu hận như vậy.

Hơn nữa, cho dù chân tướng sự việc là gì, cô cũng tin tưởng Viên Diệp Đình thật sự thích Ninh Nhục Phần mà Ninh Nhục Phần cũng thật sự thích Viên Diệp Đình.

Chuyện hai người yêu nhau là chuyện cá nhân giữa hai người họ, người ngoài sẽ không hiểu được.

Cái gọi là đúng hay sai cũng không thể dựa vào bề ngoài là có thể hiểu được.

Cho nên, Ninh Tiệp không nên hận Viên gia và tự phong bế bản thân như vậy.

Cho dù Hứa Mễ Nặc biết cô không có lập trường hay tư cách quản những chuyện này. Nhưng cô vẫn muốn trước khi mình rời đi có thể làm vài chuyện cho Viên Diệp Đình, dù chỉ là chuyện nhỏ.

Cho nên, dù Ninh Tiệp thường xuyên không thèm để ý đến cô nhưng Hứa Mễ Nặc vẫn mặt dày mà xuất hiện.

Quen lối đến phòng Ninh Tiệp, Hứa Mễ Nặc gõ cửa, đợi một lát rồi mới đẩy cửa đi vào.

Đây là quy định của Ninh Tiệp, nếu ai không gõ cửa đã đi vào thì thằng bé có thể tức giận cả ngày, không ăn không ngủ, chỉ nhìn cửa chăm chăm.

Người coi việc ăn uống là điều hiển nhiên như cô khiến Hứa Mễ Nặc cảm thấy việc nhịn đói và không ngủ này rất khó hiểu.

Nhìn một lúc thì cứ nhìn, chứ việc gì phải nghiêm trọng như vậy chứ?

Cho nên người không tìm không phổi như Hứa Mễ Nặc cũng không thể hiểu được bệnh tự kỷ đất tiền như vậy. Nhưng cô lại thường xuyên phát điên.

Nhưng mà, không thể không nói, sự kiên trì của Ninh Tiệp cũng có hiệu quả. Dù sao, lần nào tới, Hứa Mễ Nặc cũng đều làm theo quy định. Có lẽ chính vì vậy, cho dù Ninh Tiệp không cho cô sắc mặt tốt nhưng thỉnh thoảng vẫn phối hợp một chút xù.

Nhưng một chút này cũng khiến Hứa Mễ Nặc cảm thấy rất tốt rồi. Xem ra, cô có thiên phú làm bác sĩ, Hứa Mễ Nặc vênh mặt nghĩ.

Sau khi vào cửa, Hứa Mễ Nặc phát hiện Ninh Tiệp mang vớ mặt ai oán, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Thiếu gia, bên ngoài có gì đáng nhìn vậy chứ? Ngày nào cũng nhìn không chán sao?” Hứa Mễ Nặc cảm thấy chuyện trạng thái ngẩn người ngẩn cảnh như vậy không hề có chút hay ho nào.

Ninh Tiệp không nói gì cũng không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy.

Hứa Mễ Nặc thấy cậu như vậy vì vậy cũng không nói gì, lặng lẽ đi xung quanh, chờ Đại thiếu gia khỏi phục tinh thần.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức đầu Hứa Mễ Nặc cũng sắp gục xuống bàn, Ninh Tiệp mới chậm rãi quay đầu, nhìn Hứa Mễ Nặc sắp ngủ gật, ngồi khoanh chân trên giường.

Mặc dù, động tác của Ninh Tiệp rất nhẹ nhưng Hứa Mễ Nặc đã tỉnh táo lại.

“Này, thiếu gia, cậu đã có tinh thần rồi hả?” Hứa Mễ Nặc dụi mắt, đùa giỡn nói.

Ninh Tiệp không trả lời, vẫn trầm mặc như cũ.

“Cái gì chứ? Chúng ta ra vườn hoa chơi đi!” Hứa Mễ Nặc ngủ một lúc nên rất có tinh thần, hào hứng đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Đùa Giỡn Cùng Tiệp Thiếu (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ninh Tiệp từ chối cho ý kiến nhưng Hứa Mễ Nặc vẫn có thể hiểu thấu suy nghĩ của thiếu gia này. Dù sao không có thái độ tức là đồng ý.

Vì vậy cô không để ý Ninh Tiệp đang nhủ mày, mạnh mẽ kéo cậu ra khỏi phòng.

Người giúp việc trong Viên gia đã không còn cảm thấy kỳ lạ khi thấy cảnh thượng này. Thiếu phu nhân luôn có cách. Trước kia, Ninh thiếu gia chỉ nghe lời Ninh tiểu thư và thiếu gia mà thôi.

Sau khi, Ninh tiểu thư bị thương, Ninh thiếu gia bị bệnh thì ngay cả thiếu gia cũng không có cách nào với cậu.

Nhưng lần nào thiếu phu nhân cũng có thể dỗ được Ninh thiếu gia còn mang cậu ra ngoài chơi.

Bác sĩ nói, bệnh của Ninh thiếu gia là tâm bệnh, chỉ cần Ninh tiểu thư tỉnh lại thì có thể chữa được.

Nhưng thấy thiếu phu nhân như vậy thì có lẽ không cần chờ Ninh tiểu thư tỉnh lại thì bệnh tình của Ninh thiếu gia có thể tốt hơn rồi.

Đến lúc đó, có lẽ thiếu gia cũng sẽ vui vẻ hơn.

Cho nên, thiếu phu nhân làm tất cả chuyện này đều là vì thiếu gia. Thiếu phu nhân thật sự rất yêu thiếu gia.

Được rồi, Hứa Mễ Nặc cho rằng đây là bí mật nhỏ của cô nhưng không ngờ cô cẩn thận thế nào thì ngay cả người làm của Viên gia cũng không thể gạt được chứ đừng nói tới những người khác.

Ông cụ viên có chỉ số thông minh và đầu óc mưu lược như thế nào chứ? Còn chưa kể, ông cụ đã sống đến từng đấy, có cái gì mà ông chưa từng thấy qua? Suy nghĩ của Hứa Mễ Nặc, ông không cần nghĩ nhiều cũng đoán được. Nhưng ông cụ cảm thấy như vậy thì rất tốt, hai người đều trả giá, ân ân ái ái, đây mới là vợ chồng và có phúc.

Viên Diệp Đình càng không cần phải nói, người tình ý như anh, còn có việc gì có thể giấu diếm được anh sao?

Cho dù anh không hoàn toàn hiểu suy nghĩ của mình nhưng đối với tình cảm của Hứa Mễ Nặc dành cho anh, anh cũng nhìn thấu và nhớ kỹ.

Nhưng Hứa Mễ Nặc cũng thật kỳ lạ, làm nhiều chuyện vì anh như vậy mà chẳng nói gì.

Hơn nữa, mỗi lần nhìn cô, Viên Diệp Đình đều có cảm giác hư ảo. Rõ ràng Hứa Mễ Nặc vẫn ở trước mặt anh, bên cạnh anh nhưng anh luôn cảm thấy, người phụ nữ này có thể vừa nói cười với anh nhưng có thể ngay lập tức biến mất không thấy.

Điều này khiến Viên Diệp Đình rất buồn rầu, anh không cảm giác này, thậm chí vừa nghĩ đến đã thấy khó chịu.

Nhưng đây cũng chỉ là suy nghĩ cá nhân của anh, anh chưa từng nói với ai.

Cho nên, mấy ngày nay, anh dành rất nhiều thời gian mà len lén quan sát cô.

Giống như một tên trộm cuồng theo dõi, ngấm nhìn cô.

Cho dù Hứa Mễ Nặc không quá xinh đẹp nhưng nụ cười của cô rất ngọt ngào, tươi sáng. Cho dù là ngày u ám nhưng khi thấy vẻ mặt vui vẻ của cô cũng khiến cả bầu trời tươi sáng.

Giống như lúc này, Viên Diệp Đình đứng trên phòng làm việc ở tầng hai, thấy Hứa Mễ Nặc lại lời Ninh Tiệp vào vườn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 133: Đùa Giỡn Cùng Tiệp Thiếu (4)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Thấy vẻ mặt Ninh Tiệp đầy bất đắc dĩ và không được tự nhiên, Viên Diệp Đình cười cảm động.

Hứa Mễ Nặc là người thích quần lấy người khác, bị cô bám riết thì ngay cả người có tâm địa sắt đá như thế nào cũng không có biện pháp gì.

Cho dù nói như vậy nhưng Viên Diệp Đình cũng phát hiện bản thân có chút không vui.

Trừ lần đi xem Di Ái Chi Tâm đồ, dường như cho tới bây giờ Hứa Mễ Nặc cũng không cười vui vẻ với anh như vậy.

Viên Diệp Đình cảm thấy như vậy thật không đúng, làm gì có người nào nhìn ông xã mình bằng ánh mắt đầy phòng bị còn nhìn người đàn ông khác lại tít mắt lại thế kia chứ?

Nhưng anh vẫn đứng bên cửa sổ nhìn Hứa Mễ Nặc chơi rất vui vẻ, trong lòng suy nghĩ lúc nào phải kêu người làm vườn tới cắt bớt cỏ dại trong vườn đi. Cô nhóc này luôn hậu đậu, chẳng may không cẩn thận làm mình bị thương thì chẳng hay chút nào.

Ánh mắt Viên Diệp Đình đầy chăm chú nhưng Hứa Mễ Nặc và Ninh Tiệp đứng trong vườn hoa lại chẳng hay phát hiện điều gì.

Cô chỉ mãi tha điều với Ninh Tiệp.

Không sai, đây chính là hoạt động gần đây được Hứa Mễ Nặc yêu thích. Nhân lúc thời tiết còn tốt, hầu như ngày nào cô cũng tới đây chạy một vòng, không biết còn tưởng cô sẽ đi dạo bộ nhưng thật ra cô đều tìm cơ rú Ninh Tiệp đi.

Dù sao, Ninh Tiệp ở trong phòng cũng chẳng nói chuyện, hơn nữa cứ như vậy dù không bị bệnh cũng sẽ có bệnh. Huống chi cậu còn là người có bệnh nên càng không thể tự giam mình ở trong căn phòng nhỏ.

Đi ra ngoài chạy nhảy một chút mới có lợi cho sức khỏe.

Hứa Mễ Nặc kiên trì vì sức khỏe của Ninh Tiệp nhưng ai cũng hiểu đây chẳng qua cô muốn chơi mà thôi.

Nhưng cô muốn chơi thì mặc kệ cô đi, dù sao đây cũng là một cách.

Ít nhất, Viên Diệp Đình đã từng thử rất nhiều cách để Ninh Tiệp ra ngoài nhưng đều thất bại.

Ai biết được, cuối cùng Ninh Tiệp lại thua Hứa Mễ Nặc chứ? Đây cũng có thể gọi là vô quyết đây có móng tay nhọn.

Tóm lại, cho dù người khác nghĩ thế nào thì Hứa Mễ Nặc rất nhiệt tình và cố chấp với việc tha điều.

Cho dù kỹ thuật của cô rất tệ nhưng lần nào chơi cũng không biết mệt mỏi.

Ninh Tiệp làm một thiếu niên xinh đẹp tất nhiên sẽ không điên loạn như Hứa Mễ Nặc. Tối đa cậu chỉ giúp Hứa Mễ Nặc giữ dây điều. Sau đó, lúc cô bắt đầu chạy thì rồi thả tay ra.

Nhưng mà có những lúc Hứa Mễ Nặc rất đại dật đến ngay cả cậu cũng không nhận nổi.

Thật tốt, đúng hướng gió, thả cũng tốt nhưng cô chỉ có thể khiến điều bay lên cao từng 20 mét, sau đó...Cũng không có sau đó, con điều rơi xuống đất.

Cái này trẻ con ba tuổi thả cũng giỏi hơn cô. Nhưng không biết tại sao, cô không thả được một lần, lần nào cugnx thua.

Giống như hôm nay, gió thổi ẩm áp là thời gian tuyệt vời để thả điều, Ninh Tiếp cảm thấy nếu là người, ai cũng có thể thả điều rất giỏi nhưng Hứa Mễ Nặc là một cô ngốc, không thể làm được.

Cậu đứng tại chỗ, giữ, thả tay, lặp lại động tác này ít nhất mười lần, chỉ hơn không kém nhưng Hứa Mễ Nặc lại làm hỏng ba con điều liền mà không thả được một cái nào.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Đùng Đùng Sức Như Vây (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Ngay cả khi Ninh Tiếp không nói, muốn đứng im không làm gì thì từ xa đang vang lên tiếng cười hào sảng của Viên lão gia: “Tiểu Nặc à, ông không nhìn nổi nữa, con thả điều thật kém!”

Viên lão gia không chút lưu tình nói tiếng lòng của mọi người.

“Ông nội, sao ông có thể nổi thẳng như vậy chứ?” Hứa Mễ Nặc dậm chân. Cô cũng rất mệt mỏi nha, chạy tới chạy lui lâu như vậy ai biết được cái điều này không hợp bát tự với cô, lại có thể bắt khuất như vậy chứ?

“Tiểu Nặc à, không phải ông nội nói thẳng. Ông nội đứng trên tầng nhìn lâu như vậy rồi, nhưng sao con có thể khiến chỗ điều thành như vậy chứ?” Viên lão gia cũng cảm thấy khó hiểu, thả điều là chuyện cực kỳ đơn giản sao? Gió lên là điều lên, thả tay, chạy, vài phút là xong rồi. Không hiểu sao đứa bé này có thể ngốc như vậy?

“Ông nội, không phải lỗi của con là do cái điều này. Nhất định là vì thợ làm điều không tốt hoặc có lẽ nó có thù oán với con. Thả rồi hết cả!” Về mặt Hứa Mễ Nặc rất thành thật, đối với trò thả điều này, cô cũng cảm thấy cực kỳ tức giận.

“Ai, chiếc điều đáng thương!” Viên lão gia cũng không nói gì khác, than thở một câu nhưng lại khiến tất cả mọi người cười to.

Hứa Mễ Nặc đứng tại chỗ, vẻ mặt thẹn thùng.

“Ông nội, mọi người đang nói gì, sao vui vẻ như vậy chứ?” Lúc này, Viên Diệp Đình cũng không nhịn được mà xuống góp vui, thấy mọi người cười nghiêng ngả, anh thuận miệng hỏi.

“Diệp Đình à, con tới thật đúng lúc! Mọi người đang nói chuyện Tiểu Nặc thả điều đó. Con thử nói xem có phải vợ con quá ngốc hay không nh?” Viên lão gia thấy cháu trai không nhịn được trêu chọc một câu.

Viên Diệp Đình thấy ông nội cười vui vẻ như vậy, trong lòng cũng rất vui. Sức khỏe của ông nội không tốt nên cười nhiều.

“Tiểu Nặc vốn ngốc, không phải ông nội không biết chuyện này!” Vốn tưởng Viên Diệp Đình tươi cười như vậy sẽ nói chuyện gì đó dễ nghe nhưng không ngờ anh cũng nhạo báng cô cùng mọi người.

Trong chớp mắt, Hứa Mễ Nặc tức giận muốn bộc phát, bước chân lên định chơi xấu anh. Nhưng Viên Diệp Đình đã nhìn thấu ý đồ của cô từ trước, lắc người tránh thoát công kích của cô, ôm cô vào lòng, cười nói: “Được rồi, đứng tức giận, Tiểu Nặc chúng ta ngốc thế nào nhưng cũng đáng yêu mà!”

Trong câu nói đầy sự yêu chiều và ân ái khiến cho Hứa Mễ Nặc đỏ mặt. Người này uống lộn thuốc sao? Sao lại nói với cô như vậy chứ?

Ông cụ nhìn đáng vẻ hai người, cười nói: “Đúng rồi, Tiểu Nặc quả thật rất đáng yêu, nhưng chỗ điều này cũng thật đáng thương mà!”

Thấy ông cụ vẫn nói mình chuyện gây chuyện, Hứa Mễ Nặc định phản bác nhưng không tìm được lời nào, không thể làm gì khác là đỏ mặt, cúi thấp đầu. Nếu như không phải Viên Diệp Đình giữ cô thì đoán chừng có lẽ cô sẽ ngã quỵ mất.

Viên Diệp Đình thấy đáng vẻ xấu hổ của cô, không nói hai lời, xắn tay áo lên hỗ trợ.

Hứa Mễ Nặc thấy Viên Diệp Đình muốn thứ, lần này cô cảm thấy rất vui vẻ.

Rốt cuộc cũng có người chứng minh giúp cô.

Nhất định chỗ điều này có vấn đề. Cô chắc chắn Viên Diệp Đình nhất định không thành công.

Nhưng cô không biết rằng, chỗ điều không bắt mất này đều là nghệ nhân làm điều nổi tiếng trong nước làm.

Từ sau khi Viên Diệp Đình biết Hứa Mễ Nặc rất thích thả điều, anh đã đặt làm điều hoàn toàn thủ công. Nếu trong thành phố đây cũng là một thứ cực kỳ có giá trị không phải là hàng via hè, tồn vài đồng là mua được.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 135: Đùng Đùng Sức Như Vây (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Huống chi, mấy nghệ nhân này đã làm điều mấy thập niên rồi, sao có thể không bay nổi chứ?

Chi có thể nói, cô bé à, cô không hiểu người có tiền lại có thể tốn tiền như vậy.

Nếu Hứa Mễ Nặc biết mỗi con điều bị cô làm hỏng đều có giá hơn một 100.000 Tệ thì có lẽ cô sẽ không giữ vững ý kiến của mình như vậy.

Nhắc cũng cảm thấy kỳ quái, thứ ở trong tay Hứa Mễ Nặc rất khó khăn nhưng ở trong tay Viên Diệp Đình thì ại ngoan ngoãn nghe lời.

Viên Diệp Đình di chuyển nó đi đồng thì nó cũng không dám đi tây, để nó đi sang hướng nam thì nó cũng không dám chạy hướng bắc.

Hứa Mễ Nặc thấy anh dễ dàng để con điều có vật và điều khiển, Hứa Mễ Nặc tròn trĩnh hai mắt.

Cái này, đây là kỳ thị sao?

Bây giờ cô đến mức ngay cả một con điều cũng có thể bắt nạt được cô à.

Hứa Mễ Nặc cảm thấy khóc không ra nước mắt, mọi người đều nhìn cô bằng ánh mắt đồng tình. Ngay cả Ninh Tiếp không hề có cảm xúc cũng cực kỳ đồng tình với cô.

Vốn dĩ Hứa Mễ Nặc còn không khổ sở như vậy nhưng thấy tất cả mọi người đều mang vẻ mặt ‘Chúng tôi biết không phải lỗi do cô’, cô cũng sắp khóc rồi.

Mọi người không phải người tốt. Hứa Mễ Nặc suy nghĩ.

Viên lão gia thấy Hứa Mễ Nặc như vậy thì cảm thấy buồn cười, cô nhóc này cũng thật dở hơi.

Nhưng mà trên thế giới này vẫn còn một người tốt, Viên Diệp Đình thấy vẻ mặt đầy tủi thân của Hứa Mễ Nặc, rốt cuộc cũng từ bi ra tay cứu cô.

Anh đưa dây dù tới bên cạnh Hứa Mễ Nặc: “Không phải muốn thả sao, đến đây đi!”

Hứa Mễ Nặc nhìn anh chấp nhận để cho cô chơi đùa, quên hết mọi chuyện xảy ra, vui vẻ chạy qua.

Viên Diệp Đình thấy cô đầy vui vẻ chạy về phía anh, không biết tại sao anh cảm thấy trái tim mềm nhũn.

Hứa Mễ Nặc cầm dây điều trong tay anh, bắt đầu kéo kéo. Không được mấy lần, con điều đang bay vững vàng trên bầu trời bị cô kéo nghiêng trái nghiêng phải, sắp sửa rơi xuống đất.

“A, a! Nói lại rót rồi, làm sao bây giờ?” Hứa Mễ Nặc cố gắng nhưng vẫn không thể nào khống chế con điều bay lại ổn định như cũ.

Viên Diệp Đình thờ dãi, giữ lấy dây điều cũng không thả tay Hứa Mễ Nặc ra mà nắm tay cô, nhẹ nhàng kéo dây.

Vừa kéo, anh vừa nói với Hứa Mễ Nặc: “Em không cần dùng sức như vậy. Nhẹ một chút, chậm một chút thì nó sẽ ổn thôi!”

Giọng nói Viên Diệp Đình trầm thấp, có chút bất đắc dĩ khiến Hứa Mễ Nặc chìm đắm. Cô căn bản không nhớ Viên Diệp Đình nói cái gì. Từ lúc lưng cô dựa vào lồng ngực anh, đầu óc cô đã không suy nghĩ được gì.

Quả nhiên, hồng nhan họa thủy, cô nhân nói không sai chút nào.

Nhìn bóng lưng thân thiết của hai người họ, mọi người không ngừng than quá đáng yêu rồi.

Viên lão gia hải lòng nhìn hình ảnh này, cười không nói lời nào.

Nhưng Ninh Tiếp đứng bên cạnh như có điều suy nghĩ.

Ông cụ nhìn đáng vẻ của Ninh Tiếp. Thật ra thì vô tình cậu đã thay đổi. Trước kia, Ninh Tiếp luôn có chút ác liệt không tương xứng với tuổi tác. Mấy ngày nay, bị Hứa Mễ Nặc dày vò khiến cho cậu có sức sống của độ tuổi này.

Khi nhìn người ở Viên gia, cậu cũng không còn vẻ mặt hận ý với mọi người. Cho dù, có đôi lúc vẫn tránh sự tiếp xúc với bọn họ nhưng không hung ác như con thú nhỏ bị thương trước kia đã tốt lắm rồi.

Những điều này đều là công lao của Tiểu Nặc.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đùng Đùng Sức Như Vậ (3)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Cho dù chuyện của Ninh Nhược Phần không phải lỗi của Diệp Đình, nhưng cũng do thằng bé mà ra. Viên gia vẫn nợ Ninh gia.

Mà Tiểu Nặc, có thể gỡ bỏ khúc mắc này trong lòng Ninh Tiếp thì đúng là công thần của Viên gia rồi.

Ý vào thế lực của Viên gia, có rất nhiều chuyện cho dù bọn họ không cần làm. Nhưng đã làm người thì cũng nên làm những việc không thẹn với lòng.

Thà để mọi người trên thế giới nọ ta chứ không muốn ta nợ thế giới. Viên lão gia cho dù không cao thượng như vậy nhưng quả thật ông không thích nợ người khác cái gì.

Mà Ninh Tiếp vẫn yên lặng nhìn Viên Diệp Đình và Hứa Mễ Nặc đứng cách đó không xa khiến mọi người không đoán cậu đang suy nghĩ gì.

Mà bên kia, không khí vui vẻ của Hứa Mễ Nặc và Viên Diệp Đình đã kết thúc. Bây giờ là lúc Viên Diệp Đình giáo huấn vợ.

Anh thật sự bị cô ngốc Hứa Mễ Nặc này làm cho tức chết.

“Chậm một chút, nhẹ một chút thôi! Không cần dùng sức như vậy!” Viên Diệp Đình cảm thấy dạy cô thả điều còn khó hơn là đàm phán với một khách hàng khó tính, lằng nhằng nhất.

“Tôi biết, tôi không dùng sức mà!” Hứa Mễ Nặc bắt mẫn chu miệng, anh cứ lèm bèm như vậy khiến cô cảm thấy bối rối.

“Sang trái một chút, một chút nữa! Quá rồi!” Viên Diệp Đình thật sự hết ý kiến. Bình thường người này cũng đầu ngu như vậy. Sao lại nói không nghe thế này?

Trong lòng Hứa Mễ Nặc có trăm ngàn câu chữ muốn gào thét vào mặt Viên Diệp Đình. Không phải cô không thấy nhưng mà...

Điều này cũng không phải là lỗi của cô, ai bảo Viên Diệp Đình không dạy từ tế chứ?

Phải rồi, dù sao từ đầu đến cuối cũng chẳng liên quan gì tới cô.

Về mặt không tiếp thu của Hứa Mễ Nặc khiến Viên Diệp Đình rất tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Người phụ này, đúng là lòng tốt bị coi thường.

Viên Diệp Đình tức giận trợn mắt nhìn cô gái thiếu não này. Sau đó nhìn con điều vẫn tiếp tục nghiêng trái nghiêng phải, về mặt Hứa Mễ Nặc vẫn không phục. Anh thờ ơ phò một cái rồi đi.

Hứa Mễ Nặc cũng mặc kệ, đi thì đi, tự cô chơi cũng vui, không thèm để ý đến việc Hứa Mễ Nặc đi mất.

Viên lão gia mơ hồ, vừa rồi không phải còn rất tốt sao? Hai người vừa rồi chơi rất vui vẻ mà.

Nhưng bây giờ là sao thế này? Sao đột nhiên lại không vui chứ? Nhìn Hứa Mễ Nặc không có Viên Diệp Đình bên cạnh khiến một con điều khác lại hòng. Viên lão gia cũng không có tâm trạng tiếp tục quan sát nữa.

Ông sợ nếu tiếp tục nhìn sẽ không nhận được mà mờ miệng.

Đến lúc đó thế nào con bé cũng trở mặt.

Vì vậy, ông chỉ dặn dò quần gia, lại đi lấy thêm điều để cho cô chơi, còn ông thì tự đi tìm thú vui của mình.

Hứa Mễ Nặc không biết trong lòng mọi người, chỉ số thông minh của cô đã thành số âm. Vô tình cô quay đầu lại thì thấy chẳng còn ai nữa. Chỉ có cậu thiếu niên xinh đẹp mặc chứng tự bề vẫn đứng im tại chỗ chờ cô. Đột nhiên Hứa Mễ Nặc cảm động đến mức lệ rơi đầy mặt.

Bỏ con điều trong tay xuống, chạy lên xoa đầu Ninh Tiếp, mắt long lanh nói: “Ninh thiếu gia, vẫn là cậu tốt nhất, không chê tôi mà ở bên cạnh tôi. Cái tên Viên Diệp Đình kia thật xấu xa, không phải là biết thả điều thôi sao? Có gì đặc biệt hơn người chứ? Hừ, vẫn là cậu tốt nhất! Nào, lại đây chúng ta chơi với nhau!”

Có trời mới biết, Ninh Tiếp cực kỳ muốn nói không phải là cậu không muốn đi. Chẳng qua cậu chỉ chậm một bước mà thôi. Như vậy mà đã bị bắt lại rồi.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt đầy khổ sở của Hứa Mễ Nặc, thôi chơi cùng thì chơi. Dù sao cậu cũng không có việc gì.

Vì vậy, trong vườn hoa lại xuất hiện hình ảnh như lúc ban đầu giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 137: Viên Diệp Đình Kinh Diễm (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Sau sự kiện tranh phong hóm trước, Viên Diệp Đình và Hứa Mễ Nặc náo loạn với nhau, đã mấy ngày đều không cho đối phương sắc mặt tốt.

Hứa Mễ Nặc cảm thấy, người đàn ông này đúng là người nhỏ mọn, không kiên nhẫn, nhìn rất ngứa đòn.

Viên Diệp Đình lại bắt mẫn, Hứa Mễ Nặc rất dân, còn không để cho người ta nói, mình tốt bụng dạy cô, cô còn không thêm học, đúng là hết thuốc chữa!

Tóm lại, hai người vừa nhìn thấy mặt đối phương, ai cũng đều hất cằm thật cao, không ai thèm nhìn ai.

Điều này làm cho Viên lão gia đứng xem ở bên cạnh lo lắng, nếu hai người cứ tiếp tục như thế này, sao ông có thể ôm chất nội mạp mập được.

Vì vậy, ông đi tìm Viên Diệp Đình trò chuyện trước, ai biết ông còn chưa nói ra khỏi miệng, Viên Diệp Đình đã nói: “Ông nội, đây là chuyện giữa cháu và tiểu Nặc, ông đừng quan tâm, nha đầu kia, không để quan chút nào, chi muốn tạo phản thôi!”

Nghe vậy, Viên lão gia cũng chỉ có thể im miệng.

Quay đầu đi tìm Hứa Mễ Nặc, ai biết cô cứng đầu, thái độ cũng cực kỳ cương quyết.

Viên lão gia khó xử muốn nói thêm lúc nữa, chỉ thấy Hứa Mễ Nặc khóc như lê hoa đới vũ(*), rung rung nước mắt nhìn ông.

(*)Lê hoa đới vũ [梨花帶雨]: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả đáng về khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái

Được rồi, lão già đây không quan được chuyện này, trời phải mưa, con gái phải lập gia đình(*), cứ mặc kệ bọn họ vậy.

(*)“Trời phải mưa, con gái phải lấy chồng” là một câu tục ngữ về sự kính trọng trời đất, thuận theo tự nhiên tức là: Thiên ý đã như vậy, con người không có cách nào thay đổi được.

Tuy nhiên, trên đời này đúng là có nhiều chuyện trùng hợp, vào lúc Viên lão gia không muốn làm gì nữa, chuẩn bị phát tay áo mặc kệ, ông đột nhiên nhận được cuộc điện thoại của người bạn cũ đã lâu không gặp mặt.

Người bạn này của Viên lão gia cũng được coi là một truyền kỳ.

Lúc tuổi còn trẻ, đã từng hoành cá một góc trời, có vợ đẹp con ngoan, có thể nói ông có cuộc sống cực kỳ hạnh phúc. Nhưng sau đó không biết tại sao, ông ta buông tha tất cả chỉ trong một đêm, ngoài để lại một phần gia sản cho vợ con, còn lại ông ta quỳn góp tất cả làm từ thiện.

Còn về ông ta, cũng bắt đầu bay nhảy khắp nơi trên thế giới, đi chu du khắp nơi, bảo là muốn đi tìm ý nghĩa của cuộc sống gì đó, vừa đi là hơn mấy chục năm.

Kỳ quái là, vợ con của ông ta đều hết sức ủng hộ, Viên lão gia không hiểu nhất điểm này, nhưng đây cũng là chuyện nhà người ta, hỏi thăm cũng không hay lắm.

Tuy nhiên, mấy thập niên đi du lịch này, ông ta cũng không hoàn toàn không có thu hoạch, bây giờ người bạn này của ông đã trở thành địa sứ thiện chí của Liên hiệp quốc, hàng năm đều hỗ trợ giúp đỡ hơn mười triệu người.

Không biết liệu ông ta có được tình là tìm ra ý nghĩa cuộc sống hay không.

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Viên Diệp Đình Kinh Diễm (2)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa.

Tuy nhiên, lần này ông ta gọi điện thoại tới, không phải muốn thảo luận vấn đề này với Viên lão gia, mà chuẩn bị tổ chức một buổi đấu giá từ thiện, gọi điện thoại mời Viên gia tham dự.

Ai cũng biết, ở thành phố A, nếu Viên gia nói thứ hai, vậy không ai dám nói thứ nhất.

Vì vậy, lúc người bạn già này tổ chức buổi đấu giá từ thiện, người đầu tiên ông ta nghĩ đến là Viên lão gia.

Đây đúng là ngủ gật được người đưa gối cho mà.

Viên lão gia đang buồn rầu vì không thể giải quyết vấn đề của cháu nội và cháu dâu, đây không phải chính là cơ hội tuyệt vời sao?

Vì vậy, Viên lão gia lập tức đáp ứng, hơn nữa còn nói rõ, cháu trai và cháu dâu nhà mình nhất định sẽ có mặt ở hội trường hỗ trợ.

Bạn cũ vừa nghe thấy vậy cũng cực kỳ vui vẻ, cả chủ lẫn khách đều vui mừng kết thúc cuộc nói chuyện.

Điện thoại vừa cúp, Viên lão gia đã lập tức triệu tập mọi người mở cuộc họp, thật ra thì cũng chính là tìm Viên Diệp Đình và Hứa Mễ Nặc tới mà thôi.

Đợi sau khi mọi người đều ngồi vào chỗ của mình, Viên lão gia làm vẻ mặt bí hiểm nói: “Ông có một chuyện lớn, muốn hai cháu đi làm giúp ông!”

Viên Diệp Đình và Hứa Mễ Nặc đều không hiểu gì nhìn ông nội, cũng không nói lời nào.

“Khụ, ông vừa mới nhận được điện thoại của một người bạn, ngày kia ông ấy muốn tổ chức một buổi đấu giá từ thiện ở chỗ chúng ta, ông đã đáp ứng ông ấy, để cho hai cháu cùng tham dự, vì vậy, hai ngày tới đây, các cháu nhớ phải chuẩn bị, đến lúc đó ai cũng không thể vắng mặt!” Viên lão gia đắc ý nói.

Hứa Mễ Nặc vừa nghe thấy đã hơi kháng cự, cô không muốn tham dự mấy sự kiện lớn như buổi đấu giá từ thiện từ này lắm.

Đến lúc đó chắc chắn phải mặc lễ phục gì gì đó, mà nếu cô mặc mấy bộ trang phục kiểu đó thì đi bộ cũng không đi nổi.

Chỉ đừng nói chi là, trong yến hội, mọi người vui vẻ thì phải nhảy một điệu, uống rượu.

Cô không biết khiêu vũ, cộng thêm người đến đó đều là những người có máu mặt, lúc nào cũng phải nói nói cười cười, mệt chết đi được!

Vậy còn không bằng ở nhà, nằm ở trên giường đọc manga cho thoải mái!

Cô đang muốn mở miệng cự tuyệt, đã bị Viên Diệp Đình cướp lời trước một bước: “Ông nội, cháu có thể tham dự sự kiện này. Tiểu Nặc chưa bao giờ tham gia, nhờ đến lúc đó cô ấy xảy ra chuyện gì làm trò cười cho người khác, sẽ không tốt!”

Hứa Mễ Nặc không muốn đi là một chuyện, nhưng sợ bị người ta chê mà không mang theo cô đi, đó lại là một chuyện khác! Hơn nữa đây còn là chuyện liên quan đến lòng tự trọng!

Vì vậy cô không thêm nghĩ ngợi phân bác: “Sao em có thể gây chuyện làm trò cười cho người khác được! Hừ, anh đừng có mà lấy bụng ta suy ra bụng người!”

Viên lão gia rất hài lòng với phản ứng này của Hứa Mễ Nặc, ông gật gù đầu nói: “ Đúng vậy, ông thấy nhìn tiểu Nặc hiền rất tốt, chuyện này cứ quyết định vậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Hào Môn Vui Nhộn Vợ Nhỏ Đến Cậy Cửa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

